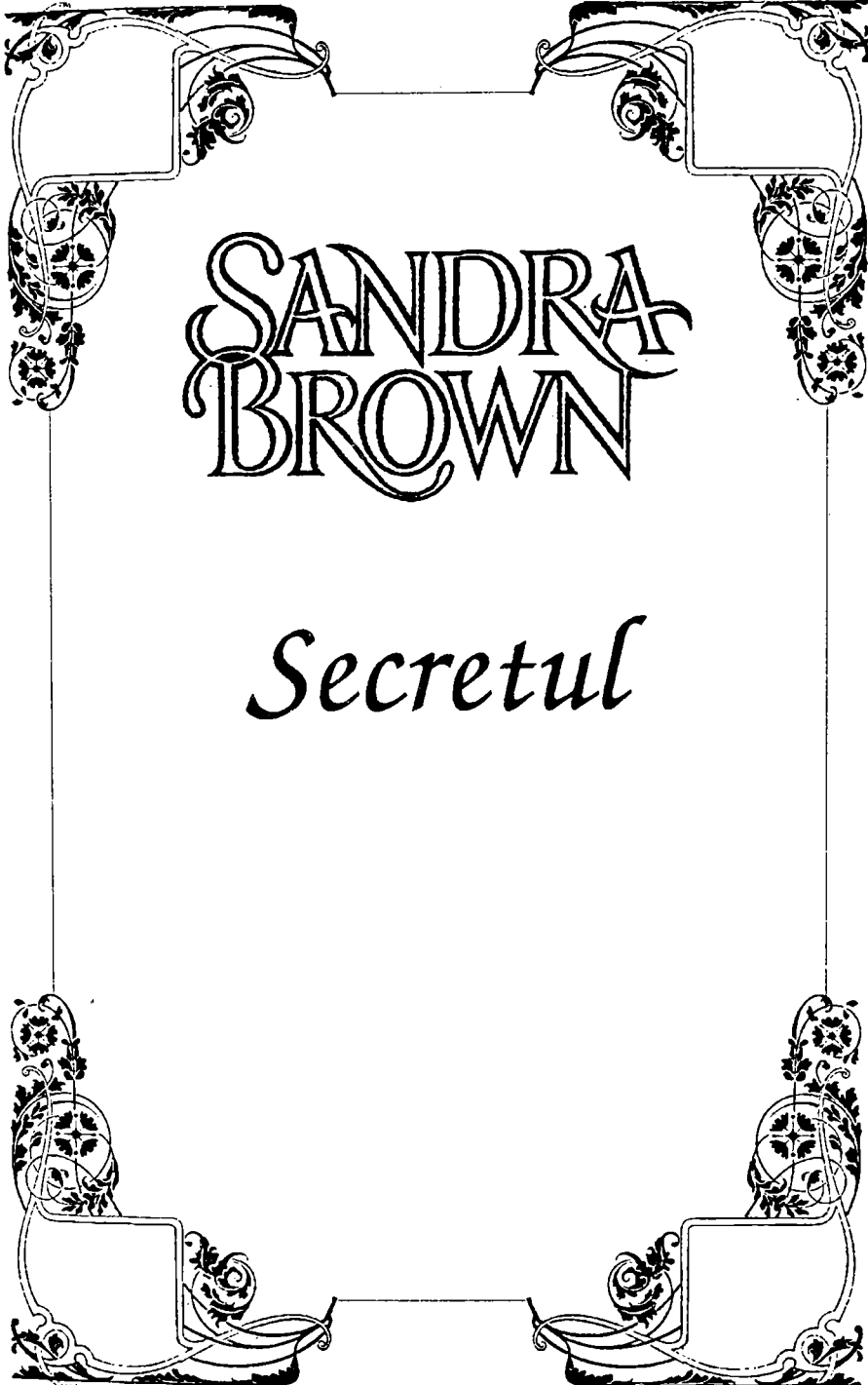

SECRETUL

Pentru a câștiga totul, o femeie trebuie să aibă curajul să piardă...

SANDRA BROWN

SANDRA
BROWN

Secretul

Capitolul 1

„Iar a venit“, își zise în gând Drew McCasslin în timp ce lovi mingea de tenis cu racheta. Pentru a treia zi din săptămîna aceasta femeia stătea la aceeași masă, cea mai apropiată de terasa cu vedere spre terenurile de tenis. Umbrela viu colorată, care o proteja de soare, îi umbrea parțial fața.

Nu fusese aici atunci cînd el și cu Gary începuseră să joace, dar simțise clipa cînd femeia pășise în curtea interioară. Era un loc unde puteai lua o gustare sau ceva de băut de la barul clu-

Sandra Brown

bului. Tocmai cînd se concentrase asupra mersului legănat al femeii, ratase o minge bună, iar acum o privea cum se așează cu grijă, netezindu-și fusta.

– În fiecare zi progresezi, îi zise Gary cînd se întîlniră la fileu. Se așezară gîfîind pe scaunele de la margine, răcorindu-se cu o sticlă de *Gatorade* și ștergîndu-se de transpirația care le curgea șiroaie pe gît, pe frunte și pe piept.

– Dar nu îndeajuns, răspunse Drew, apoi luă o înghițitură din sticla cu limonadă. Peste sticlă se uită la femeia care stătea în curtea interioară, chiar în fața lor. Chiar din prima zi cînd o văzuse stînd acolo, îi trezise interesul.

Acum stătea aplecată peste masă lovind ușor cu creionul într-un carnet de notițe. Deja Drew asocia gestul cu prezența ei, întrebîndu-se oare ce naiba își tot nota? După ce bău încet se uită în direcția ei mijindu-și ochii, suspicios. Oare era tot o reporteră-vampir? Doamne ferește! Oricum, nu i se părea neobișnuit ca o publicație de scandal să facă un exces de zel trimițînd-o pe ea drept momeală, pentru a-l atrage în capcana unui interviu.

– Drew? M-ai auzit?

– Cum? zise tresărînd, apoi se întoarse către partenerul lui de joc. Era un partener prietenos de

Secretul

data aceasta. Scuză-mă. Ce spuneai?

– Am spus că joci mai bine decât săptămîna trecută. Mă alergi prin tot terenul, deși vîntul nu ți-e prielnic.

Drew surîse și liniile albe de la colțurile ochilor dispărură. Restul feței era bronzat, iar zîmbetul era același din zilele cînd nu învățase încă definiția tragediei.

– Ești bun, dar nu ca Gerulaitis sau Borg sau McEnroe sau Tanner. Regret, amice, dar trebuie să fiu mult mai bun decît tine pînă ce voi fi față în față cu cei buni. Vreau să dau lovitura. Nu te superi, nu? întrebă el surîzînd sub razele fierbinți ale soarelui hawaiian.

– Mulțumesc, zise Gary sec. De-abia aștept ziua cînd o să gifii cu limba scoasă, iar tu vei avea destulă energie cît să sari peste fileu cînd jocul s-a terminat.

Drew îl lovi pe umăr.

– Așa te vreau, îl zeflemisi el. Își luă racheta și o răsuci în aer cu acea dexteritate și finețe pe care le dobîndise în ani de zile de percepere a ei ca pe o prelungire a mîinii.

Un ropot de aplauze și ovații izbucniră dinspre un grup de femei care asistaseră la partidă. Stăteau de partea cealaltă a zidului care împrejmuia terenurile. Pe măsură ce Drew se apropia de linia

Sandra Brown

de tușă, glasurile lor deveniseră mai stridente.

– Admiratoarele tale sînt în forță astăzi, zise Gary pe un ton sarcastic.

– Să le ia naiba de nebune, mormăi Drew privind-le pe femeile disperate, care se străduiau să vadă peste zid ca și cînd ar fi fost niște animale flămînde de la grădina zoologică, la ora mesei. El era mîncarea. Se uită furios spre ele, dar privirea lui păru că le întărită și mai tare. Strigau cuvinte obscene și căutau să-i atragă atenția cu orice preț. Una dintre ele purta un maieu pînă la buric; își descoperi sînul voluminos ca să i se vadă tatuat pe el numele lui împodobit cu flori, inimioare și păsări. Alta avea o banderolă ca acelea pe care le purta el pe frunte la fiecare partidă, însă o avea legată pe pulpă, foarte sus. Drew fu dezgustat.

Se strădui să se concentreze asupra mingilor pe care le lovea ușor, pregătindu-și dinainte serviciul, încercînd să lovească în colțul terenului, peste fileu, scăpînd reverului slab al lui Gary. Una dintre admiratoarele lui Drew îi strigă un gen de invitație destrăbălată, iar el scrîșni din dinți. Oare știau ele că ultimul lucru care l-ar fi interesat erau femeile?

Dumnezeule, Ellie murise doar de...

„La naiba, McCasslin, nu te gîndi la Ellie“, se

Secretul

atenționă el. Dacă se gîdea la Ellie în timp ce juca, toată partida se ducea naibii...

– Domnul McCasslin?

– Da, cu el vorbiți, răspunse el la telefon foarte vesel. Era o zi minunată, însorită. Ultimul lucru la care se putea aștepta un bărbat într-o asemenea zi era ca soția să-i moară într-o învălmășeală de metal și sticlă, efectul unui accident de mașină.

– Sînteți singur?

Drew depărtase receptorul de ureche și-l privea uluit. Rîse.

– Da, sînt singur, doar cu fiul meu. E vorba de un telefon obscen? glumise el bine dispus. Nici nu se gîdea cît de „obscen” urma să fie apelul.

– Sînt locotenentul Scott, de la poliția din Honolulu. S-a produs un accident.

După aceea nu-și mai amintise prea multe...

Acum ținea mingea în mînă și o arunca în sus, apoi o prindea parcă pentru a o cîntări. De fapt,

Sandra Brown

încerca să-și elibereze mintea, să șteargă toate amintirile care-l frământau. Ochii îi rămăseseră ațintiți asupra femeii care stătea la masa de pe terasă. Își sprijinise obrazul în palmă și privea în gol. Părea că nu observă nimic din ce se petrece în jurul ei. Oare nu auzise gălăgia femeilor din spatele gardului? Nu era cîtuși de puțin curioasă să-l privească?

Aparent, nu era deloc curioasă. Nici măcar nu aruncase o privire spre terenul de tenis. Fără să-și dea seama de ce, Drew se trezi provocat de indiferența ei, deși ideea era nebunească, fiindcă nu-și dorise decît să fie lăsat în pace, încă de la moartea lui Ellie.

– Hei, Drew, îi strigă o voce melodioasă, din direcția admiratoarelor. Cînd nu te mai joci cu biluțele tale, vino să te joci cu ce am eu.

Dubla semnificație era atît de evidentă și de insolentă, încît Drew simți cum i se înfierbîntă singele în vene, iar mingea pe care o servi săgetă văzduhul, aproape nevăzută. Restul setului continuă la fel ca acest serviciu: pase nervoase, joc agresiv. Cînd terminară, Gary primise doar două puncte.

Acesta își aruncă prosopul pe după gît și spuse:

– Dacă știam că pentru a juca o partidă la

Secretul

nivelul campionatelor nu ai nevoie decît de o sugestie murdară din partea admiratoarelor tale, le-aş fi angajat cu ora, încă de acum cîteva săptămîni.

Drew îşi strînsese deja lucrurile în geanta cu fermoar, apoi puse racheta în husa ei şi porni spre scările care urcau spre terasă.

– Multe dintre ele pot fi angajate cu ora, sînt sigur de asta.

– Nu fi prea dur cu ele. Sînt admiratoarele tale.

– Mă descurc mai bine cu admiratori care sînt comentatori sau cronicari sportivi. Din păcate, printre ei, nu am nici un admirator. Nu fac altceva decît să spună lumii că sînt terminat, ratat. Beat tot timpul.

– *Erai* beat tot timpul.

Drew se opri cu o treaptă mai sus decît cea pe care ajunsese Gary. Se răsuci şi-l privi furios. Acesta păru nevinovat şi absolut sincer. Ce spusese el era adevărat. În faţa unei atît de deschise prietenii, Drew se calmă.

– Eram, nu-i aşa? Îl întrebă oftînd stînjinit.

– Dar acum nu mai eşti. Astăzi ai fost bunul Drew de altădată. Servicii fulgerătoare. Drace! De fiecare dată cînd mingea venea spre mine, parcă-mi vedeam viaţa trecînd prin faţa ochilor. Drew surise. Mişcări bine gîndite, strategia adap-

Sandra Brown

tată dezavantajului meu de a lovi pe stînga.

Drew se luminează și spune:

– Nu credeam că vei observa.

– Pe naiba!

Rîdeau bine dispuși și urcau ultimele trepte care duceau spre terasă. Drew observă că ea era tot acolo, iar pe masă, în fața ei, avea împrăștiate niște hîrtii. Un pahar cu apă minerală se afla în fața mîinii drepte. Mizgălea furioasă pe un bloc-notes cu file galbene. Cei doi urmau să treacă pe lîngă masa ei, fiindcă se duceau la vestiare. Drew se gîndi că va atrage atenția asupra lui dacă ar trece pe lîngă scaunul unde stătea ea. Erau aproape în rînd cu ea cînd își ridică brusc privirea. Mișcarea era oarecum reflexă, ca și cînd i-ar fi tulburat șirul gîndurilor, iar ea se uită involuntar spre ei, ca să vadă sursa întreruperii. Îl privi doar pe Drew, direct în ochi, iar impactul ochilor ei îl făcu să o analizeze cu atenție, uitînd de discuția cu Gary.

Ea își coborî imediat privirea spre hîrtii, dar Drew avu timp să remarce nuanța incredibil de verde a irișilor ei, umbriți de niște gene lungi, arcuite. Atunci Drew se hotărî. Puse pariu cu sine. Dacă o va mai găsi acolo cînd va reveni de la vestiare, îi va vorbi. Dacă nu, foarte bine, nu va pierde nimic. Nu era de fapt interesat în a cu-

Secretul

noaște o femeie, oricine ar fi fost ea, dar aceasta îl intriga. Dacă voia să fie sincer față de el însuși, trebuia să recunoască: motivul principal al curiozității lui era faptul că ea nu era deloc interesată de persoana lui. Da, va lăsa totul la voia întâmplării. Dacă o va mai găsi aici când va ieși de la vestiar, măcar o va saluta. Ce era rău în asta?

„Încă un amănunt, își aminti el. Nu zăbovi mult la duș.“

Arden își simțea inima bătându-i ca o tobă.

Trecuseră cinci minute de când îl văzuse de aproape pentru prima dată, în carne și oase. Fusese atât de aproape de ea! Inima tot nu i se liniștise. Își șterse palmele transpirate cu șervețelul șifonat pe care-l ținuse în pumnul strâns. Luă o înghițitură din paharul cu apă minerală cu aromă de lămâie și auzi cuburile de gheață răsunând în interior.

Se uitase direct la ea. Ochii li se întâlniseră. Pentru foarte scurt timp, totuși, parcă o lovise fulgerul la această primă întâlnire pe viu cu Drew McCasslin, cunoscând legătura care-i apropia. Doi oameni perfect străini unul față de celălalt, având

Sandra Brown

un secret pe care-l vor împărtăși tot restul vieții lor.

Privi terenul unde jucase el cu atîta măiestrie. Cu cîteva luni înainte nu știuse prea multe despre tenis, în special despre cel profesionist. Acum devenise aproape expertă și își îmbogățise cunoștințele despre acest subiect. Cu siguranță că trebuise să se pună la punct cu cariera lui Drew McCasslin.

Un grup de patru doamne apărură pe teren, foarte caraghioase în ținuta de tenis, cu diamante și bijuterii la mîini și la gît. Se uită spre ele și zîmbi compătimator, amintindu-și de îndemnul lui Ronald de a se înscrie și ea în liga de tenis a clubului din Los Angeles.

– Nu e pentru mine, Ron. Nu sînt genul sportiv. Nu sînt participantă, ci observatoare.

– Da, preferi să ștai închisă în casă toată ziua și să scrii citatele acelea stranii, pe care le încui și nu le arăți nimănui. Pentru Dumnezeu, Arden, nu trebuie să joci bine! Nu-mi pasă dacă știi să joci tenis sau nu. E doar în avantajul imaginii mele profesionale, ca să nu mai vorbim și de contactele valoroase pe care le-ai putea stabili devenind membră activă a clubului. E bine să te asociezi cu celelalte soții de medici.

El o înscrisese la bridge. Nu era o maestră,

Secretul

Însă juca destul de bine ca să fie invitată la diferite concursuri sponsorizate de clubul local, iar acest lucru îl mulțumea pe Ron, fiindcă îi dovedea că-i ascultă sfatul de a frecventa un cerc de prietene adecvat poziției de soție de medic cu reputație.

Apoi apăruse Joey, care-i adusese o scuză pertinentă pentru a-și rezuma viața socială la minimum. Joey îi oferise scuze pentru multe altele. De unele ar fi dorit să uite. Oare fiul ei drag, adorabil, extrem de dulce și de nevinovat ar fi înțeles acea hotărâre care-i schimbase cursul vieții? Oare el ar putea-o ierta pentru ceea ce ea însăși nu se iertase nici acum?

Îi ceruse să o ierte în acea zi îngrozitoare, când sicriul miniatural fusese coborât în mormîntul îngust. Îl rugase și pe Dumnezeu să o ierte pentru amărăciunea resimțită cînd privea cum un copil frumos, inteligent, se stinge pe un pat de spital, în timp ce alți copii sănătoși se joacă, aleargă și fac năzdrăvănii.

Se sustrase din reveria sentimentală, mai bău puțină apă minerală, apoi toastă în minte pentru o abordare adecvată a lui Drew McCasslin. Toată lumea știa că, de cînd se retrăsese pe acea proprietate bine păzită de pe insulă, evitase interviurile și publicitatea de orice fel.

Zile la rînd Arden se străduise să-și facă un

Sandra Brown

plan pentru a-i vorbi. Pe tot parcursul zborului lung de pe continent, chiar și când sosise pe Maui, renunțase pe rînd la toate proiectele. Singurul lucru pe care-l făcuse bine era că obținuse o cameră în stațiunea învecinată clubului unde el se antrena zilnic. Conducerea îi garantase lui Drew că nu va fi deranjat de nimeni. Aceasta era prima zi cînd îl urmărise și cînd nu intrase la vestiare prin ușa metalică, dînd direct pe terenul de joc.

Ea preferase să joace subtil, să se facă văzută și să observe ce se întîmplă. Se prefăcuse că nu-l observă. Era ușor de remarcat că nu-i plăceau admiratorii zgomotoși. Astăzi o observase. Instinctul îi spunea asta. Dăduse impresia de dezinteres, dar îi monitorizase fiecare mișcare. El se uitase de mai multe ori în direcția ei, în special după ce îi reușea o lovitură bună. Nu o surprinsese niciodată cu ochii pe el. O personalitate celebră, precum Drew McCasslin nu era obișnuit să fie ignorat.

În cazul lui această vanitate era justificată. Avea părul blond, puțin cam lung, dar îi venea extraordinar de bine cu tenul bronzat. Trăsăturile prelungi nu înregistraseră încă ravagiile recentei patimi a băuturii. Brațele uniform bronzate, picioarele, care se mișcau cu precizia și puterea unui

Secretul

motor bine uns, erau întruchiparea grației masculine; în contrast cu pielea bronzată, tot corpul îi era acoperit cu păr roșcat. Avea anvergura pieptului mai mare decât alți jucători de tenis, însă acest mic dezavantaj era compensat de jocul mușchilor profilați prin tricoul alb, imaculat.

Era evident că, de când îi murise soția, Drew McCasslin prefera ca femeile să nu-i remarce sex-appeal-ul și virilitatea.

Nu, se comportase bine, își zise Arden, felicitându-se pentru mersul lucrurilor. Astăzi se uitase la ea. Poate că mâine...

– Cred că aveți mulți prieteni și rude.

Arden tresări speriată de vocea baritoneală și se întoarse; spre surprinderea ei, se trezi privind exact în șlițul unui șort alb. Umflătura de dincolo de șliț era produsă fie de o lenjerie foarte strîmtă, fie de un suspensor. Ambele posibilități îi trimiseră un curent de intensitate ridicată în tot corpul.

Își dezlipi ochii de pe pelvisul lui Drew McCasslin și îi îndreptă spre abdomenul plat, acoperit de un bluzon din fiș de culoare albastru marin, încheiat cu fermoarul doar pînă la jumătate, lăsînd vederii un piept acoperit abundant cu păr blond-roșcat. Zîmbetul lui dezvăluia niște dinți demni de reclamele ortodoniștilor. Maxilarul inferior, cu șiragul alb de perle, denota o fire oare-

Sandra Brown

cum încăpățînată. Ochii albaștri erau la fel de fermecători cum se zvonea.

– Poftim? spuse ea pe un ton care dorea să nu trădeze emoția.

– Văd că sînteți foarte ocupată cu scrisul. Mă gîndeam că sînt cărți poștale pentru cei de acasă. „Aș fi dorit să fii cu mine”, chestii de genul acesta. Glasul lui era limpede, cu tonalități baritonale, constant, iar modul de adresare părea extrem de personal.

Arden surise, amintindu-și că trebuia să pară degajată.

– Nu. Nu sînt cărți poștale. Nu am pe nimeni acasă care să-mi ducă dorul.

– Atunci nu s-ar supăra nimeni dacă m-aș așeza la masa dumneavoastră.

– Poate că eu m-aș supăra.

– Zău?

Și mai emoționată, dar nedorind să-i dea de înțeles asta, tăcu cîteva secunde, apoi zise:

– Nu. Cred că nu.

După ce puse geanta de pînă pe scaunul gol de lîngă ea, se așeză. Întinse mîna peste hîrțile împrăștiate pe toată masa.

– Drew McCasslin.

Ea îi strînse mîna.

– Arden Gentry. Îl atinsese! Privi cele două

Secretul

mâini împreunate, pielea lui și pielea ei, minunându-se de acest prim contact fizic, primul, de altfel, de când...

– Sînteți în vacanță? întrebă el politicos.

Ea își retrase mîna și își reluă locul pe scaun, încercînd să disipeze stîngăcia pe care o simțea în glas.

– Parțial. Mai degrabă e un amestec de afaceri și odihnă.

El îi făcu semn barmanului care aștepta în spatele tejghelei.

– Mai beți unul? întrebă el făcînd semn spre băutura din pahar.

– Aș dori un suc de ananas de data aceasta, spuse ea zîbind.

– Se vede că sînteți străină de locul acesta. Încă nu v-ați săturat de băuturile lor.

Arden se gîndi cît de atrăgător era zîmbetul lui. Se simțea atît de fermecată de persoana lui, încît uită motivul pentru care dorise să-l cunoască, să-i cîștige încrederea, să-i devină prietenă, dacă se putea.

– Doamna dorește suc de ananas, iar pentru mine patru pahare de apă, vă rog, îi spuse barmanului.

– Imediat, domnule McCasslin. Astăzi ați lucrat excelent.

Sandra Brown

– Mulțumesc. Grăbiți-vă cu apa. Sint deshidratat.

– Da, domnule.

– Chiar că ați jucat bine, îl complimentă Arden după ce barmanul pleacă să aducă băuturile.

El o studie câteva minute, apoi zise:

– Nu mi-a făcut impresia că ați fost prea atentă la partidă.

– Doar dacă aș fi fost oarbă și surdă nu aș fi remarcat-o. Nu prea mă pricep la tenis, dar văd că acum jucați mult mai bine decât acum câteva luni.

– Pe atunci știați cine sint?

– Da. Vă văzusem la televizor o dată sau de două ori. Când îl văzu cât de descumpănit arată, Arden zîmbi. Sînteți o celebritate, domnule McCasslin, îi șopti convingător. Oameni din toată lumea vă cunosc.

– Și mulți dintre ei nu se dau înapoi de la a se holba la mine cînd ies în public. Cuvintele lui sunau ca o provocare.

– Vă referiți la admiratoarele din colțul acela? zise ea întorcînd capul spre zona apărută de gard, unde grupul zgomotos se adunase în cele din urmă, după care se răspindise la fel de repede.

El scoase un sunet disperat.

– Vă vine să credeți că am acceptat să mă

Secretul

pregătesc aici fiindcă mi s-a promis că voi fi ferit de ochii lumii și că nimeni nu va afla de mine? Aceste terenuri sînt cele mai bune din Maui, dar s-a omis faptul că oaspeții stațiunii au acces liber la jocul de tenis. Cînd se află că am antrenamente... Oftă disperat iar. Mă rog, ați văzut ce se întîmplă.

– Mulți bărbați s-ar simți flatați de o adorație asemănătoare.

El păru că nu acceptă provocarea și schimbă subiectul.

– Totuși, ce sînt acestea? întrebă uitîndu-se atent la hîrțile de pe masă.

– Notițe. Sînt scriitoare colaboratoare.

Îl văzu cum bate în retragere, cu toate că nu făcuse nici o mișcare. Privirea îi deveni rece, fără expresie. Strînse buzele de parcă auzise ceva grav. Barmanul aduse paharele cu apă rece, iar el luă unul și se văzu cum degetele i se încleștează pe forma circulară, aburindă.

– Înțeleg, zise crispat.

Arden se uită în jos, spre șervețelul peste care era așezat paharul cu suc.

– Nu cred că înțelegeți. Sînt scriitoare, nu reporter. Nu mă interesează interviurile. Dumneavoastră ați inițiat această conversație, nu eu, domnule McCasslin. Văzîndu-l că nu răspunde, își

Sandra Brown

ridică privirea și-l privi pe sub gene, cu nevino-văție. El redeveni cel de dinainte, surzător, prietenos, dar precaut.

– Spune-mi Drew, te rog.

El stabilise termenii armistițiului, iar ea îl acceptă.

– Bine, Drew. Spune-mi Arden.

– Ce fel de scriitoare? Romancieră?

– Nu încă, răspunse ea rîzînd. Poate într-o bună zi. Deocamdată încerc să abordez orice subiect ce mi se pare interesant, pînă ce mă voi stabili la un gen. Dintotdeauna mi-am dorit să vin pe insulă, dar nu am reușit. Mi-am pregătit cîteva subiecte de articole, ca să-mi finanțez călătoria. Astfel pot rămîne mai mult și nu trebuie să-mi fac probleme pentru contul în bancă.

— Drew găsi atrăgătoare vocea ei și felul cum își apleca ușor capul cînd vorbea. Părul negru îi mîngîia gîtul și umerii. Vîntul dinspre ocean îi flutura șuvițele cu nuanțe roșiatice de la soare și i le lipea pe obraji, după care le cobora la loc, lăsînd să i se vadă pielea fină și bronzată deja, avînd culoarea piersicii coapte. Arden Gentry avea o piele foarte plăcută. Ca și părul. Ca și buzele. Toate păreau numai bune de mîngîiat.

Drew își dresă glasul:

– Articole despre ce?

Secretul

Arden îi explică; scria unul pentru rubrica de călătorii a ziarului *Los Angeles Times* și altul pentru o revistă de modă. Intenționa să intervieveze și un botanist din partea locului despre care va scrie un articol pentru o publicație de specialitate. El nu prea asculta.

Era prima dată, de când o cunoscuse pe Ellie, când o femeie îl interesa. Părea surprins, fiindcă nu se gândise să se mai lege de vreo altă femeie. Asta nu înseamnă că și-ar fi refuzat o conversație sau o întâlnire, dar, cunoscînd-o pe Arden, se gândi că poate, într-o zi, va reuși să-și revină după moartea lui Ellie și să simtă nevoia unei partenere.

Fizic era foarte conștient de prezența lui Arden Gentry. Numai un eunuc orb nu ar fi fost. Era o femeie frumoasă și chipul ei emana o liniște interioară pe care el o găsea atrăgătoare. Încercă să se concentreze asupra acestui detaliu și asupra vocii sale, ca să uite de alte aspecte profund vizibile.

Din clipa când se așezase, încercase să nu se uite la sînii ei și să nu mai facă speculații, întrebîndu-se dacă forma lor viguroasă se datora unui sutien fără bretele, invizibil pe sub rochia verde de vară, sau generozității naturii. „Ce naiba! Uită-te mai bine.”

După cîteva minute de deliberări votă pentru

Sandra Brown

cea de-a doua teorie fiindcă după fiecare adiere a vîntului observa cum i se întăresc sfîrcurile, devenind vizibile prin materialul rochiei. Simți cum dorința se instaurează în același loc unde o îngropase odată cu înmormîntarea lui Ellie; nu știa dacă ar trebui să-i fie rușine sau să se bucure pentru această senzație.

Nu mai admirase un trup de femeie din ultima noapte de sex cu Ellie. Nu-l excita imaginea palpabilă a cărnii; ca orice bărbat, era interesat de anumite părți ale corpului femeii, dar acum... acum era cu totul altceva. La Arden nu-i plăcea doar carnea expusă, ci personalitatea ei, inteligența și evidentă ei nepăsare față de figura lui publică.

O scînteie din vechea sa malițiozitate se aprinse. Se întrebă cum ar reacționa ea dacă s-ar apleca ușor peste masă și i-ar spune: „Arden, te rog să nu te consideri jignită, dar, pentru prima dată de la moartea soției mele, nu sînt dezgustat de reacția de răspuns a trupului meu față de o femeie”.

Existaseră femei, trupuri. Nimic mai mult. Toate îi fuseseră procurate de prieteni bine intenționați care credeau că mîini și buze talentate erotic îl pot vindeca de toate lipsurile. Cînd își mai amintea de aceste întâlniri bahice, treaz fiind, i se făcea greață de el însuși.

Secretul

Într-o noapte, la Paris, unde se făcuse de rușine public, în urma unei înfrîngerii umilitoare pe terenul de tenis, își găsisese singur o femeie. Era una dintre cele mai josnice tîrfe. Și-o alesese drept pedeapsă. În semn de penitență. Mai târziu, cînd se mai trezise, plînsese și se rugase lui Dumnezeu să nu se fi molipsit de vreo boală pentru care să fie stînjenit de atunci încolo.

Acesta fusese punctul de întoarcere. Ultimul capitol din romanul de sinucidere al lui Drew McCasslin. Nimeni altcineva nu-l putea salva; trebuia să se salveze singur.

În afară de el însuși trebuia să se gîndească și la Matt.

– De cît timp trăiești pe insulă? Întrebarea lui Arden îl readuse în prezentul mai luminos.

– Mare parte din viața mea de adult. După ce am început să cîștig și am fost confirmat ca jucător de clasă, aici mi s-a părut locul ideal pentru un burlac. Locuiam în Honolulu cînd am cunoscut-o pe Ellie. Ea... Se opri brusc. Privi în jos, spre apa din pahar, și umerii îi coborîră.

– Știu despre soția ta, Drew, spuse Arden cu blîndețe. Nu trebuie să te simți stînjenit fiindcă ai adus vorba de ea.

Citi în ochii ei o compasiune total, străină de curiozitatea morbidă cu care era obișnuit pe chi-

Sandra Brown

purile celorlalți. Acest lucru îl forță să continue:

– Tatăl ei era ofițer de marină, staționat la Pearl. Eleanor Elizabeth Davidson. I-am spus că era prea greu pentru o femeie de talia ei – era foarte minionă – să poarte un nume rezonant, de primă doamnă și de regină.

– Așa că tu ai numit-o Ellie, spuse Arden încurajându-l cu un zîmbet.

El răspunse rîzînd:

– Da, spre exasperarea părinților ei. Luă o înghițitură de apă și desenă cîteva cercuri pe paharul aburit. Oricum, după ce a murit, am dorit o schimbare de decor, așa că m-am mutat la Maui, unde mă simt puțin mai izolat. Doream să fiu protejat, eu și Matt, de ochii curioșilor.

– Matt? întrebă ea încordată.

– Fiul meu, o informă Drew.

Arden simți inima rezonîndu-i în gît, dar reuși să spună:

– Oh, da. Am citit și despre el.

– E grozav. Cel mai isteț, cel mai drăguț puști din lume. Azi-dimineață a... Drew se opri în mijlocul propoziției. Scuză-mă. M-a luat gura pe dinainte, așa mi se întîmplă cînd vorbesc de el.

– Nu te teme că mă plictisești, îi zise ea curioasă.

– Dacă-mi dai o mică șansă, s-ar putea să o

Secretul

fac. Deocamdată ajunge să spun că e singurul capitol din viața mea cu care mă pot mândri în ultima vreme. Locuim chiar lângă plajă. Lui îi place foarte mult.

Arden încerca să nu se dea de gol și privea spre orizont. Soarele trimitea reflexii roșiatice pe suprafața oceanului. Din acest unghi, strălucirea era aproape orbitoare. Insula Molokai apărea ca o umbră albastru-cenușie spre orizont, în partea nord-vestică. Palmierii se legănau grațios în ritmul rafalelor de vânt. Valurile cu creste înspumate se rostogoleau și sărutau nisipul plajei, după care se retrăgeau regretînd.

– Înțeleg de ce îți place să locuiești aici. E minunat.

– Pentru mine a fost minunat. Locul acesta are calități miraculoase; vindecă atât mental, cât și fizic.

Drew se întreabă cum de poate să discute atât de deschis cu această femeie. Știa răspunsul deja. Îi inspira încredere și radia înțelegere. Pe cînd se uita la ea, cu o sprînceană ușor arcuită, o idee îi veni în minte și o exprimă:

– Spuneai că nu-ți duce nimeni dorul acasă. Nu ești căsătorită?

– Am fost. Sînt divorțată.

– Copii?

Sandra Brown

- Un fiu. Joey. Îl privi drept în ochi. A murit.

Drew spuse câteva cuvinte de regret, oftă, apoi continuă:

- Sincer regret. Știu cât de dureroase pot fi amintirile trezite inoportun.

- Nu ai de ce. Singurul lucru care doare este că, uneori, prietenii mei nu vor să vorbească despre el, ca și când nu ar fi existat.

- Și mie mi s-a întâmplat asta. Oamenii evită să pomenească numele lui Ellie ca și când s-ar teme că aș izbucni în plîns și i-aș pune într-o situație delicată, sau nu mai știu ce altceva.

- Da, recunosc Arden. Vreau ca Joey să rămînă în amintirea oamenilor. Era un copil frumos, vesel, minunat.

- Ce i s-a întâmplat? Accident?

- Nu. Când avea patru ani s-a îmbolnăvit de meningită, care i-a distrus rinichii. De atunci făcea tratament de dializă și am presupus că va putea duce o viață aparent normală, dar... Glasul i se stinse și tăcu câteva minute, fără să-și dea seama de mișcarea din jurul ei. La o masă lângă ei se rîdea zgomotos, barmanul dăduse drumul la mixer pentru a amesteca un cocktail și un strigăt răsuna de pe terenul alăturat. Situația lui s-a înrăutățit. A suferit complicații și, fiindcă nu s-a găsit un organ pentru transplant, a murit.

Secretul

- Soțul tău? Întrebă Drew fără prea multe menajamente.

Oare cînd îi luase mîna într-a sa? Arden nu-și amintea, însă, dintr-o dată, deveni conștientă că îi mîngîia încheieturile degetelor.

- Divorțasem înainte de moartea lui Joey. Practic m-a lăsat singură cu el.

- Domnul Gentry pare un ticălos veritabil.

Arden rîse. Numele lui nu era Gentry, dar nu putea spune nici că Drew merita epitetul.

- Ai dreptate, așa este.

Riseră amîndoi, dar realizează că-și strîngeau mîinile în public. Stînjiți, roșiră ușor. Drew îi dădu drumul la mînă și dădu să-și ia geanta.

- Te-am reținut de la treabă. Am promis să stau cu puștiul în după-amiaza aceasta pentru ca menajera noastră să poată merge la cumpărături.

- Ai o menajeră care se ocupă de Matt? E... bună cu el? Întrebă ea neliniștită.

- Nu știu ce m-aș face fără ea. O aveam pe doamna Laani dinainte de venirea lui Matt. Cînd a murit Ellie, ea a preluat greul și s-a mutat la mine. Am încredere totală în ea.

Arden simți cum mușchii i se relaxează.

- E bine să ai o persoană de nădejde așa ca ea.

Drew se ridică și întinse mîna.

Sandra Brown

- Mi-a făcut plăcere, Arden.
- Și mie, zise ea strângându-i-o.

Drew părea că nu intenționează să-i lase mîna liberă. Cînd o făcu, degetele lui șterseră delicat palma ei. Ar fi dorit să facă acest gest pe obrazul ei, pe braț, pe umăr. Ar fi dorit să facă exact ce făcea părul ei; să-i atingă pielea de pe gît și să-i mîngîie obrazul delicat.

- Sper să te distrezi și mai departe.

Arden resimți bătăile puternice ale inimii; parcă i se uscaseră gîturile.

- Sînt sigură că așa va fi.
- Atunci, la revedere.
- La revedere, Drew.

Făcu vreo cîțiva pași, apoi se opri. Cîntări decizia înainte de a o lua, apoi, se întoarse la ea. Avea de gînd să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse de cînd o cunoscuse pe Ellie Davidson. Intenționa să-i facă o invitație.

- Aăă, știi ceva; mă întrebam dacă mîine mai ești aici.

- Nu știu, zise Arden cu o detașare calculată. De fapt, își ținea răsufllarea și se ruga în gînd. De ce?

- Păi, mîine voi juca tenis cu Gary. Își schimbă greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Îmi spuneam că, dacă mai stai pe aici, poate că vrei

Secretul

să urmărești o partidă, două, apoi am putea lua prânzul împreună, în stațiune.

Arden își ridică privirea și închise ochii, jubilând.

– Dacă nu vrei... încep eu.

– Ba da, zise ea grăbită, ridicând capul. Adică, vreau, ar fi... mi-ar plăcea.

– Grozav! exclamă el, recăpătându-și încrederea în sine.

De ce naiba conta atât de mult pentru el ca ea să accepte? Ar fi putut avea orice femeie dorea, oricând. Și nu pentru masa de prânz. Acum însă era foarte important ca Arden să accepte.

– Atunci, ne întâlnim tot aici, pe la prânz? întrebă el, privind-o pe furiș, de sus în jos, în special zăbovind asupra poziției picior peste picior, special pregătită pentru dialogul final. Dacă avea gleznele groase?

– Voi fi aici.

Avea glezne superbe.

– Pe mâine, spuse el cu zîmbetul acela fermecător.

– Pe mâine, răspunse ea, sperînd să nu i se fi văzut buzele tremurînd.

Din cîțiva pași Drew traversă terasa. Ea îl privi cum merge, admirîndu-i maniera elegantă de a se mișca și silueta athletică.

Îl plăcea! Era bucuroasă că-l place. Era un

Sandra Brown

bărbat cumsecade. Un om extraordinar, mai exact, unul adevărat; nu un semn de întrebare fără nume, fără identitate, care să-i bîntuie mintea. Un bărbat cu o identitate și o personalitate. Un bărbat care avusese experiența iubirii, a durerii, care le rezistase amîndurora cu stoicism.

Îi cîștigase încrederea și asta o făcea să se simtă oarecum vinovată. Oare ar mai fi invitat-o la prînz dacă i-ar fi spus cine este? Ar mai fi fost la fel de nerăbdător s-o revadă, dacă ar fi știut că ea era femeia însămîntată artificial cu sperma lui? I s-ar fi destăinuit el la fel de sincer, dacă ar fi venit la el și i-ar fi spus „Eu sînt mama pe care ați închiriat-o tu și Ellie. Eu ți-am purtat copilul în pîntec“?

Capitolul 2

Cît lipsise ea, camerista făcuse curăţenie în cameră şi lăsase aerul condiţionat să funcţioneze la maximum. Arden îşi lăsă pe masă poşeta şi carnetelul de notiţe, apoi reglă termostatul de pe perete, după care trase într-o parte uşa de sticlă şi ieşi pe terasa cu vedere spre ocean. Camera fusese foarte scumpă, dar vederea compensa fiecare bănuţ în plus.

Trase adînc aer în piept şi, pe măsură ce-l expira, rosti numele lui Drew McCasslin. Persoana pe care o urmărea. În sfîrşit, îl cunoscuse, vorbise cu el, îl auzise rostind numele fiului ei: Matt.

Sandra Brown

După ce se dezbracă de rochia de oraș, își luă pe ea un halat plușat. Ieși din nou în căldura primitoare hawaiiană și se așeză pe unul din cele două scaune de pe terasă. Își rezemă picioarele pe tăblia celuilalt, își sprijini bărbia pe genunchi și privi peisajul marin, încântător.

Probabil că Drew crezuse că Gentry era numele ei de căsătorie, dar ce nu știa era că își aruncase de pe umeri acest nume, cum își lasă șerpii pielea veche primăvara. O făcuse de îndată ce înaintase acțiunea de divorț. Nu mai dorea să aibă nimic în comun cu Ronald Lowery, nici măcar numele lui demn de dispreț.

Exact când credea că mînia se evaporase complet, ea îi revenea în suflet și îi îngrîșnăcea ființa, cum se întîmpla acum. Era o senzație ușoară, tulbure, ca o ceață, dar la fel de apăsătoare și de sufocantă.

Oare nu va putea uita niciodată seara umilitoare când el adusese în discuție subiectul? Ea era în bucătăria casei lor din Beverly Hills și pregătea cina. Era una dintre puținele seri când Ron venea acasă direct, după ce pleca de la birou. În acea după-amiază o súnase și-i spusese că nu așteptau să se nască nici un copil în acea zi, că- și făcuse rondul mai devreme și că urma să plece curînd, pentru a ajunge la timp ca să ia cina

Secretul

împreună. Într-o căsnicie care pentru Arden reprezentase o dezamăgire, chiar și o cină împreună era un eveniment. Dacă Ron încerca să îmbunătățească starea lucrurilor, atunci Arden își va aduce și ea contribuția ei.

– Cu ce ocazie? îl întrebasese ea când îl văzu intrînd cu o sticlă de vin în mînă. Ron o sărutase pe obraz.

– Vreau să sărbătorim soarta, zise el degajat. Din experiența ei știa că el e genul de bărbat căruia îi place să aibă secrete nu fiindcă ele ar fi făcut plăcere altora, ci fiindcă îi dădea sentimentul superiorității față de ceilalți. Arden aflase asta demult și nu insista acum. Mai ales că se dovedeau a fi, în cele din urmă, neplăcute.

– Friptura va fi gata imediat. Ce-ar fi să treci pe la Joey? E în birou, se uită la *Strada Sesam*.

– Pentru Dumnezeu, Arden. De-abia am ajuns acasă. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum ar fi să-i ascult sporovăiala lui Joey. Pregătește-mi ceva de băut.

Ea îi făcu pe plac, ca de obicei.

– Joey este fiul tău, Ron, îi spuse dîndu-i paharul cu whisky și apă. Te iubește la nebunie, dar nu vă petreceți destul timp împreună.

– El nu poate să facă lucruri normale.

Arden îl privi dezgustată cum dă pe gît bău-

Sandra Brown

tura, apoi îi întinde paharul și o privește cu ochi care-i comandau să-l mai umple o dată.

– De aceea ar fi de dorit să cauți să...

– Isuse! Ar fi trebuit să-mi dau seama că, dacă vin acasă cu vești bune, tu îmi strici cheful, fiindcă mereu îți place să te plîngi. Mă găsești în sufragerie. Cheamă-mă cînd va fi gata masa. Masa noastră. Vreau să rămînem singuri ca să putem vorbi despre ceva important, așa că dă-i lui Joey să mănînce mai devreme, apoi culcă-l.

Spunînd acestea, ieși nervos din cameră, iar Arden observă cu o imensă plăcere că pantalonii lui se șifonaseră la spate și că atîrnau ca un sac. Cînd îl cunoscuse pe Ron, student la medicină fiind, el se mîndrea cu fizicul său athletic. Mai tîrziu, după prea multe petreceri cu băutură și mîncare, stomacul său nu mai era la fel de plat. Fesele începuseră să i se aplatizeze și șoldurile să se lătească. Nu mai era deloc la fel de suplu și de plăcut ca altădată. O știa bine. Acum nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să-și continue practica de ginecolog, din cauza căreia sacrificase totul, chiar și iubirea pentru Arden.

Ea făcu un efort mare în acea seară să pară degajată și să-l cheme pe un ton reconciliant în sufragerie. Joey fusese deja hrănit, sărutat în grabă de tatăl său, apoi culcat. Cîna pe care o

Secretul

pregătise era foarte bogată. Pe vremea aceea încă îi plăcea să gătească.

– Bine, zise ea surzătoare, privindu-l peste masă cum își termina de mâncat și cea de-a doua porție de tartă cu mere, ai de gând să-mi spui ce sărbătorim?

– Sfârșitul tuturor problemelor, zise el bine dispus.

Sfârșitul problemelor ar fi însemnat pentru ea să-l vadă pe Joey vindecat complet și să ducă o viață normală pentru un copil de trei ani. Îl întrebă pe Ron:

– Ce probleme? Clinica merge bine, nu?

– Da, dar... Ron se opri și oftă. Arden, știi că de la o vreme am resimțit nevoia să... să mă odihnesc, să mă deconectez puțin. Toată ziua nu aud decât femeii văitându-se de dureri de burtă sau țipând îngrozite în sala de travaliu.

Arden simți că trebuie să-i dea o replică, dar o înghiți. Tatăl ei nu simțise la fel toată viața, deși avusese aceeași specialitate și reușise să devină foarte apreciat în Los Angeles. El nu fusese intolerant la durerile pacientelor, închipuite sau nu, așa cum era Ron.

– Am cam jucat de la o vreme și... Ridică din umeri și-i zîmbi cu nevinovăție, pentru a-i alunga panica din privire. Sint falit. Înglodat în datorii pînă în gît.

Sandra Brown

Lui Arden îi trebuiră câteva minute bune ca să realizeze sensul celor auzite, apoi încă unul pentru a se lupta cu panica. Primul ei gând fu Joey. Tratamentul lui era foarte costisitor.

– Cît... cît de mari sînt datoriile?

– Îndeajuns de mari cît să vînd cabinetul sau să-l amanetez pentru o sumă pe care nu aş fi în stare s-o procur, oricît de mulţi ţinci aş aduce pe lume.

Toată mîncarea consumată parcă îi venea înapoi în gît.

– Dumnezeu! Cabinetul tatei.

– La naiba! urlă Ron, lovind atît de tare cu pumnul în masă, încît porţelanul şi paharele zdrăgăniră câteva secunde. Nu e *al lui*, ci *al meu*. Al meu, m-ai auzit? El a fost un simplu doctor de ţară, cu metode băbeşti; eu sînt cel care a modernizat clinica, transformînd-o...

– Fabrica, yrei să spui. Fiindcă aşa o conduci; fără milă şi înţelegere pentru femeile pe care le tratezi.

– Le ajut.

– Da, bine, eşti un medic bun. Unul dintre cei mai buni, dar nu ai sentimente, Ron. Nu vezi femeia pe care o tratezi ca fiind o persoană. Te interesează doar carnetul ei de cecuri.

– Nici pe tine nu te deranjează casa în care

Secretul

trăiești și faptul că ești membră a unuia dintre cele mai elegante cluburi regionale...

– Tu ai dorit această casă și pe mine la club, nu eu.

– Când o femeie iese din biroul meu, se simte cea mai importantă din lume.

– Știi grozav de bine cum să te porți cu un pacient. Te cunosc, Ron; nu sînt proastă, dar totul e doar un spectacol. Cu farmecul tău poți convinge pe cineva cît de mult te interesează soarta lui.

El se rezemă pe spătar și își întinse picioarele în față, încrucișate. Avea o figură care cerea palme.

– Vorbești din experiență? o sfidă el.

Arden privi în farfurie. La scurt timp după căsătoria lor înțelesese că toată povestea lor de dragoste și afecțiunea lui nemaîntîlnită pentru ea nu erau decît pentru interesul personal; nu pentru a dobîndi o soție iubitoare, ci o clinică de renume.

– Da. Știu de cînd te-ai însurat cu mine. Voi ai să pui mîna pe clinica tatei. Cred că intenționat l-ai bătut la cap; ca să facă infarct și să moară. Acum ai tot ce-ți dorești. Pînă acum mînia se acumulase în paharul răbdării. Deja simți că trebuie să-i vorbească pe un ton mai dur: Acum

Sandra Brown

tu vii și-mi spui că se poate s-o pierzi fiindcă ai jucat-o?

– Ca de obicei, te pripești cu concluziile și nu asculți ce-ți spun. Ron își turnă un pahar plin cu vin și-l bău dintr-o sorbitură. Mi s-a ivit o șansă să fac mulți bani.

– Cum? Cu droguri?

Ron rânji sfidător și continuă:

– Ții minte când am procurat un copil pentru perechea aceea care dorea să-l adopte cu un an în urmă? Nu doreau publicitate și nici scandal, ci doar un copil cu acte în regulă.

– Țin minte, spuse ea precaută. Oare la ce se gîndea? La negoț cu copii? S-ar fi pretat și la așa ceva. Arden se cutremură.

– Azi am avut o întâlnire cu niște prieteni de-ai lor. O întâlnire secretă. Fiindcă sînt celebri.

Făcu o pauză de efect, iar Arden își dădu seama că așteaptă să-l roage să-i spună numele lor. Mai târziu va regreta că nu o făcuse.

– Acest cuplu își dorește un copil mai mult decît alții pe care i-am cunoscut. Au încercat orice pentru ca ea să rămînă însărcinată. Nu a mers nimic, dar el a făcut multe analize; e ca un pistol mereu încărcat, dacă mă înțelegi, comentă pe un ton răutăcios. Arden îl asculta cu stoicism, fără a schița vreun gest. Le-am spus că poate voi afla

Secretul

cum pot adopta un copil fără prea mult tam-tam, dar femeia s-a opus. Vrea ca acest copil să fie al soțului ei.

– Nu sînt sigură că te înțeleg.

– Fructul mădularului lui, sămînța lui; spuse el pe un ton dramatic. Vor ca eu să le găsesc o mamă de închiriat pe care să o fecundez cu sperma lui. Rapid! Vor un copil.

– Am auzit de mamele-surogat. Ce părere ai? Crezi că merge? Ai face așa ceva pentru ei?

Ron începu să rîdă.

– La naiba, sigur că da. Aș face-o pentru banii pe care-i pun la bătaie. O sută de mii de dolari. Cincizeci pentru mamă. Cincizeci pentru mine.

– O sută de mii... tresări Arden. Cred că sînt niște celebrități bogate.

– Tot ce cer ei este un copil sănătos, apoi discreție absolută. Discreție, Arden. Venitul este nedeclarabil. Au zis că-mi plătesc cu bani gheață.

Afacerea era cel puțin lipsită de etică, dacă nu ilegală. Nu-și putea închipui ce femeie ar putea consimți la o astfel de soluție.

– Și unde vei găsi femeia care să accepte să nască acest copil, apoi să-l abandoneze?

Ron o sfredelea cu privirea și Arden simți o răceală pe șira spinării. Cîteva minute se priviră peste masă.

- Nu cred că va trebui să caut prea departe, zise el.

Arden păli. Cu siguranță că nu se putea gândi la ea. La propria-i soție!

- Ron, zise ea, disprețuindu-se pentru tonul disperat și panica din privire. Doar nu vrei să spui că eu...

- Ba da.

Se ridică brusc de pe scaun și încercă să plece, dar Ron veni lângă ea dintr-un pas și o smuci de braț aproape să i-l disloce din umăr. O întoarse cu fața spre el și o forță să-l privească. Jubila și, când îi vorbi, saliva îi țîșnea printre dinți.

- Stai puțin și gîndește-te, Arden. Dacă faci asta pentru mine, luăm toți banii. Eu...noi doi nu trebuie să-i împărțim cu nimeni altcineva.

- Voi încerca să uit că am avut această conversație, Ron. Te rog, dă-mi drumul. Mă doare mîna.

- Te va dura și mai mult dacă ți-ar zbura fundul din casa asta în care îți place să te izolezi. Cum rămîne cu Joey? Tratamentul lui ne jupoaie de bani. Mai e și moștenirea drăguțului tău tată. Vrei să lași totul să se ducă pe apa sîmbetei din cauza principiilor tale de aur?

Arden își smuci brațul și voia să fugă din calea

Secretul

lui, dar cuvintele pe care le auzise o făcură să se gîndească, în ciuda nebuniei propunerii. Nu-l putea lăsa pe Ron să piardă la jocurile de noroc munca de-o viață a tatălui său. Dar pe Joey? Ce puteau face pentru el, dacă nu vor mai avea bani să achite tratamentul lui?

– Sînt convinsă că acești... acest cuplu nu s-a gîndit la soția doctorului lor cînd ți-au făcut propunerea.

– Ei nu vor afla niciodată. Nu vor să știe cine este mama și nu vor ca ea să-i cunoască. Vor să declare copilul pe numele lor. Nu caută decît o mamă care să le poată copilul în pîntecul ei. Un receptacul.

– Asta sînt eu pentru tine, Ron? O modalitate de a ieși din încurcătură financiară? Un *receptacul* care să-ți aducă bani?

– Ascultă un profesionist. Oricum nu-ți folosești echipamentul pentru nimic. Măcar poți să-l folosești pentru a naște un copil.

Tot corpul i se cutremură de silă la auzul insultei grosolane. Era adevărat. Infrecvența raporturilor lor sexuale era un subiect de ceartă perpetuă. Arden nu simțea repulsie față de actul sexual. Crescuse educată de un tată deschis, învățase să respecte sanctitatea actului și îl anticipase ca orice virgină sănătoasă. Ce nu putea

Sandra Brown

suferi era actul sexual cu Ron. Totul se desfășura fără preludiu, fără tandrețe, fără dragoste. Îl suportase ani de zile pînă simțise că nu-i mai rezistă și atunci începuse să caute mereu o scuză.

Preferînd să evite veșnica discuție în contradictoriu, în urma căreia mai mereu nu scăpa neviolată, îi spuse:

– Nu vreau să am un copil. Copilul altui bărbat. Trebuie să mă gîndesc la Joey. Cînd vin de la spital sînt pe jumătate leșinată. Nu cred că sînt în stare să fac așa ceva, fizic vorbind. Desigur, psihologic, nici atît.

– Vei fi în stare, dacă te hotărăști să fii. Și las-o mai moale cu prostia despre copilul altui bărbat. E doar un proces biologic. Sperma și ovulul. Țac, pac, vine copilul.

Arden se întoarse cu spatele dezgustată. Cum putea fi atît de insensibil față de miracolul pe care-l avea în fața ochilor în fiecare zi? Nici nu știa de ce mai stă și discută cu el; doar dacă nu cumva întrezărea și ea o rezolvare în această propunere.

– Ce le-am spune oamenilor? Adică, dacă m-ar vedea că vin acasă de la spital fără copil.

– Le-am spune că bietul de el s-a născut mort, că sîntem zdobiți și că nu vrem să-i facem înmormîntarea cu ceremonial, ci simplu și repede.

Secretul

– Dar cum rămîne cu personalul din spital? Există legi care interzic ca un medic să-și trateze membrii familiei. Cum faci tranzacția... cum dai copilul meu unei femei care nu a fost însărcinată și-l declari pe al meu mort?

– Nu-ți face griji cu aceste probleme, Arden, îi spuse nerăbdător. Eu mă voi ocupa de toate. Banii închid gurile tuturor. Asistentele de la sala de nașteri îmi sînt devotate. Ar face orice le-aș cere eu.

Se părea că Ron era obișnuit cu astfel de practici și cu trasul sforilor. Arden nu avea habar de asemenea șmecherii și se temea de repercusiunile ce ar fi putut urma.

– Cum să... facem asta?

Acum, cînd o văzu că îi împărtășește dorința, deveni mai entuziasmat.

– Mai întîi trebuie să ne asigurăm că nu ești însărcinată. Zimbi ironic. Dar asta ar fi practic imposibil, nu-i așa? Le voi arăta fișa ta medicală, care este fără pată. La prima sarcină nu ai avut nici o problemă. Apoi semnăm contractul. Mă ocup eu de întocmirea lui la birou.

– Și dacă nu voi putea concepe?

– Vei concepe. O să am eu grijă de asta.

– Trebuie să mă mai gîndesc, Ron, spuse ea cutremurîndu-se.

Sandra Brown

– La ce să te mai gîndești? strigă el. Văzînd-o cum îl privește, se mai domoli puțin, apelînd acum la farmecele personale: Sigur. Știu. Mai vrei cîteva zile de gîndire, dar și ei doresc un răspuns pînă la sfîrșitul săptămînii.

Arden îi dădu răspunsul a doua zi de dimineață. Ron îl primi extaziat. Ea însă își enunță condițiile.

– Ce vrei? tună el cînd auzi.

– Spuneam că vreau jumătate din bani la naștere, împreună cu actele de divorț semnate, parafate și expediate. Pînă la naștere între noi doi nu vor mai avea loc nici un fel de relații intime. După ce plec din spital cu banii, nu vreau să te mai văd în fața ochilor.

– Nu mă vei părăsi, iubito. Dacă există aici cineva care va fi părăsit, aceea vei fi tu! Ții prea mult la reputația clinicii ca să mă părăsești.

– Am ținut cîndva. Cît timp tata trăia a fost totul pentru mine, dar bănuiesc că, sub auspiciile tale, totul se va duce de rîpă. Eu nu voi mai fi aici să văd ruina. Deja nu mă mai mîndresc cu ea. Te-ai folosit de mine ca să pui mîna pe clinică. Acum fă ce vrei cu ea. Sînt de acord să nasc acest copil pentru ca Joey și cu mine să scăpăm de tine; datorită banilor obținuți. Te-ai folosit de mine pentru ultima dată, domnule doctor Ronald Lowery.

Secretul

El îi acceptă toate condițiile. Nu-i spusese niciodată, dar Arden era convinsă că pînă și creditorii îl strîngeau cu ușa. Un bărbat disperat nu avea de ales decît să accepte anumite condiții. Cînd plecase din spital în acea zi, simțindu-se murdărită și folosită, și goală, dar liberă, nu regretase hotărîrea luată. Cu banii cîștigați pe cele nouă luni de maternitate, va putea să-i ofere lui Joey condiții mai bune de tratament.

Acum însă, la aproape doi ani de la acea zi, avea deja sentimente ambigue despre hotărîrea de a purta în pîntece copilul unui străin. Soții McCasslin fuseseră în culmea fericirii cînd li se născuse băiatul. El le împlinise viețile și-i dăduse lui Drew un punct de sprijin, o rațiune pentru a trăi, cînd restul lumii se prăbușea în jurul lui. Oare aceste lucruri nu ar fi trebuit să o absolve pe Arden de orice sentiment de culpabilitate față de ea însăși? De ce continua să se condamne? Oricum, istoria nu se mai putea schimba acum.

Nu se mișcase cît timp retrăise evenimentele care o aduseseră pe această insulă de paradis. Acum se ridică, își întinse mîinile și picioarele amorțite din cauza aceleiași poziții în care stătuse nemișcată. Restul după-amiezei rămase în cameră scriind, întrebîndu-se cînd îi va spune lui Drew McCasslin cine era și cum îl va ruga s-o lase să-și vadă fiul.

Sandra Brown

– Bună, zise el, alergînd ușor spre marginea terenului. Se uită la ea surîzîndu-i. Stătea la aceeași masă de lîngă terasă. Ce răcorită par!

– Și tu pari că mai ai puțin și iei foc.

Drew rîse.

– Exact așa sînt. Gary mă pune să alerg pe banii mei.

– Eu aș spune că te ajută să-ți cheltuești banii cum trebuie. Arden urmărise ultimele două game-uri ale meciului și constată că Drew juca din plin, cu potențialul rămas după consumarea durerii și amestecului de alcool.

El păru mulțumit de comentariul ei.

– Da, bine, am reușit și cîteva pase bune, recunosc fără falsă modestie. Îmi fac poftă de mîncare pentru prînz.

– Nu te grăbi din cauza mea. Îmi place să vă văd jucînd.

Drew făcu o plecăciune și alergă pe teren, strigîndu-i extenuatului Gary că pauza se încheiase. Drew luă game-ul următor fără să piardă nici un punct. Oricum, la serviciul lui Gary, profesionistul se răzbună. Jocul se termină cu scor dublu de mai

Secretul

multe ori, după care Drew ciștigă două puncte la rînd, deci meciul.

Neluîndu-le în seamă pe fetele vesele care se adunaseră ca niște fluturi viu colorați în spatele gardului, se cățără peste împrejmuire și o întrebă pe Arden:

– Matadorul nu trebuie să-i arunce seňorei urechea taurului răpus, sau coada, sau altceva, pentru a-i dedica ei victoria?

– Cred că așa se obișnuiește, răspunse ea rîzînd. Dar, te rog, nu-i tăia urechea lui Gary.

– Nu am ce să-ți arunc decît o minge de tenis. Sau un prosop transpirat.

– Prefer mingea.

Drew o aruncă spre ea, Arden o prinse și își plecă ușor capul, în semn de acceptare a onorului.

– Comandă pentru mine patru pahare de apă, vin în cîteva minute.

Arden îl urmări luîndu-și geanta pe umăr și zburînd în direcția vestiarelor. Îi mai făcu încă o dată cu mîna, apoi dispăru în spatele ușilor metalice.

Oare se gîndise el vreodată la femeia care-i născuse copilul? se întrebă ea, făcîndu-i semn barmanului căruia îi comandă apa pentru Drew și ceai cu gheață pentru ea. Oare se întrebase el

Sandra Brown

vreodată ce simțise ea când purtase o părticică din ființa lui în trupul ei? Intimitate fără intimitate.

În ziua când Ron calculase că era fertilă – îi luase temperatura cu un termometru special, mai multe zile la rînd – îi spusese să vină în cabinetul lui după orele de program. Dezbrăcată și vulnerabilă, ea se așezase pe masa ginecologică, cu picioarele suspendate în inelele speciale, în timp ce el îi introdusese o așa-numită fiolă cervicală. Apoi îi injectase în fiolă lichidul seminal congelat. Astfel fluidul era menținut în interiorul colului uterin pînă ce ajungea acasă, unde extrăgea fiola. Procedurul nu era dureros. Cu puțin noroc, rezultatele vor fi pozitive.

– Văd că nici faza asta nu te excită mai mult decît dacă ai face-o natural, Arden, zise el privind-o de sus cu zîmbetul acela libidinos.

– Grăbește-te și termină odată, răspunse ea pe un ton plictisit. Glumele lui răsuflete nu mai aveau același efect provocator.

– Nu ești cîtuși de puțin curioasă? Hmm? Nu te întrebi cum arată? Cine e tipul? Trebuie să recunosc că arată extraordinar. Nu ți-ar plăcea să

Secretul

te simți puțin excitată la început, ca să pară totul mai oficial? O strînse de sîn și Arden resimți durerea. V-aș putea face cunoștință, v-aș crea o ambianță adecvată. Toată lumea a plecat acasă.

Ea îi trase una peste mînă, iar el rîse cu sadism. Oare chiar își închipuia că surîsul acela completat de o limbă plimbîndu-se peste buze ar fi făcut-o să ardă de dorință? Se uită în altă parte, scîrbită, și simți cum i se prelinge transpirația pe frunte.

– Termină mai repede, te rog.

– Mîine repetăm înseminarea, îi spuse după ce o lăsă să se ridice.

– Mîine?

– Și poimîine. În toate cele trei zile cînd poți ovula. Se întinse peste masă și o mîngîie pe coapsă. După care ne odihnim și așteptăm.

Arden se rugă să rămînă însărcinată încă din prima încercare. După ce trebuise să-i suporte mojiiciile lui Ron, nu credea că va mai avea forța să se supună aceluiași umilințe și luna viitoare. Rugămintile îi fură ascultate. După șase săptămîni Ron se asigură că era însărcinată. Îi informă pe cei doi că mama-surogat le concepuse copilul. Îi spuse lui Arden că fuseseră extaziați.

– Să ai grijă de tine, o avertiză el. Nu vreau să se întîmple ceva rău.

Sandra Brown

- Nici eu, spusese ea, închizîndu-i în nas ușa dormitorului.

Nu se gîdea la viața pe care o purta ca la un copil, o personalitate sau o ființă. O percepea doar ca pe un mijloc care le va oferi, ei și lui Joey, șansa unei vieți mai bune, fericite, eliberați de lăcomia și egoismul lui Ron.

În timpul săptămînilor de grețuri matinale, apoi în nesfîrșitele zile cînd, epuizată, îl ducea pe Joey la spital, încerca să nu resimtă fătul pe care nu-și permitea să-l iubească. Cînd prietenii îi felicitau pe ea și pe Ron pentru sarcină, se străduia să zîmbească și accepta cu greu urările de bine și mina lui pe umeri.

În prima zi cînd simți copilul mișcînd, avu o clipă de bucurie incredibilă. Totul se spulberă repede, fiind uitat, ascuns într-un cotlon secret al sufletului. Doar noaptea, cînd era singură în camera ei și se masa cu loțiune contra vergeturilor pe abdomen, doar atunci își punea întrebări despre acest copil. Oare va fi băiat sau fată? Cu ochi negri sau albaștri? Sau va moșteni ochii ei verzi?

Tot atunci se întreba despre tatăl a cărui sămînță o ducea în pîntec. Cum arăta el? Oare era bun la suflet? Oare va fi un tată bun? Își iubea soția? Cu siguranță că o iubea. Ea îl iubea, la

rîndul ei, la fel de mult, cît să permită altei femei să-i poarte copilul. Oare stătuseră unul lîngă celălalt pe pat, cînd el adunase...

– Dau orice pentru gîndurile tale.

– Oh, tresări Arden, ducîndu-și mîna la piept, apoi se întoarse brusc să vadă că subiectul gîndurilor sale stătea aplecat lîngă ea, surîzîndu-i. Se sprijinea cu mîna pe spătarul scaunului ei și degetele aproape că-i atingeau spatele gol.

– Scuză-mă, zise el. Nu voiam să te sperii.

– Nu, nu. Nu face nimic. Știa că-i ard obrajii și că arată la fel de tulburată pe cît se simte. Eram la mii de mile depărtare.

– Sper că visul cu ochii deschiși a meritat călătoria.

Albastrul incredibil al ochilor lui contrasta cu pielea bronzată, iar genele lungi, răsucite, îl făceau să pară misterios. Dinții îi străluceau cînd zîmbea. Mirosea a săpun fin și a colonie scumpă. Își lăsase părul ud să-i fluture în vîntul cald. Pe frunte cîteva șuvițe jilave îi dădeau un aer viril.

Din cauza celor la care tocmai se gîndise, Arden nu dori să-l vadă ca pe un bărbat cu un

Sandra Brown

chip și un trup. Un chip frumos. Un trup sexy. Obrajii îi ardeau gândindu-se la acea injectare dătătoare de viață pe care i-o făcuse Ron. Privi în depărtare și-și umezi buzele.

– Nu era chiar un vis cu ochii deschiși, spuse încet. Meditam. Peisajul parcă te hipnotizează. Valurile te leagănă. Vântul îți geme la ureche. Mă înțelegi.

Drew se așează pe scaunul de pe partea opusă. Purta pantaloni de culoarea fildesului și o bluză albastru-închis. Bău destulă apă dintr-un pahar și spuse:

– De multe ori mă duc pe plajă, chiar în fața casei mele, și stau seara o oră, sau mai multe, fără să-mi dau seama că timpul trece. E ca un somn, dar nu dorm.

– Cred că mințile noastre posedă o capacitate de a se închide, când căutăm o scăpare.

– A-ha, deci tu asta făceai? Încercai să scapi de mine?

Arden rîse, gândindu-se că nici o femeie cu mintea întreagă nu ar fi încercat să scape de un bărbat care arăta ca el, mai ales cînd zîmbea.

– Nu. Nu înainte să-mi faci cinste cu masa de prînz, oricum, zise ea în glumă.

– Vorbești ca Matt. El cere să fie răsplătit înainte de a îmbrățișa și de a săruta. Remarcîndu-i

Secretul

expresia speriată, Drew se corectă. Arden, ah... la naiba. Nu am vrut să sune chiar așa. Știi că masa aceasta nu presupune nimic din partea ta. Voiam doar...

– Știu ce ai vrut să spui, îl asigură ea. Nu m-am supărat. Sincer.

Drew se uită atent la buzele ei; era evident că se simțea atras de ele.

– Merită să te gîndești bine, nu-i așa? Cînd e vorba să fii sărutat, adică.

– Nu știu, răspunse ea stînjenită.

Toată dimineața se gîndise ce să poarte. Acum își dorea să nu fi fost atît de îndrăzneță. Luni de zile, după moartea lui Joey, decăzuse într-așa măsură, încît devenise neglijentă. Înainte de a se aventura în această misiune, se străduise să-și reia obiceiurile bune: făcea gimnastică, mîncă regulat, își făcea manichiura, mergea la cosmetică, se coafa și-și îmbrospătase garderoba în limitele permise de bugetul modest. Rămase uimită de rezultate. Oare Ron îi reprimase orice dorință de eleganță? Arăta mai bine decît oricînd. Astăzi nu făcea deloc excepție.

Bluza fără bretele, din material extensibil, negru, îi stătea pe sînii provocatori, detaliindu-le formele. Fusta strîmtă, albă, închisă în nasturi pe partea stîngă, o aranja perfect. Lăsase nasturii

Sandra Brown

Încheiați doar pînă la șold. Picioarele frumos bronzate contrastau cu albul imaculat al fustei, iar sandalele fără toc completeau toaleta și silueta de invidiat. Singura bijuterie era o brățară largă, albă, și cercei mari, ca două inele albe în urechi.

Cînd se așezase în fața oglinzii din cameră, recunoscuse că arată bine. Șic și elegant. Oare de ce acum avea senzația că se îmbrăcase seducător?

Privirea lui Drew și felul cum o examinase îndelung, oprindu-se asupra anumitor detalii, îi dăduse impresia că era seducătoare. Știa că el îi remarcă sfîrcurile întărite. Nu se gîndise niciodată la ea ca fiind o femeie senzuală, dar acum, studiată de ochii aceia de azur, toți receptorii senzoriali din corp intraseră în stare de alertă.

– Cred că ar fi mai bine să începem cu prînzul și să vedem de acolo ce va mai fi, zise el urmărindu-i atent reacțiile.

– De acord.

Capitolul 3

Drew o conduse în restaurantul stațiunii. Șeful de sală îi așeză la o masă pe care stătea cartonașul VIP. De aici se vedea oceanul. Deși ceilalți clienți erau îmbrăcați de zi, atmosfera elegantă și decorul verde-crud amestecat cu roz, scaunele lăcuite și vasele cu flori proaspete creau o ambianță de lux.

- Cocktail-uri, domnule? întrebă chelnerul.
- Arden?
- Un suc de roșii, vă rog.
- Apă minerală *Perrier* cu lămâie, îi spuse Drew chelnerului, care luă comanda și se depărtă.

Sandra Brown

Drew luă o crochetă din paharul de la mijloc, o rupse în două și-i dădu o jumătate lui Arden.

– Ai comandat băutura gândindu-te la mine? întrebă el ușor stinjenit.

– Ce? zise ea nelămurită. Ce băătură?

– Acea care practic nu e „băătură”. Dacă vrei altceva, comandă, spuse el pe un ton care trăda o stare de încordare. Ți promit că nu-ți voi lua paharul de la gură. Am trecut de faza când miinile tremură și transpiră. Parcă pentru a dovedi cele spuse, începu să ungă cu unt crocheta.

Arden puse pe farfurie jumătatea ei și-și lăsă miinile în poală.

– Comand ce doresc, domnule McCasslin. Declarația ei stîngace îl făcu să o privească mai atent. Cine știe cum te cheamă, știe și că ai avut o problemă cu băutura. Te rog să nu mă tratezi ca pe un misionar trimis să te salveze din ghearele demonului alcoolismului. Dacă nu știam că ai trecut de faza cu miinile transpirate, nu stăteam acum la aceeași masă.

– Te-am înfuriat.

– Da, ai reușit. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înceta să gîndești în locul meu.

Chelnerul le aduse comanda și le puse meniul pe masă. Arden continua să-l examineze pe Drew. Era încă supărată și nu ascundea asta.

Secretul

– Scuză-mă, zise el după ce chelnerul plecă. Sînt foarte sensibil la critică, deși în ultima vreme am meritat-o. Am devenit paranoicul clasic; caut nod în papură chiar și cînd nu trebuie.

Arden studia tacîmurile și-și spunea cu regret că reacționase prea dur. Oare voia să-i cîștige prietenia sau să-l alunge? Cînd își ridică ochii verzi spre el, se calmase vizibil.

– Scuză-mă și tu. Ani de zile i-am permis soțului meu să gîndească și să vorbească în numele meu. E periculos pentru o femeie, sau chiar pentru oricine, dacă stau să mă gîndesc. Cred că amîndoi ne-am atins punctele vulnerabile în același timp. Cu un gest trădînd diplomație, ridică paharul și spuse: Mai ales că mie *îmi place* sucul de roșii.

Drew rîse, ridică paharul și-l ciocni de al ei.

– Pentru cea mai drăguță doamnă de pe insulă. De acum încolo, voi lua mai în serios tot ce spui sau faci.

Arden și-ar fi dorit alt toast, care să nu fie atît de legat de sinceritate, dar surîse oricum.

– Ce ți-ar plăcea să mănînci? zise el deschizînd catalogul cu multe file.

– Ghicește.

– Ficat.

Arden izbucni în rîs.

Sandra Brown

– Acesta e singurul lucru pe care *nu* l-aș mânca sub nici o formă.

Drew surise mulțumit.

– Bine. Nici eu nu pot să sufăr ficatul. Cred că prietenia noastră a fost predestinată.

Arden trecu în revistă meniul gândindu-se că, probabil, nici Matt nu mânca ficat. Comandă salată de creveți, care i se aduse într-o jumătate de ananas scobit de conținut, garnisită cu avocado și orhidee. Totul era prea frumos ca să fie mâncat. Pe parcurs se cunoscuseră mai bine. Arden îi spusese că părinții ei muriseră, că mama ei decedase când Arden studia literele la UCLA și că tatăl ei, medic, murise de infarct, la cîțiva ani după soția lui. Nu îi dădu amănunte, în special le evită pe cele legate de cabinetul ginecologic al tatălui său.

Drew crescuse în Oregon, unde mama lui locuia încă. Tatăl lui murise în urmă cu cîțiva ani. Drew începuse să joace tenis din școala elementară.

– Asta se întîmpla pe vremea cînd multe școli de stat aveau echipe de tenis. Cînd antrenorul a văzut că am înclinație către tenis, m-a rugat să fac parte din noua echipă pe care o forma. Eu preferam baschetul, dar el tot insistă și pînă la urmă am cedat. Cîrînd după aceea devenisem

Secretul

obsedat să fiu cel mai bun. Pînă am ajuns la liceu, cîștigasem deja multe concursuri locale.

– Dar ai continuat cu facultatea.

– Da, spre consternarea managerului meu, Ham Davis, care s-a ocupat de mine începînd cu anul doi de studenție. Examenele mă împiedicau deja să mă antrenez, dar știam că trupul Țu-mi va permite să joc tenis de performanță toată viața, așa că mi-am zis că nu strică să mă pregătesc pentru ziua cînd nu voi mai practica tenisul.

– Și ai reușit, nu-i așa? Odată ce ai început să joci în circuit, ai devenit cîștigător incontestabil. Arden mesteca ultima felie de papaya. Comandaseră compot la desert și acum terminaseră, așteptînd cafelele.

– Am avut și cîțiva ani buni, spuse el cu modestie. Am avut avantajul anilor maturității și nu mi-am pierdut nopțile chefuind ca unii jucători, după prima zi de turneu. Bău din cafea. Sistemul e dezechilibrat. Cînd ești la început, totul e foarte scump. Transportul, mîncarea. Apoi, după ce reușești, cînd începi să cîștigi premii în bani și închei contracte, totul e plătit de alții. Dădu din cap, rîzînd. Am riscat să pierd cîteva contracte valoroase cînd chiar și cei mai buni pantofi de sport nu mă împiedicau să calc în străchini după o seară cu cîteva pahare la bord.

Sandra Brown

– Vei avea și alte ocazii.

Drew îi caută privirea.

– Așa spune și Ham. Chiar crezi asta?

Era atât de importantă pentru el părerea ei sau avea nevoie de o încurajare?

– Da. Odată ce vor vedea că joci ca înainte, după ce vei câștiga câteva turnee, vei reveni în top.

– În fiecare zi apar tineri care-mi pot lua locul.

– Nici unul nu e vrednic de comparație, spuse ea făcând un semn evaziv.

– Aș dori să pot avea și eu încredere în mine, așa cum ai tu, zise el rîzînd.

– Domnule McCasslin, ne scuzați, dar...

Drew întoarse capul și se încruntă cînd auzi scuza timidă. Doi tineri stăteau în spatele lui cu sfială. Purtau cămăși hawaiiene cu imprimeu floral și se vedea pe fețele lor că erau turiști de-abia sosiți. Se prezentară stîngaci și fură întrebați cu răceală:

– Da?

– Noi... Femeia nu știa cum să înceapă. Ne întrebam dacă nu ați vrea să ne dați un autograf pentru fiul nostru. Sîntem din Albuquerque, iar el e pasionat de tenis; vă consideră minunat.

– Are un poster cu dumneavoastră în camera lui, adăugă bărbatul. El...

Secretul

- Dar nu am pe ce să scriu, zise Drew întorcându-se cu spatele spre ei.

- Am eu, interveni Arden, remarcând figurile dezamăgite ale celor doi. Căută în geantă și scoase mingea de tenis pe care i-o aruncase Drew ca trofeu. De ce nu semnezi chiar pe o minge, Drew? zise dîndu-i-o.

La început privirea lui se înăspri, iar ea crezu că îi va spune să-și vadă de treabă, dar, cînd citi rugămintea din ochii ei, surîse și luă mingea. Luă pixul pe care i-l întinse tînăra și mîzgăli ceva pe suprafața aspră.

- Vă mulțumim foarte mult, domnule McCaslin. Nu vă puteți închipui ce neprețuită va fi această amintire pentru fiul nostru. El...

- Haide, Lois, lasă oamenii să ia masa liniștiți. Ne pare rău că v-am deranjat, domnule McCaslin, și vă mărturisim că de-abia așteptăm să vă revedem jucînd. Mult noroc.

Drew se ridică și le strînse mîinile celor doi, pe a tinerei sărutînd-o chiar, ceea ce aproape o făcu să leșine, dar rămase pe picioare.

- Mult noroc și fiului dumneavoastră. Vacanță plăcută.

Cei doi plecară uitîndu-se foarte atenți la suvenirul prețios, comentînd cît de amabil fusese cu ei, deși reporterii îl considerau răuvoitor și belicos.

Sandra Brown

Drew o privi pe Arden, care se pregătea pentru o revoltă furtunoasă. În loc să o mustre, o întreabă aproape în șoaptă:

– Ai terminat?

Ea dădu afirmativ din cap, iar Drew o ajută să se ridice, ținându-i scaunul, apoi ieșiră. Nu își vorbiră; de-abia când ajunseră pe aleile care legau diferitele clădiri din stațiune Drew îi zise:

– Mulțumesc.

Arden se opri din mers.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai atras atenția subtil că mă port ca un ticălos.

Ochii lui erau atît de ademenitori, încît Arden nu îndrăzni să privească în adîncul lor, așa că îi studie cel de-al treilea nasture de la cămașă; nici aici nu 'avu liniște, fiindcă triunghiul păros îi distrase și mai mult atenția.

– Ar fi trebuit să nu mă amestec.

– Ba mă bucur că ai făcut-o. Vezi, acesta este un alt motiv pentru care adesea devin irascibil. Multe luni după ce a murit Ellie, am fost hărțuit în continuare de reporteri care-mi cereau un „comentariu“ de fiecare dată cînd scoteam capul pe ușă. Curînd îmi ieșeam din fire ori de cîte ori cineva mă recunoștea în public.

– Îmi pot imagina cît de obositor trebuie să fie

Secretul

să ai o imagine atît de celebră. Oare ce ar fi simțit dacă l-ar fi mîngîiat pe piept? Culoarea auriu-roșiatică mergea atît de bine cu pielea bronzată.

– În cel mai bun caz e obositor. În cel mai rău, e ca un iad. Cînd eram la cel mai scăzut nivel, mulțimea striga la mine și arunca furioasă cu ce nimerea, cînd mă vedea jucînd atît de prost. Era o prostie, dar dădeam vina pe ei. Admiratorii mă părăsiseră pentru că începusem să beau și beam fiindcă mă părăseau admiratorii. Era un cerc vicios. Încă nu mă simt în largul meu cînd cineva se apropie de mine, fiindcă mă tem că m-aș trezi cu vreo insultă aruncată în față.

– Scena la care tocmai am asistat nu are nimic asemănător cu genul de adulare a eroului. Arden își desprinse privirea de pe pieptul lui și alungă senzațiile erotice care începură să-i dea tîrcoale, privindu-l acum în ochi. Ți-au mai rămas mii de admiratori care de-abia te așteaptă pe terenul de tenis.

Drew se uită la ea și îi citi sinceritatea în ochi; era cît pe ce să se piardă și el în adîncimile verzi, senine. Mirosea a flori. Părea atît de liniștită și de liniștitoare, caldă și generoasă. Ridică mîna, ducînd-o spre părul ei de culoarea nisipului, dar se răzgîndi și o lăsă în jos. În cele din urmă spuse:

Sandra Brown

– Faptul că te-am cunoscut este unul din cele mai fericite evenimente petrecute în ultima vreme, Arden.

– Mă bucur, zise ea cu sinceritate.

– Să te conduc pînă la cameră.

Merseră încet, parcurgînd holul clădirii principale. În fața liftului el îi spuse:

– Așteaptă-mă puțin. Mă întorc imediat.

Fără să aibă timp să-l întrebe unde se duce, Drew dispăru. Arden apăsă pe butonul de urcare și lăsă două cabine să urce înainte de sosirea lui. Alergase ținînd în mînă ceva învelit în hîrtie albă.

– Scuză-mă, zise gîfîind. Ce etaj?

Urcară, iar Arden rezista cu greu curiozității feminine asupra conținutului pachetului. Ochii lui dansau veseli. Dacă voia să-i facă o surpriză, Arden se hotărî să nu i-o strice. La ușă ea întinse mîna spunînd:

– Mulțumesc pentru un prînz delicios.

El nu-i strînse mîna. Desfăcu pachetul și scoase o ghirlandă de flori: orhidee și flori sălbatice din insulă. Lăsă hîrtia să cadă pe jos și ridică ghirlanda deasupra capului ei, pentru a i-o pune pe umeri.

– Presupun că ai primit pînă acum zeci de ghirlande de flori, dar voiam să-ți dăruiesc și eu una.

Secretul

Aroma proaspătă a florilor și apropierea lui păreau că-i fură tot oxigenul din preajmă. Simți că amețește. Emoția îi congestionă gîtul, dar reuși să articuleze:

– Nu. Nu am primit așa ceva pînă acum. Mulțumesc. Florile sînt minunate.

– Tu le faci să pară și mai frumoase.

Cu aceste cuvinte îi lăsă ghirlanda peste umerii goi. Petalele delicate și umede de rouă o înfiorară. Drew nu-și retrase mîinile, ci le lăsă puțin să zăbovească pe umerii ei. Arden se trezi copleșită de sentimente tulburătoare, neștiind cum să reacționeze. Își plecă ușor capul.

Acest bărbat și aura lui de celebritate o fermecaseră, o copleșiseră, umplîndu-i inima și mintea. El îi supunea trupul unei amorțeli plăcute, străine, dar delicioase. Florile de pe piept se cutremurau ușor în ritmul inimii bătînd haotic. Schiță gestul de a ridica mîna spre inimă. Degetele îi tremurau, iar cînd ajunseră acolo unde intenționase ea, Drew ridică și el mîna, spre a ei, atingînd-o. Își înlănțui degetele cu ale ei, degete puternice, sigure, calde. Arden ridică privirea și ochii parcă îi erau înrouați de lacrimi, strălucind ca și petalele florilor.

– *Aloha*, șopti el. Se apropie de ea și o sărută pe amîndoi obraji. Buzele îi rămaseră cîteva se-

Sandra Brown

cunde pe colțul gurii ei. Îi șopti numele, atingînd-o ușor cu obrazul lui aspru, nebărbierit: Arden.

O mîngîie pe claviculă, în timp ce răsufierea îi înfioră tîmpla și urechea, ademenind-o.

– Acum, că masa se prînz s-a terminat cu bine...

„Oh, nui gemu ea în subconștient și inima i se tulbură. Acum îmi va face o propunere indecentă.”

Drew se retrase și-și ridică mîinile de pe umerii ei.

– Ce-ai zice de cină?

Pe cînd se îmbrăca de seară, se gîndea că ar fi trebuit să-l refuze pe Drew la a doua întîlnire. Ar fi fost mai logic să-i spună: „Scuză-mă, sună grozav, dar trebuie să rămîn în cameră diseară pentru că am de lucru la un articol.”

În toc să facă asta, se trezise răspunzîndu-i: „Mi-ar face plăcere, Drew”. El zîmbise și plecase spre lift. Ea intrase în camera învăluită de o ceață romantică. După cîteva minute își amintise de ce făcuse în așa fel, încît să-l cunoască pe Drew.

Secretul

Pentru cîteva minute, cînd mîinile li se atinse-seră și răsufllarea lui îi mișca firele de păr de la tîmplă, uitase de fiul ei. Se gîndise la Drew nu ca la tatăl fiului ei, ci numai ca la un bărbat; un bărbat de care se simțea atrasă periculos de mult.

După căsnicia ei ratată și după viața sexuală oribilă cu Ron, crezuse că nu va mai fi interesată vreodată în a căuta o legătură strînsă cu un bărbat. Șocul venise de-abia cînd realizează cît de mult aștepta reîntîlnirea cu Drew. Motivele nu erau nicidecum cele inițiale.

Poate că ar fi fost mai bine pentru ea dacă Drew nu ar fi fost atît de atrăgător ca bărbat... și văduv... și singur, la rîndul său. Nu ar fi avut o sarcină mai ușoară, dacă amîndoi părinții copilului ar fi fost în viață și tatăl ar fi fost vreun tip chefliu? Scund, grăsun, puhav și chel? La început nu fusese interesată de aspectul sau de personalitățile celor doi. Părase interesată doar de a localiza copilul pe care-l născuse, dar pe care nu-l văzuse niciodată. Nu-i fusese ușor.

Era ca și cînd ar fi redeschis o rană ori de cîte ori își amintea de ziua ploioasă, întunecată, cînd îl înmormintase pe Joey. Niciodată în viața ei, nici chiar după moartea părinților, nu se simțise atît de singură. După ce obținuse hotărîrea de divorț,

Sandra Brown

Își concentrase toate forțele asupra lui Joey, îngrijindu-l. Ultimele luni ale vieții lui le petrecuse în spital. Îl vedea cum, cu fiecare zi trecută, slăbea; se rugase chiar pentru moartea altui copil, de la care Joey să poată prelua un rinichi. Nu putea aștepta ca Dumnezeu să-i îndeplinească o asemenea rugă, așa că nu o făcuse niciodată cu glas tare.

Cînd, în sfîrșit, veni vremea, micuțul muri la fel de blînd cum trăise. O rugase să nu plîngă, spunîndu-i că-i va păstra un pat liber lîngă el, în rai. Ore în șir, după ce Joey își dăduse obștescul sfîrșit, Arden îi ținuse minuța slăbită într-a sa și-i privise chipul senin, întipărimdu-și-l în memorie.

Ron făcuse o demonstrație de durere în timpul slujbei de înmormîntare, menită să-i impresioneze pe puținii prieteni adunați. Arden era scîrbită de ipocrizia lui abjectă. Joey își ascundea cu delicatețe dezamăgirea de fiecare dată cînd Ron promitea să-l viziteze la spital, dar uita.

După înmormîntare, Ron o încolți.

- Mai ai ceva din banii de care m-ai văduvit?
- Nu te interesează. I-am cîștigat corect.
- Naiba să te ia, am nevoie de ei.

Arden observa consecințele distrugătoare ale prăbușirii lui Ron ca medic. Arbora mina pro-

Secretul

scrisului, dar pe Arden nu o impresiona cîtuși de puțin.

– Asta e problema ta.

– Pentru Dumnezeu, Arden. Ajută-mă. Măcar de data aceasta, după care promit...

Atunci ea îi trîntise în nas ușa limuzinei negre și-i ceruse șoferului să pornească imediat. Pînă și la înmormîntarea fiului lui, Ron nu se gîndea decît la el însuși.

În următoarele luni Arden se cufundase atît de adînc în doliu, încît nu mai știa în ce zi se află. Trăia într-un vid al disperării. Numai pe hîrtie putea să-și dezvăluie sentimentele, să se împace cu ele. Scrisese o lucrare despre pierderea unui copil, pe care o vînduse unei reviste pentru femei; articolul fusese aclamat public. Fusese invitată să mai scrie și altele, dar nu avea ambiția s-o facă. Simțea că nu face altceva decît să-și umple timpul pînă la propria-i moarte, fiindcă nu mai avea pentru cine să trăiască.

Cu excepția celuiilalt copil.

Își amintise de el într-o zi. Avea un motiv ca să trăiască. Undeva în lume trăia copilul ei. În acel moment de revelație se hotărîse să-l găsească. Știa că nu-i va hărțui pe părinții care dăruiseră atît de mult ca să aibă un copil. Voia doar să-l vadă; să-i știe numele, sexul. Îl rugase pe Ron să-i facă

Sandra Brown

anestezie generală chiar înainte de nașterea copilului pentru ca să nu-și amintească vreodată acele clipe sau să afle din greșeală ceva despre copilul pe care-l născuse pentru altcineva.

– Cum adică nu se găsește fișa mea? o întrebase frustrată pe secretara clinicii, când făcuse prima încercare de a afla măcar o informație.

Secretara părea netulburată.

– Adică, doamnă Lowery, fișa dumneavoastră pare a fi fost rătăcită și trebuie s-o mai căutăm. Într-un spital de mărimea acestuia se mai întâmplă și așa ceva.

– Mai ales când un medic cu greutate vă cere sau vă plătește să „rătăciți” o fișă. În plus, mă numesc doamna Gentry!

Oriunde încerca să afle ceva, găsea același lucru. Registrele cu nașteri dispăruseră ca prin minune atât de la primărie, cât și de la spital. Arden știa că nu era vorba de o „minune” și-l cunoștea pe cel răspunzător pentru o asemenea greșeală birocratică.

Nu-l cunoștea pe avocatul care întocmise actele de adopție, dar, fiind angajat de Ron, era sigur că ei nu i-ar spune nimic, dacă l-ar găsi. Ron bănuise exact; după moartea lui Joey, Arden va simți imboldul de a-l căuta pe cel de-al doilea copil. Deci i-o luase înainte și-i avertizase pe toți

Secretul

cei implicați, astfel că nici o informație nu „avea cum să se „scurgă“.

Asistenta de la cabinetul de obstetrică, aceea cu care trecuse prin orele de travaliu, era ultima ei speranță. Află că aceasta lucra la o clinică pentru săraci, specializată în avorturi.

Arden sesiză teama asistentei, de îndată ce aceasta o văzu. O întâlnește într-o după-amiază, când pleca de la clinică.

– Mă mai ții minte? o abordează Arden fără menajamente.

Privirea asistentei rătăcește prin parcare, încercând să găsească parcă o modalitate de a scăpa de ea.

– Da, îi șoptește ea temătoare.

– Știi ce s-a întâmplat cu copilul meu, zise Arden direct, intuind adevărul ascuns.

– Nu! Deși răspunsul veni prompt, Arden își dădu seama că femeia minte.

– Domnișoară Hancock, i se adresează ea pe un ton blând, vă rog, spuneți-mi orice amănunt cunoașteți. Un nume. Vă rog. Atît vă cer. Un singur nume.

– Nu pot, strigă femeia și își acoperă ochii cu mâinile. Nu pot. El... mă supraveghează și mi-a spus că, dacă vă voi spune vreodată ceva, el va declara totul despre mine.

Sandra Brown

– Cine vă supraveghează? Fostul meu soț? La această întrebare, femeia ridică brusc capul, confirmînd. Dar cu ce vă șantajează? Nu vă temeți de el. Eu vă pot ajuta. Îl putem denunța la poliție...

– Nu! Dumnezeu, nu. Să nu... Izbucni în lacrimi.. Nu înțelegeți. Am avut ceva probleme și luam Percodan. A aflat, a aranjat să fiu dată afară din spital și apoi mi-a găsit o slujbă aici și... Ridică din umeri. Și mi-a spus că, dacă vă dau vreo informație, mă va denunța la poliție.

– Dar acum sînteți curată. Dacă... Arden se opri deodată, văzînd privirea vinovată a femeii.

– Nu e vorba de mine. Tatăl meu ar muri fără... fără medicamentul lui. Trebuie neapărat să-i fac rost de el.

Arden văzu că merge pe o pistă greșită și abandonă. Se cufundă iar în tunelul întunecat al autocompătimirii și disperării. Zilele treceau după același tipar. Stătea pe canapeaua din sufragerie și privea ecranul televizorului. Era sîmbătă după-amiază. Stătuse așa de foarte mult timp. Nu ar fi putut spune la ce se uită. Dintr-o dată ceva îi atrase atenția. Un chip cunoscut apăruse în mijlocul ecranului. Arden se concentrează, dădu volumul mai tare și se descotorosi pentru cîteva minute de povara depresiei. Se prezenta o emi-

Secretul

siune sportivă; subiectul era un concurs de tenis. Atlanta? Undeva. Partida de tenis bărbați.

Această față îi era cunoscută! Frumos. Blond. Zîmbetul fermecător. Unde? Cînd? La spital? Da, da! În ziua cînd ea a plecat de la spital doar cu poșeta plină cu bancnote în valoare de cincizeci de mii de dolari. Pe treptele de la intrare observase agitația. Reporterii cu microfoane și camere de filmat. Echipa de la televiziune înghesuindu-se pe treptele de marmură pentru a prinde locuri mai bune pentru filmat.

Toți se adunaseră să vadă fericitul cuplu plecînd de la spital cu copilul lor. Bărbatul înalt, blond, cu zîmbet răpitor, o ținea pe după umeri pe soția sa minionă, tot blondă, care avea în brațe un ghemotoc de scutece în care scîncea un copil.

Arden își aminti fericirea pe care o radiau amîndoi, mai ales că ea se simțea înjunghiată de invidie față de bărbatul acela frumos care-i surîdea femeii de alături, cu copilul în brațe. Lacrimile îi înțepoșaseră vederea și se îndreptase cu greu spre taxiul care o aștepta. Refuzase oferta lui Ron de a o duce acasă.

Pînă atunci nu se gîndise la această scenă; dar știuse pe moment că *acela* era bărbatul. Ascultă ce spuse comentatorul și privi cum bār-

Sandra Brown

batul își lua avânt pentru a servi.

„Se pare că Drew McCasslin face un efort eroic astăzi, după înfrângerea suferită la Memphis, săptămîna trecută. I-am urmărit declinul în meciurile din ultimele luni.”

„Printre cauzele acestui declin amintim tragedia personală pe care a suferit-o anul acesta”, spuse o altă voce din echipa de comentatori.

„Fără îndoială”.

Drew McCasslin pierdu setul, iar Arden citi pe buzele lui o înjurătură care nu ar fi trebuit să fie filmată. Se pare că și cameramanul hotărî același lucru, drept care mută obiectivul într-un alt unghi. Drew McCasslin apăru acum filmat din spate, lovind cu mingea de mai multe ori, concentrîndu-se asupra serviciului. Trimise mingea frumos, dar arbitrul de linie o anulă. În acest moment McCasslin azvîrli racheta în teren și se îndreptă spre scaunul înalt al arbitrului strigîndu-i injurii și insulte. Postul de televiziune sesiză tensiunea și comută pe o reclamă. După ce spectatorii urmăriră calitățile și virtuțile unei mașini americane luxoase, se reveni pe terenul de tenis.

Arden absorbi fiecare cuvînt al comentatorului care-l scuza pe McCasslin pentru comportamentul deplasat, justificîndu-l prin durerea produsă de moartea soției acestuia într-un accident de auto-

Secretul

mobil în Honolulu, unde cuplul locuia împreună cu fiul lor. McCasslin jucă agresiv, morocănos și pierdu meciul.

În acea seară Arden se culcă gândindu-se la jucătorul profesionist; se întreba de ce persoana lui o atrăgea oare, de vreme ce-l văzuse o singură dată? Pe la mijlocul nopții își aminti că-l văzuse mai mult decât o dată. Se ridică brusc în pat, cu inima bătându-i tare și mintea alertă. Încerca să prindă gândurile, înainte ca acestea să-i scape. Dădu la o parte pătura, coborî din pat și începu să se plimbe prin cameră, lovindu-și țimbele cu pumnii.

„Gîndește, Arden“, își dădu dispoziție de una singură. Gîndește. I se părea că e absolut esențial să-și amintească.

Foarte lent bucățile începută să se adune. O apucaseră durerile. Lumini, lumini mișcătoare. Asta era! Era condusă pe culoarul spitalului, întinsă pe o brancardă pe roțile și vedea luminile orbitoare pe măsură ce brancarda avansa. Se îndrepta spre sala de nașteri. Era aproape gata. Nu trebuia decât să nască acel copil și va scăpa de Ron pentru totdeauna.

Cu coada ochiului îi văzuse pe cei doi, undeva într-un colț de pe culoar. Părul lor blond strălucea sub becurile puternice. Ea își întorsese capul

Sandra Brown

ușor, dar nici unul din ei nu observase. Surîdeau ținându-se de mână și-și șopteau bucuroși ceva la ureche. Era ceva neobișnuit în acest clișeu retrospectiv, dar ce? Ce?

– Amintește-ți, Arden, șopti ea și se prăbuși pe pat, apoi își strînse capul între palme. Cei doi erau fericți ca orice cuplu care aștepta un copil. Ei... Totul se opri aici. Răsufierea ei. Bătăile inimii. Gîndurile fulgerătoare. Apoi toate reîncepură treptat, ca un punct luminos la capătul unui tunel întunecat, punct care se mărește pînă ce concluzia îi orbi ochii minții. *Femeia aceea nu fusese însărcinată!*

Ea nu fusese la sala de nașteri, ci stătuse în hol, vorbind în șoaptă cu soțul ei. Aveau ceva misterios în priviri, ca doi copii care plănuiau o poznă grozavă.

Soții McCasslin erau bogați și recunoscuți în lumea întreagă. El era chipeș, așa cum Ron spusese că era tatăl copilului. Plecaseră din spital cu un copil nou-născut în aceeași zi cu Arden.

Ea le născuse copilul.

Arden se cuprinse cu brațele și începu să se legene înainte și înapoi, bucuroasă că-și amintise. Acum reușise să potrivească toate bucățile jocului.

Se trezi din beția bucuriei amintindu-și ce auzi-

Secretul

se astăzi la televizor. Doamna McCasslin murise. Fiul lui Arden – comentatorii sportivi spusese că Drew McCasslin avea un copil mic – era crescut fără dragoste maternă, de un tată care nu era stabil nici mental, nici fizic.

Drew McCasslin deveni obsesia lui Arden. Luni de zile citise tot ce-i căzuse în mână referitor la cariera lui: trecută, prezentă. Petrecu ore în șir în biblioteca publică, studiind microfilmele care prezentau paginile sportive care povesteau despre activitatea lui trecută. În fiecare zi mai afla despre o treaptă coborită spre declin.

Apoi, într-o zi, citise că tenismanul celebru se retrăsese pentru o perioadă. Managerul lui fusese citat: „ *Drew știe că și-a ieșit din mână. De acum încolo se va concentra asupra refacerii lui și va petrece mai mult timp cu fiul care-l așteaptă acasă la ei, în insulele Maui*”.

Acesta fusese momentul când Arden se hotărîse să conceapă un plan; avea să plece în Hawaii și să facă, într-un fel, cunoștință cu Drew McCasslin.

– Bine și acum, că l-ai găsit, ce ai de gînd să-i spui? se întrebă ea pe sine privindu-și imaginea din oglindă.

Nu se gîndise că va fi atît de sensibilă la farmecul și frumusețea lui.

Sandra Brown

– Ții minte de ce ești aici, Arden? Fii obiectivă, spuse ea privind imaginea din oglindă. Aceasta însă o privea batjocoritor. Nu prea arăta ca o femeie obiectivă. Rochia de mătase, mulată pe corp, îi scotea în evidență exact ce trebuia: formele feminine.

Centura din talie o făcea să pară ca o viespe, atrăgând atenția asupra șoldurilor apetisante. Blazerul crem, care-i acoperea umerii goi, nu făcea altceva decât să scoată în evidență că rochia îi stătea pe corp doar datorită aderenței la sinii perfecți. În locul oricărei bijuterii, preferă să poarte la gît ghirlanda. Florile se asortau cu culoarea centurii și, pe fundalul de jad al rochiei, cădeau perfect. Își strînsese părul într-un coc strîns la ceafă, dar cele cîteva șuvițe care-i atîrnau la tîmple îi dădeau un aer atît de nonconformist și de rebel; încît, cînd se mai privi o dată în oglindă, recunoscu ea însăși că era o candidată favorită la o tulburătoare poveste de dragoste.

– Dumnezeuule, șopti, ducîndu-și degetele la frunte. Trebuie să nu mă mai gîndesc la el în felul acesta. Voi strica totul. Trebuie să-l opresc pe el să se gîndească la mine ca la o... o... femeie.

Trebuia cu orice chip să-l descurajeze; instinctul de femeie îi dicta asta.

Secretul

Își iubise soția, poate că încă o mai iubea. Totul la el părea extrem de viril. Nu era genul de bărbat care să dea impresia că poate rezista mult timp fără prezența unei femei foarte aproape de el.

Electricitatea dintre ei – deja nu mai putea nega prezența atracției – îi punea planul în pericol. Plănuiise să-l cunoască și să-i câștige încrederea ca prietenă. După ce l-ar fi convins că nu dorea să-i impiezeze relația cu fiul său, i-ar fi spus cine este și și-ar fi exprimat rugămintea: „Ți-aș fi recunoscătoare pe veci, dacă mi-ai permite să-l văd pe fiul meu din cînd în cînd.”

„Să nu uiți ideea asta”, își zise în gînd auzindu-l că bate la ușă. „Obiectivitate”, își aminti și acest lucru, apoi se hotărî să alunge orice alte gînduri despre Drew McCasslin.

Totuși, îi fu imposibil să-și păstreze promisiunea față de sine, mai ales cînd îl văzu îmbrăcat în pantaloni bleumarin, perfect croiți, cu un sacou sport bej, asortat perfect cu nuanța părului lung pînă la gulerul cămășii bleu și cu ochii pătrunzători.

Ochii aceia făceau totul. Erau irezistibili, mai ales acum, cînd o studiară din cap pînă-n picioare, revenind iar asupra feței. Rămaseră acolo cîteva secunde, apoi coborîră pe ghirlandă; Arden

Sandra Brown

avu senzația că nu admiră florile înșirate pe ață, ci formele ademenitoare pe care stăteau suspendate.

- Le răsfeți pe florile astea, îi spuse pe un ton grav, care-i confirmă lui Arden bănuiala.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere. De-abia după aceea o privi în ochi și surise: Gata?

Capitolul 4

Se întâlnește la cină în următoarele trei zile. Arden știa că face dificilul imposibil, dar nu-i putea refuza invitațiile. Se apropiase foarte mult de Drew, e adevărat, dar nu în sensul dorit. În planul ei nu fusese vorba de o poveste de dragoste.

Așa încât, în cea de-a patra seară îl refuză, folosind lamentabila scuză că trebuie să lucreze la articolul despre șansele supraviețuirii plantelor tropicale în climate mai puțin calde; articol pe care-l expediasse demult.

În loc să-și distragă gândurile de la Drew, își petrecea fiecare seară întrebându-se unde și cu

Sandra Brown

cine lua el cina. Era acasă, cu Matt? Cu o prietenă? Cu altă femeie? Se îndoia că nu existau mai multe. Când erau împreună, el părea foarte preocupat de persoana ei.

– Forțez cumva nota, îți monopolizez timpul de vacanță, încalc teritoriul altcuiva? o întrebă el în rafale după ce invitația la cină îi fusese refuzată. Întrebarea fusese pusă blînd, dar Arden observă, după cum se încruntase, că pare mai mult decît curios.

– Drew, nu, nu e vorba de asta. Ți-am spus în ziua cînd te-am întîlnit că nu trebuie să dau socolă de nimănui de timpul meu. Problema este că am avea nevoie de puțin timp separați. Nici eu nu vreau să-ți monopolizez timpul. Sincer, am de lucru. Drew acceptase scuza destul de sceptic și bombănind.

Arden era îngrozită de ce i se întîmpla de fiecare dată cînd erau împreună. Flirta cu dezastrul, deși știa asta prea bine, însă orele cînd nu era cu el păreau searbede și monotone. Nu o sărutase niciodată, cu excepția ocaziei cînd îi oferise ghirlanda. În afară de gesturile politicoase obișnuite, nu o atinsese nici cu un deget, totuși îi transmitea ceva care o făcea să se simtă tînără, frumoasă și veselă. Toate aceste simptome prevesteau o Arden îndrăgostită. Așa ceva nu se putea. Venise la

Secretul

Maui să-și vadă fiul. Acesta fusese unicul ei țel, iar Drew McCasslin nu reprezenta decât mijlocul prin care să-și atingă scopul.

Totuși...

În dimineața de după prima seară în care nu se văzuseră, Arden se îndrepta spre terenurile de tenis, jurîndu-și că nu se ducea acolo pentru a-l vedea. Poate că nici nu juca în acea zi.

Drew bea din sticla de *Gatorade* cînd o zări. Îi dădu repede sticla lui Gary și alergă spre ea.

– Bună. Voiam să te sun mai tîrziu. Cinăm diseară? Te rog.

– Bine.

Invitația lui fusese ca un glonț tras la țintă și acceptarea venise spontan, surprinzînd-o pe ea și încîntîndu-i pe amîndoi. Riseră cîteva secunde, sorbindu-se din priviri.

– Vin să te iau la șapte și jumătate.

– Bine.

– Rămîi să mă vezi cum joc?

– Cîteva minute, apoi trebuie să mă întorc în cameră să lucrez.

– Iar eu i-am promis lui Matt că ne jucăm împreună pe plajă.

De fiecare dată cînd Drew pomenea numele băiatului, inima ei bătea să-i sară din piept, arzînd de nerăbdare.

Sandra Brown

– Sper că nu te îndepărtez de el, nu?
– Seara nu plec pînă nu-l văd în pat. Nici el nu stă mult departe de mine. Are grijă să fiu al doilea treaz în casă, în fiecare dimineață.

Arden rîse.

– Și Joey făcea la fel. Venea în dormitorul meu, îmi puneă degețelele pe față, ca să deschid ochii, apoi mă întreba dacă sînt trează.

– Credeam că doar Matt face șmecheria asta! Riseră cu poftă, apoi el spuse: Pierd încălzirea. Trebuie să mă duc înapoi, dar ne vedem diseară.

– Să joci bine.

– Încerc.

– Știu.

Drew îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse la Gary, care devenise nerăbdător să reia deși, în acest răstimp, flirtase cu admiratoarele de pe margine. Arden se întreba dacă, în ochii cuiva care îi privea ea și pe Drew, ea nu arăta exact ca o admiratoare îndrăzneață. Nu-i plăcu ideea. Era și ea doar o admiratoare?

Nu era încă gata cînd Drew bătu la ușa camerei ei. În ciuda gîndurilor care-o trimiseseră de

Secretul

nenumărate ori la el, toată după- amiaza avusese inspirație și lucrase repede, terminându-și unul dintre articole. De-abia avusese timp să facă o baie și să-și spele părul înainte de sosirea lui.

Tocmai își trăgea fermoarul de la spate al rochiei, când se duse grăbită spre ușă.

– Scuză-mă, îi spuse, după ce o deschise larg. Drew se rezemase lasciv de tocul din lemn, ca și când nu așteptase să i se deschidă aproape un minut.

Îi privi obrajii îmbujorați, coborî în jos și văzu că purta ciorapi fini de mătase, admiră dezordinea citită pe chipul unei femei care se considera încă nepregătită și surîse:

– A meritat să aștept.

– Intră. Sint gata numaidecît; să-mi pun sandalele și bijuteriile. Ai făcut rezervarea? Sper că nu pierdem...

– Arden, spuse el, închizînd ușa încet, punîndu-și palmele pe umerii ei. Totul e în regulă. Avem destul timp.

Ea trase adînc aer în piept.

– Bine, atunci nu mă mai grăbesc.

– Perfect. Drew rîse și o lăsă să se miște. Privi în cameră și se opri asupra ei, tocmai când își încălța sandalele cu tocuri înalte. Se sprijini cu palma de perete, apoi ridică un picior ca să-și

Sandra Brown

încheie bareta. Se mișca grațios; pur și simplu ca o femeie inconștient-provocatoare.

Drew se uită cu atenție la piciorul acoperit de mătasea fină. Avea gleznele frumos conturate și mușchii delicați, așa cum stătea pe vîrfuri. Vîrfurile acelea i-ar fi încăput în palmă, se gîndi el. Surprinse tivul dantelat care i se vedea pe sub marginea rochiei și surîse fermecat de feminitatea imaginii. Cînd ea se aplecă, Drew observă cum sînii generoși copleșeau cu greutatea lor materialul corsajului, mulîndu-l pe formele lor. Decolteul adînc, în formă de V, lăsa să se întrevadă despicătura atît de atrăgătoare pentru orice bărbat. În minte își lipi buzele de locul acela și sărută pe rînd cele două trofee ale sexualității. Se tulbură, așa că decise să-și mute privirea pe un teren mai puțin periculos.

Părul ei îi păruse întotdeauna moale și plăcut tactil, mai ales cînd și-l strîngea la spate. Acum îl avea pieptănat liber și Drew își simțea degetele tremurînd de dorința de a dansa printre bucele ei negre, pentru a le mîngîia, apoi pentru a încerca pielea fină a tenului, care părea extrem de ademitoare. Ca, de altfel, pielea de pe tot corpul.

– Gata, zise ea, îndepărtîndu-se de perete, mergînd apoi în partea opusă patului enorm, unde se găsea un birou.

Secretul

Drew nu-și permisese să se gîndească la pat și nici să-și imagineze apetisantul ei trup lungit gol pe pat.

- Bijuteriile, zise ea căutînd de zor într-un cufăr-miniatură, pentru păstrat bijuterii.

Rochia ei era dintr-un material de culoarea apei limpezi; textura era moale, aderentă la formele unduioase, frumos rotunjite ale șoldurilor ei. Orice ar fi purtat, pe ea cădea minunat, fie ținută de seară, fie sport. Drew se gîndi că ar fi putut îmbrăca o pereche de blugi și o cămașă sport, dîndu-le aspectul de modele-unicat, create de un designer faimos. Presupunea, de asemenea, că arată bine și dezbrăcată.

„La naiba!“ își zise el, gîndindu-se la ce-și promisese că nu se va mai gîndi.

Degetele ei închideau acum cerceii auriți, încarcerînd lobii urechilor. Drew văzu și fantezia îi trimise cu limba pe prelungirile cartilaginoase.

Inima începu să-i bubuie în piept, cînd văzu cum sînii ei urmează mișcările ascendente și descendente, odată cu ridicarea și coborîrea brațelor pentru a-și prinde la gît un lănțișor fin.

- Stai. Lasă-mă pe mine, zise Drew pe nerăsuflăte. Veni în spatele ei. O clipă, înainte ca degetele să apuce de la ea capetele lanțului, se priviră în oglindă. Ea rămăsese cu brațele ridicate

Sandra Brown

și sînii i se vedeau voluptuoși, ridicați față de nivelul normal; i se vedea și pielea de sub brațe, mai deschisă la culoare. Poziția ei era pe cît de ademenitoare, pe atît de vulnerabilă. Își coborî brațele încet, după ce el preluă lanțul și-și aplecă apoi capul, ca să închidă capsă complicată. După ce făcu aceasta, Arden se îndepărtă grăbită.

– Stai, o prinse el de mînă. Fermoarul rochiei e înțepenit.

– Oh! exclamă ea foarte convingător, fiindcă de-abia mai putea răsufila. Mai mult de atît nu putu să articuleze.

Foarte lent, cu gesturi atente, el îi coborî fermoarul. Aerul răcoros îi mîngîie șira spinării. Arden rămase nemișcată, neștiind dacă poate să respire; vraja clipei îi cuprinsese pe amîndoi în momentul cînd Drew lăsă fermoarul în jos, pînă la talie. Ochii îi urmăreau itinerariul mîinii, coborînd și ei. Pielea fină expusă, nebrăzdată de nimic, îi dovedi că nu purta sutien care să-i despartă sînii de materialul vaporos al rochiei. Din nou ochii li se întîlniră în oglindă. Erau umbriți de genele coborîte, fremătau și ardeau mocnit, ca un foc de iarnă. În privirea ei se citea dorința fierbinte.

Trupul lui încordat radia mesaje erotice. Arden știa că, dacă acum s-ar fi lăsat pe spate cu un centimetru, iar fesele i-ar fi atins cumva dunga

Secretul

pantaloniilor, i-ar fi simțit erecția; aceasta i se citea în privirea pasională. Cu siguranță că nu s-ar mai duce la cină. Decizia îi aparținea numai ei.

Își zise că nici nu se punea problema să se culce cu Drew. O implicare sexuală în situația și așa scăpată de sub control ar fi însemnat ne-bunie. Undeva, într-un colțișor secret al minții, se temea să nu fie dezamăgită. Sau, mai rău, să nu-l dezamăgească pe el. Perpetuele critici ale lui Ron la adresa performanțelor ei sexuale o îngrozeau.

Mai bine era să păstreze situația neutră. Să rămână prieteni. Oare între un bărbat și o femeie e imposibil să existe o relație de prietenie și atât? O relație platonicească? Nu asta își dorise de la Drew McCasslin la început?

Cu înțelepciune, dar și cu lașitate, dădu ușor din cap spre stînga, apoi spre dreapta. El îi înțelese mesajul și ridică fermoarul.

- Se prinsese un fir de material. Acum l-am tras.

- Mulțumesc, zise ea și se depărtă de oglindă. Era imposibil să scape atât de ușor.

- Arden?

Luîndu-și poșeta, se întoarse spre el.

- Da?

- A trecut mult timp de cînd nu am mai fost

Sandra Brown

Într-un mediu feminin, privind o femeie cum se îmbracă. De-abia acum mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit prezența unei femei în acest răstimp.

Arden îi evită privirea și găsi mai indicat să admire palmierii pe fundalul cerului de indigo.

– Traiul de unul singur are dezavantaje și pentru femei.

– Cum ar fi? Întrebă el de-abia șoptit, făcând un pas spre ea.

Trebuia să pună capăt acestui joc. De ea depindea totul. Privindu-l în ochi, clipi de câteva ori și arboră o mină indiferentă, apoi surise ștregărește.

– Cum ar fi să nu ai lângă tine pe cineva care să-ți rezolve un fermoar înțepenit.

Dezamăgirea pe care i-o produse răspunsul ei se traduse printr-o coborîre subită a umerilor, însă reuși să schițeze un zîmbet, disipînd tensiunea din cameră.

– Vezi? Ce-ați face voi, femeile emancipate, fără noi?

Atmosfera însuflețită îi însoți pe șoselele șerpuitoare care duceau spre plaja Kaanapali. Zona era printre puținele din insulă care fusese amenajată, bucurîndu-se de un lanț hotelier elegant, numeroase restaurante și cluburi.

Secretul

Drew opri mașina sub copertina luminată strălucitor a complexului *Hyatt*.

– Ai mai fost aici? o întrebă el, după ce un portar o ajutase să coboare.

– Nu, dar voiam să vin înainte de a pleca acasă.

– Pregătește-te. Nu seamănă cu nici un alt hotel din lume.

Chiar de la intrare remarca părea justificată. În majoritatea holurilor de hotel existau tavane. Acesta nu avea așa ceva. Cu toate că număra mai multe etaje, holul hotelului era de fapt cerul liber, plin de stele. Era astfel amenajat încît reprezenta o pădure tropicală, plină de arbori uriași și plante luxuriante. Cînd ploua, efectul era cu adevărat uimitor. Zonele acoperite totuși erau decorate cu vase chinezești imense. Covoare orientale și mobilierul sofisticat dădeau impresia că te afli într-un palat, fără ca hotelul să-și piardă din aerul primitiv.

Traversară holul, iar Drew nu îi oferî prea mult timp ca să admire vitrinele magazinelor luxoase și galeriile comerciale; o conduse pe o scară șerpuitoare spre Curtea Lebedei.

– Mă simt de parcă aș fi o țărăncuță venită pentru prima dată la oraș. Nu cumva am gura deschisă?

Sandra Brown

– Îmi plac țărâncuțele, spuse el strângînd-o de mijloc. Iar gura ta, ca și restul, arată excepțional în seara aceasta.

Arden îi fu recunoscătoare șefului de sală că alege chiar acest moment pentru a-i conduce la masa dintr-un colț, lîngă lacul pe care lebedele pluteau cu o grație regală. În centrul mesei erau aprinse luminări într-un sfeșnic delicat.

Ca majoritatea restaurantelor de pe insulă, și acesta era în aer liber. De la mese se putea admira o cascadă naturală, formată din roci vulcanice, a cărei apă se scurgea pașnic în lac.

Clienții purtau toți ținută de seară, iar Arden se felicită fiindcă alesese această toaletă – cea mai elegantă din garderoba ei. Drew păru că-i ghi-cește gîndurile.

– Să nu fii prea impresionată, îi șopti citind meniul. Diminețile sala aceasta e plină de oameni în costume de baie, înghesuindu-se să ia micul dejun la bufet.

Arden se lăsă pătrunsă de ambianță și nici nu observă cînd Drew îi făcu semn chelnerului.

– Vrei vin la cină, Arden?

– Da, mulțumesc, răspunse ea, întîlnindu-i privirea pătrunzătoare.

Drew comandă o sticlă din cel mai scump vin alb. Ea nu își arată surprinderea. De cînd se

Secretul

cunoscuseră, Drew nu băuse deloc alcool.

– Beau câte un pahar de vin la cinele speciale, zise el.

– Nu am întrebat nimic.

– Știu, dar probabil că te întrebai cum voi reacționa.

– Te-am mai rugat cu altă ocazie să nu mai gîndești în locul meu. Ești băiat mare. Știi și singur cum „reacționezi”.

– Nu te temi că o să se termine cu un chef, iar eu mă voi îmbăta și voi deveni nesuferit? o tachină rîzînd.

Arden îi aruncă la rîndul ei mînușa provocatoare. Se aplecă peste masă și șopti:

– Poate că mi-ar plăcea să devii puțin nesuferit. Fluturii de noapte zboară instinctiv spre flacără; cam așa sunară și cuvintele ei. Drew o privi seducător.

– Nu mi-ar trebui nici o înghițitură de vin pentru a deveni complet neascultător.

Arden se retrase pentru a nu-și pîrli aripile.

– Am încredere că nu o vei face.

Drew o lăsă să se retragă și, prin tonul vocii, îi sugeră că era dispus să schimbe subiectul.

– Ai toate motivele să fii îngrijorată. Anul trecut am fost mai mult beat, decît treaz. Sper să nu mi se mai întîmple așa ceva vreodată. Strînse pumnul

Sandra Brown

și lovi ușor în masă. Doamne, aș da orice să repar măcar o parte din răul făcut.

Arden era și ea obișnuită cu acest sentiment de frustrare și dispreț de sine. Oamenii iau decizii, apoi le regretă. Majoritatea lor sînt irevocabile.

– Cu toții facem greșeli, Drew, iar mai târziu ne dorim să nu le fi făcut. Nu se mai poate. Trebuie să trăim cu hotărîrile pe care le-am luat. Vocea ei deveni introspectivă cînd adăugă: Chiar o viață întreagă.

Drew rîse încet.

– Pari înfrîntă de viață, deznădăjduită. Nu crezi că adesea ni se oferă a doua șansă, pentru a îndrepta lucrurile?

– Ba da. Slavă Domnului că se mai întîmplă și așa. Cred că noi găsim mereu cea de-a doua șansă. Ori încercăm să șlefuiм greșelile noastre, ori învățăm să trăim cu ele.

– Asta este gîndire negativă. Să renunți.

– Da; tu ești un cîștigător.

– Nu puteam să trăiesc în gunoiul pe care mi-l adusesem în viață. A trebuit să fac ceva în acest sens.

– Ca și mine, murmură ea ca pentru sine.

– Poftim?

Să-i spună acum? Acum? El adusese vorba de eșecurile personale și de încercările de a le

Secretul

repara. Asta făcea chiar el cu viața lui. Cu siguranță că ar înțelege-o, dacă ar ști că vrea să-și repare greșelile. Nu-i așa că ar face-o? Dar dacă nu ar înțelege? Dacă s-ar supăra și ar pleca brusc, lăsînd-o singură? Dacă nu l-ar mai vedea niciodată? Înseamnă că nu l-ar vedea nici pe Matt vreodată. Nu. Mai bine să aștepte pînă ce-și va fi văzut fiul măcar o dată. Apoi îi va spune lui Drew că e mama lui Matt. Atunci, nu acum.

Reveni cu gîndurile în prezent și surîse.

– De ce purtăm această conversație sumbră? Iată, ne aduce vinul. Hai să nu ne gîndim la greșeli în seara aceasta.

Friptura de vițel a fost nemaipomenită, la fel și celelalte feluri comandate. Din sticla de vin băură doar jumătate pînă la sfîrșitul mesei.

După două ore de conversație și companie plăcută, Arden se simți ușoară ca o pană și parcă plutea pe scări. Nu era beată, ci fermecată de atmosfera romantică și de puterea de atracție exercitată de bărbatul de lîngă ea.

În holul complexului era un bar, unde un pianist cînta refrene din cunoscute melodii de dragoste. Briza oceanului străbătea holul, mișcînd ușor frunzele plantelor și ducînd aromele florilor exotice pînă la nările celor care-și petreceau ultimele momente ale zilei la o măsuță joasă, într-o

Sandra Brown

atmosferă intimă.

Se opriră sub un candelabru cu lumina aprinsă doar pe jumătate.

– Ți-a plăcut mîncarea? o întrebă el, luînd-o de mînă.

– Da, zise ea visătoare, privindu-i părul. Se întreba cum ar fi să-și lase degetele să-i răsfire șuvițele, apoi să le răsucească la nesfîrșit... apoi privirea i se opri pe buzele lui. Cea mai erotică scenă pe care o văzuse vreodată într-un film era un prim-plan al camerei pe gura unui bărbat sărutînd un sîn de femeie. Își aminti perfect mișcarea limbii care încercau zona de culoare mai închisă, apoi obrajii adînciți în timp ce îi suga blînd sfîrcul și mîngîierea buzelor pe pielea delicată. Aceste imagini îi fură trezite de gura lui Drew. Simți cum trupul i se înfierbîntă, fantezia luînd locul rațiunii pentru cîteva minute.

Ron nu obișnuia să inițieze o apropiere printr-un preludiu și nu o întrebese niciodată ce îi place. Probabil că nu i-ar fi plăcut să facă asta cu Ron, dar cu Drew se gîndi la un preludiu foarte plăcut.

– Ce?

– Ce?

– Ai spus ceva? o întrebă Drew. O studie îndelung, rămînînd cu ochii mai multe secunde pe

Secretul

fiecare linie, pe buze, pe gît.

– Nu, șopti ea. Nu am spus nimic.

– Oh. Credeam că ai spus.

Din nou îi studie gura; Arden aproape că roși la gîndul care-i ocupase fantezia mai devreme. Poate că s-ar fi dezintegrat pur și simplu de jenă, dacă ar fi știut unde plasa fantezia *ei*, buzele *lui*.

– Ce ai dori să facem acum?

„Oh, Doamne, nu mă întrebă!“ se gîndi ea.

– Să mergem la dans?

– Sună bine, răspunse ea, tușind ușor, netezindu-și stîngaci rochia. Activitate; de asta aveau nevoie. Rămaseră nemișcați unul în fața celuilalt, absorbiți de persoanele lor, indiferenți la ce se petrece împrejur.

– E un club la subsol. Nu am fost niciodată acolo, dar putem încerca să-l vizităm.

– Bine.

O conduse pe o altă scară spiralată, cu balustrade de alamă și aspect general de început de secol. Deschizînd ușile grele, capitonate cu piele, fură întîmpinați de o tînră zîmbitoare și de muzica disco asurzitoare, de un amestec de voci, rîsete, toate plutind în nori de fum de țigară.

Drew o privi parcă timid, întrebînd-o din ochi. Ea se întoarse spre el și făcu același lucru; simultan se întoarseră cu spatele și urcară scările. Pînă

Sandra Brown

ajunseră în hol începuseră să rîdă în hohote.

– Cred că îmbătrînim, zise Drew. Muzica pianului aceluia mi se pare minunată.

– Și mie.

– Mai ales că nu-mi place să țip ca să mă fac auzit. Se aplecă spre urechea ei și-i șopti: Poate că vreau să-ți spun ceva ce nu trebuie să audă și alții. Cînd se depărtă de ea scînteile din priviri întăriră cele spuse, prin intimitatea subînțelesului. Arden tresări nerăbdătoare. Nu vrei să bei ceva?

Ea răspunse negativ, dînd din cap.

– Ce-ar fi să-mi arăți piscina? zise Arden.

Drew o luă de mînă, își înlănțui degetele cu ale ei și o conduse pe potecile pietruite, care șerpuiău printr-o veritabilă grădină a raiului. Erau luminate de torțe aprinse. Flăcările lor licăreau în rafalele de vînt. De fapt erau mai multe piscine, construite într-o veritabilă capodoperă supra-etajată, de jur-împrejurul unei grote din roci vulcanice.

Arden urmări tot ce i se arătă, deși nu dădea prea multă importanță explicațiilor tehnice. Era plăcut să-i asculte vocea atît de aproape, să-i simtă aroma răsufării calde și puterea trupului în timp ce-i îndruma pașii cu mișcări subtile. Pulsul ei vibra în același ritm cu al valurilor clipocind la numai cîteva zeci de metri depărtare de ei.

Secretul

Îndrăgostiții se plimbau pe mal îmbrățișați, șoptindu-și vorbe tandre. Era o înțelegere tacită între toți cei care căutau un loc izolat, unde să-și poată consuma nestingheriți intimitatea. Când Drew se opri în spatele unei stînci peste care se prelingea un șuvoi subțire, apoi o strînse ușor de mijloc, ea nu protestă.

– Poți să-mi acorzi acest dans? o întrebă formal, dar pe un ton glumeț.

Luă poziția valsului tradițional, cu brațul în jurul taliei și palmele lipite la nivelul umărului. Nu se puteau mișca prea mult de teamă să nu tulbure această intimitate, știind amîndoi că invitația la dans era doar un pretext pentru a se îmbrățișa.

Alunecară lent în ritmul lasciv al melodiei de pian. Minutele treceau, melodiile se succedau, iar ei rămîneau îmbrățișați, privindu- se în ochi. Deși trupurile păreau relaxate, în interior pasiunea îi măcina, făcîndu-i să tînjească după o atingere mai intensă, mai directă și mai intimă. În cele din urmă sînii ei se atinseră ușor de pieptul lui. Drew gemu înfundat și închise ochii de plăcere. Când îi redeschise, ai ei păreau de-a dreptul umbriți de genele dese, întoarse. Ar fi dorit să le sărute, dar preferă să-și mute mîna de pe talia ei pe spate, apăsînd-o ușor spre el, pentru a-i simți cele două globuri fierbinți cu care intrase deja în contact.

Sandra Brown

Ochii ei se întredeschiseră și își mută mîna de pe umărul lui în jurul gîtului. Degetele îi mîngîiară şuvițele blonde care i se odihneau pe gulerul cămășii. Fără să o scape din ochi, îi luă mîna și o ridică spre buze, sărutîndu-i degetele unul cîte unul. Mîngîia cu buzele pielea fină, lăsînd-o umedă de vaporii condensați ai răsufării lui precipitate.

Încet-încet îi ridică și cealaltă mînă și și-o puse în jurul gîtului. Îi cuprinse spatele și o trase și mai aproape de el.

- Cred că-ți imaginezi cît de greu mi-a fost să-mi țin mîinile departe de tine.

- Da, răspunse ea răgușit, arcuindu-și spatele pentru a se lipi de pieptul lui.

- Atît de mult mi-am dorit să te țin în brațe, Arden.

- Și eu am simțit nevoia să fiu îmbrățișată.

- Nu trebuia decît să-mi spui, șopti, apoi își lipi fața de părul ei, dezmierdînd-o cu nasul, cu bărbia, apoi cu gura. Miroși atît de... frumos, ești atît de plăcută. Pielea ta e delicată. Pe onoarea mea, mi-am imaginat fiecare pîrtică din trupul tău. Doream să te văd, să te ating, să te gust.

Arden simți cum se înfioară și își rezemă capul pe umărul lui. Îl strînse așa cum mîinile îi încercuiau ceafa și continuă să danseze lipită de trupul

Secretul

lui. Drew gemu din nou extaziat și strînse din dinți. Apoi, încet, își coborî o mînă pînă pe talia ei, cuprinzînd curba ademenitoare a unei fese. Fără să se dezlipească, Drew reuși să facă un pas și ajunsese cu pulpa chiar între pulpele ei.

Era excitat, cald; foarte cald. Arden simți fierbințeala lui pătrunzîndu-i prin rochie, topindu-i pielea, contopindu-se cu a ei. Se frecă lent de ea. Cînd îi auzi suspinul înăbușit, îi zise:

– Iartă-mă, Arden. Nu vreau să par crud, dar, Doamne, ce bine mă simt.

– Drew...

– Vrei să mă opresc?

– Drew, șopti ea lăsîndu-și capul pe spate ca să-l privească mai bine. Nu, zise încet. Nu. Îl imploră apoi pe un ton aproape disperat, delirant, ușor isteric: Sărută-mă.

Buzele lui îi absorbiră disperarea printr-un sărut pătimaș. Era ca o eliberare după îndelungi clipe de dorință și emoție reprimată. Buzele lui o cuprinseră aproape brutal, dar ea primi mîngîierile apăsate, fiindcă niciodată nu se simțise mai plină de viață. Era ca un fluture care evolua de la stadiul de nimfă, după ce existența îi fusese derulată printr-o crisalidă a întunericului și disperării. Acum, în sfîrșit, ieșea la lumină pentru prima dată. Drew o privi gîfîind, la fel ca și ea. Virilitatea lui o

Sandra Brown

atenționa, o impulsiona exact în punctul cel mai sensibil și mai rezonant.

Făcînd un efort de voință, Drew reuși să se stăpînească și îi cuprinse bărbia delicat. Își plimbă degetul mare pe buza ei inferioară și surise dezamăgit. Ea îi răspunse cu același regret. Cînd se mai sărutară o dată, o făcură de-abia perceptibil, tandru.

- Drew, șopti ea, parcă din adîncul sufletului.
- Am reacționat pripit. Nu am vrut asta.
- Știu.
- Mă faci să tînjesc după tine.
- Ia ce vrei de la mine.

Un geamăt surd îi mai ieși de pe buze înainte ca el să i le soarbă prelung. Limba îi deveni un agresor fervent. Îi scaldă buza inferioară în nectarul propriei sale guri. Ea îl preluă, savurîndu-i dulceața și-i permise intrarea. Cîteva clipe rămaseră nemișcați, savurîndu-și așteptarea, cu pulsurile sălbatice și intimitatea tulburată.

Cînd limba lui ajunse acasă, gura ei se închise peste ea, absorbînd-o neconținut, ademenitor. Arden simți că ia foc. Corpul își deschisese porțile și aștepta să fie adulat. Sfîrcurile deveniră dure, chiar dureroase, sensibile la materialul fin, dar deosebit de excitant.

Sărutările lui deveniră jucăușe. Limba i se plimba

Secretul

împrejurul gurii, explorînd, tatonînd, căutînd, presînd în ritmul bătăilor inimii, din colțuri diferite, cu o asemenea măiestrie, încît o auzi spunîndu-i pe nume, după care suspină și își ținu răsufierea. Își dezlipi buzele de ale lui pentru a putea respira.

Drew începuse să-i caute talia, apoi mîinile lui urcară peste coaste, ajungînd să-i cuprindă sînii. Îi masă ușor, circular, mărind presiunea cînd o văzu cum închide ochii de plăcere. Prin decolteul rochiei i se văzuseră cele două forme depășind marginea materialului, împinse ascendent de el. O sărută pe fiecare, inhalînd aroma proaspătă a pielii fine. Limba i se cufundă în decolteul primitor, iar gestul îi trezi lui Arden senzații necunoscute, făcînd-o să-i fie rușine de ea însăși.

Toată viața ei avusese nevoie de așa ceva. Simțise nevoia unui bărbat care să-i arate ce înseamnă să fie adorată, iubită pentru ceea ce este, admirată pentru feminitatea ei. Pînă să-l cunoască pe Drew nu se gîndise la ea ca la o femeie atrăgătoare. De la început, fiecare privire și gest de-al lui îi sugeraseră că o consideră foarte sexy și dezirabilă. Fusese sincer și foarte direct încă de la început.

Dar ea nu fusese la fel.

Ce resimțea acum era pur, sincer. Oare va avea el încredere în sinceritatea ei? Cînd va afla

Sandra Brown

că ea este mama lui Matt, va trebui să dea multe răspunsuri. Oare voia să adauge la lista de incertitudini și faptul că-l ademenise sexual? Gîndul o îngrozi. Acum trebuia să înăbușe această erupție de atracție sexuală; imediat, sau va rămîne pe veci subiectul disprețului său.

– Drew, murmură ea cu gura între buzele lui flămînde.

– Hmm? Drew se pierduse în unduirile ei.

– Drew, repetă ceva mai tare, apoi își puse mîinile pe umerii lui. Nu... Mîna lui tocmai aluneca prin decolteul ei, coborînd. Arden intră în panică. Dacă nu se opreau acum, ea nu va mai fi în stare s-o facă mai tîrziu. Singura posibilitate era să-l enerveze. Bărbatul din fața ei își pierduse rațiunea.

– Oprește-te! Arden îi smuci mîna și se depărtă de el.

Drew o privi total descumpănit. Clipi de cîteva ori, apoi o văzu clar. Arden văzu cum uimirea i se transformă în iritare.

– Bine, zise tensionat, nu trebuia să mă tratezi ca pe un copil neascultător. Aveam toate drepturile să-mi închipui că-ți plăceau sărutările mele.

Arden îi evită privirea.

– Sărutări da, dar nu mă considera ca pe una din admiratoarele tale, care...

– Asta credeai tu că ești pentru mine? întrebă

Secretul

trecându-și degetele prin păr, evident frustrat, apoi își eliberă nodul de la cravată. Așa credea? o întrebă categoric.

Avusese intenția să-l necăjească, dar nu crezuse că avea de-a face cu un temperament atât de vulcanic.

– Eu... eu...

– Da, bine, atunci spune-mi cu ce te deosebești de celelalte, ei? Mi-ai părut mai mult decât disponibilă și știam că nu ai obligații. Ce altceva puteam să cred? Sau te consideri diferită fiindcă nu ai avut deloc intenția să „mergi pînă la capăt”? Fără sex, doar un sprijin spiritual pentru sufletul meu, rătăcit, îndelung mediatizat. Drew se înfuriase. Asta voiai? Să-mi preiei cazul de milă?

Arden încerca din greu să se stăpînească.

– După cum ți-am mai spus încă din prima zi, tu ai fost cel care a intrat în vorbă cu mine, nu invers. Cît despre tine ca fiind un „caz”, nu-mi pasă dacă te ia naiba din cauza băuturii, sau te împiedici și-ți rupi oasele pe terenurile de tenis din lume. Mă îndoiesc că ai merita să fii salvat.

Drew nu se lăsă impresionat, ci lăsă capul pe-o parte și-i spuse ca și cînd acum o vedea într-o lumină diferită:

– Poate că nu ești chiar atât de diferită de celelalte. Admiratoarele caută să se culce alături de o

Sandra Brown

celebritate fiindcă astfel își simt orgoliile satisfăcute. Voi ai să te culci cu mine pe malul oceanului ca să-ți liniștești conștiința zdruncinată după o căsnicie ratată? Se apropie cu fața de ea și stătea doar la câțiva centimetri distanță. Ce s-a întâmplat? Te-ai speriat?

Arden văzu roșu înaintea ochilor.

– Ticălos deplorabil. Să știi că nu sînt o femeie divorțată complexată. Am fost mai mult decît fericită cînd am scăpat de bărbatul pe care-l aveam alături și să știi că voi mai aștepta mult și bine, căutînd mult pînă să-mi doresc un altul. Dacă, așa cum spui, conștiința mea era zdruncinată, deși nu este, mi-ar fi trebuit ceva mai mult decît un ratat în tenis ca să mi-o restabilesc. Poți să-ți păstrezi odorul din pantaloni, domnule McCasslin. Am trăit fără el treizeci și unu de ani. Cred că voi mai rezista încă o dată pe atît. Se întoarse brusc și o luă la fugă pe alee. Drew o urmă și-i spuse, luînd-o de mîină:

– Mergi în direcție greșită.

Arden încercă să-și smucească mîna din strînsoarea lui, dar el nu-i permise. Neavînd de gînd să se agajeze într-o ofensivă continuă, se lăsă condusă. Așteptară tăcuți pînă ce i se aduse mașina lui Drew. Nu vorbi nici unul, nici celălalt pînă nu ajunseră la hotelul unde stătea ea.

Secretul

– De aici mă descurc și singură, mulțumesc, îi spuse ea deschizînd portiera chiar în clipa cînd mașina se opri. Fără să privească înapoi, merse repede spre lift, apoi ajunse în cameră. Drew nu o urmă.

De-abia cînd mînia se spulberă în zgomotul produs de ușa trîntită, realizează ce făcuse.

Matt!

Distrusese orice șansă de a-l vedea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji în torente fierbinți și încercă să se convingă pe sine că ele nu erau destinate pierderii lui Drew, ci a fiului său.

Dimineăța își simți ochii umflați și congestionați cînd încercă să-i deschidă. Se rostogoli pe partea cealaltă și-și cufundă obraji în pernă. Cînd cea de-a doua răpăială în ușă deveni mai puternică, mormăi:

– Nu am nevoie de cameristă.

La cea de-a treia bătaie, mult mai agresivă, se zgudui ușa. Arden înjură ambiția cameristei. Singura variantă era să-i deschidă ușa și să-i spună că vrea să vină mai tîrziu. Se rostogoli din pat, căutînd pereții, cu ochii întredeschiși, ba chiar

Sandra Brown

lipiți de lacrimi uscate. Deschise unul, ca să se uite prin vizor și-l văzu pe Drew de partea cealaltă a ușii. Îl urmări cum mai bate o dată. De data aceasta, el vorbi:

- Arden, deschide ușa.
- Pentru nimic în lume.
- Deci ești trează.

Arden avea chef de tonul lui glumeț așa cum avea chef de o așchie sub unghie.

- Nu vreau să te văd, Drew.

— Bine, vreau eu să te văd. Să-mi cer scuze. Acum deschide ușa, sau toți de pe etaj vor auzi o scuză care-i va da jos din paturi mai repede decât aroma de cafea proaspătă.

Arden își mușcă buzele și cîntări alternativele. Nu era pregătită să dea ochii cu el. Cu o seară înainte el o insultase și ea nu era gata să-l ierte. Chiar dacă ar fi fost, știa că arată jalnic. Probabil că avea ochii roșii și părul răvășit. Cînd va mai avea ocazia să-l vadă, voia să arate excelent.

Pe de altă parte, ea îl enervase. Nici un bărbat, oricît de normal fizic și psihic, nu ar fi putut fi atît de bine dispus după ce i se refuzase dreptul la intimitate. Arden pierduse jumătate din noapte plîngînd și condamnîndu-se pentru că spulberase relația cu Drew, micșorîndu-și șansele de a-l vedea vreodată pe Matt. Își înghiți mîndria, fiindcă

Secretul

prețul ei merita plătit. Trase zăvorul și întredeschise ușa.

- Nu sînt îmbrăcată.

- Ba ești, zise el, văzîndu-i gulerul și mînecele cămășii de noapte albă cu dungi bleu.

- Dacă insiști să mă vezi, ne întîlnim în hol. Dă-mi doar...

- Nu am timp, zise surîzînd demonic, cuceri-tor. Haide, Arden. Lasă-mă să intru.

Cu greu se lăsă convinsă și deschise, invitîndu-l în cameră. Închise încet ușa în urma lui. O privi din cap pînă-n picioare și, văzînd-o desculță, cu genunchii descoperiți, simți o neliniște interioară. Cămașa de noapte nu era transparentă și nici indecentă, dar Arden își dori să fi fost ceva mai lungă decît pînă la jumătatea pulpei.

Își încrucișă brațele pe piept și se strădui să pară plictisită.

- Ai dreptate, sînt un ticălos deplorabil. Se apropie de fereastră, trase draperiile fără să ceară permisiunea și camera fu inundată de lumina strălucitoare a soarelui. M-am purtat ca un adolescent în călduri, care bîjbîie pe întuneric. La naiba... oftă el, frecîndu-se la ceafă... nu-i de mirare că te-ai gîndit că te văd ca pe una din admiratoarele mele. Așa te-am tratat. Cînd m-ai refuzat nu-mi dau seama de ce am spus toate

Sandra Brown

neroziiile acelea. Nu am avut intenția să le spun. Erau lucruri pe care mi le amintesc perfect. O privi peste umăr să vadă dacă postura ei incoruptibilă se schimbase cumva. Singura scuză pe care o pot oferi – continuă el – este că, la scurt timp după ce Ellie a murit, am fost înconjurat de femei care credeau că mă pot vindeca de durerea mea. Aveam senzația că se vedeau ca niște agente social-sexuale, lucrînd pentru salvarea mea de la autodistrugere. Pentru ele nu eram decît o bară de la tăblia patului, cred.

Arden își lăsă mîinile pe lîngă corp și se relaxă. Și ea simțise același lucru de la bărbații pe care-i cunoscuse după divorț. Prieteni de-ai lui Ron, divorțați și ei, începuseră s-o sune, oferindu-și „ajutorul”. Le mulțumise, refuzîndu-i; în cele din urmă aceștia renunțaseră.

– Oricum, continuă Drew, de aceea a trebuit să stau de vorbă cu tine dis-de-dimineată. Din clipa cînd am plecat de aici, aseară, am știut că mă voi purta ca un ticălos. Ar fi trebuit să-mi tragi un șut între picioare, ceva de genul acesta.

– M-am gîndit și eu la asta.

– Bine, oricum nu m-aș fi răzgîndit imediat, zise el rîzînd, dar mi-ai fi atras atenția.

Arden începu și ea să rîdă.

– Acum, că sîntem din nou prieteni, zise el

Secretul

grăbit, strângându-i mâinile între palmele lui mari, ce-ar fi să mergi cu mine la Oahu câteva zile?

– Ce...

– Stai puțin. Îi ridică mâinile, ca să o oprească din protest. Nu vei avea nici o obligație. Trebuie să merg acolo doar câteva zile. Am câteva camere rezervate. Tu poți lucra pentru articolele tale. Argumentele lui erau slabe, dar se grăbea s-o convingă.

– Bine, dar nu pot să mă mut de aici. Eu...

– Nu-ți sugerez să faci asta. Ia cu tine doar lucruri de care vei avea nevoie. Îi spunem directorului că vei lipsi câteva zile, dar că vrei să păstrezi camera. Făcu un pas spre ea și-i spuse: Îmi place cum arăți în cămașă de noapte. Cu părul ciufulit și obrații roșii. Ai cea mai dulce gură pe care am gustat-o vreodată. Nu-mi vine să cred că de necugetat am fost aseară, lăsînd lucrurile să decurgă atît de prost.

– Ești cam agresiv, știi? Mai ai și tupeul să vii aici, după cîte mi-ai spus aseară, ca să-mi faci declarații că arăt bine, cînd eu știu că trebuie să arăt ca naiba.

– Sînt obișnuit cu concursurile, Arden, mereu încerc să cîștig; îmi place să cîștig. Puterea emanată de ochii lui îi spunea că ea era următoarea cucerire. Arden rămăsese consternată de invitația

Sandra Brown

lui, dar mai ales de înfățișarea irezistibilă. Vino cu mine la Honolulu. Ne vom cunoaște mai bine.

Arden nici nu-și dorea altceva, dar știa că se adâncește în pericol. Trase aer în piept și dădu negativ din cap.

– Drew, nu cred că...

– Te rog. Mai ales pentru că vei avea ocazia să-l cunoști pe Matt.

Capitolul 5

Secundele ticăiau ca și inima ei; nu spuse încă nimic. Arsenalul de argumente stocate pentru a-l refuza se prăbuși. În cele din urmă, spuse blbblit:

– M-merge și Matt?

– Da, el e principalul motiv pentru care mergem. E vremea să-i fac controlul la pediatru. Are nevoie de vitamine pentru creștere. Doamna Laanl se plîngea zilele trecute că a crescut atât de mult, încît nu mai are haine pe măsură. Vrea să facă niște cumpărături serioase.

Arden se simți aruncată în abis. Se va întîmpla își va vedea fiul, vor petrece cîteva zile împreună.

Sandra Brown

Luni de zile așteptase această clipă, o visase, își imaginase ce va simți. Panica o cuprinse acum fără să știe de ce. Așa se simți – orbită de panică. Acum, când obiectul rugăminților ei era la îndemână, se temea. Începu să vorbească pentru a-și anihila temerile:

– E o călătorie în familie și nu vreau să deranjez. El... Matt s-ar putea să nu mă placă. Doamna ... Laani, nu-i așa? Ea ar putea să mă privească... ostil.

– Dar este o călătorie în familie al cărei cap sînt eu. Doamna Laani îmi ține mereu predici despre toate lipsurile mele; pînă și despre lipsa unei drăguțe – accentuez, „drăguțe” – doamne în viața mea. E nerăbdătoare să te cunoască. Matt nu are decît douăzeci de luni. Te rog, Arden, vino, ți zise mîngîind-o pe cap. Dacă știam că nu e o idee bună, nu te invitam. Tonul îi deveni catifelat, irezistibil: Nu vreau să fiu departe de tine nici măcar cîteva zile.

Dumnezeule, oare de ce nu-i venea să sară în sus de bucurie? De ce mai ezita? Se simțea vinovată? Acest sentiment straniu avea să pună stăpînire pe sufletul ei, alungîndu-le pe celelalte? Drew o privea pasional. Parcă se uita la femeia de care începuse să se atașeze sentimental, nu ca la mama de închiriat pe care o angajaseră el și soția

Secretul

lui. Cum putea să continue să-l mintă?

– Drew, nu cred că e o idee bună să vă însoțesc.

– Mai ești supărată pentru aseară?

– Nu, dar...

– Nu te condamn dacă mai ești supărată. Am spus lucruri oribile, insultătoare. O mîngîie ușor pe bărbie. Am greșit, iar tot ce ai spus tu este adevărat. M-am comportat ca un ticălos. Sînt deplorabil. M-am obișnuit să capăt ce-mi doresc și se pare că fac crize de isterie dacă nu reușesc. Sînt un tenisman ratat.

– Nu! Nu e adevărat. Ți-am spus asta ca să te jignesc; cu răutate. Nu din alte motive.

Drew oftă.

– Rămîne de văzut dacă este adevărat sau nu. Deocamdată sînt un bărbat care se vede atras de o femeie, deși nu credea că va simți asta vreodată. Sînt la fel de speriat ca și tine, Arden. Mă tem de sentimentele mele. Nu-mi îngreuna situația. Încerc să redevin om, să mă port omenește, nu ca un animal rănit. De multe ori fac greșeli. Aseară a fost o asemenea situație.

– Nu fac pe sfioasa, Drew.

– Știu.

– Nici aseară nu făceam.

Drew o sărută delicat.

Sandra Brown

- Știu și asta.

- Am un motiv pentru care nu vreau să merg.

- Nu mi-ai dat nici un motiv. Nu cred că există unul. Unul credibil, oricum. Vino cu noi. Avionul pleacă într-o oră.

- Ce? sări ea ca arsă, dîndu-l la o parte, apoi se uită la ceasul de pe noptieră. O oră! Oh, Drew... nu pot... de ce nu mi-ai spus... nu voi avea timp să mă pregătesc...

Se întrerupse brusc, realizînd că acceptase să meargă.

Drew începu să rîdă, citindu-i gîndurile; se așeză pe pat și luă telefonul.

- Ar fi bine să te grăbești. Sun să ne aducă o cafea.

Pînă ce Arden ieși de la duș, el bătu în ușa de la baie:

- Serviciul de cameră. Arden întredeschise ușa și luă o cană de pe tavă. Treizeci de minute, o anunță. Vrei să pun în valiză cîteva lucruri?

Gîndul că el i-ar vedea obiectele personale îi produse fierbințeală la stomac și obrajii îi luară foc.

- Nu. Ies imediat.

Bău grăbită cafeaua și încercă să-și stăpînească mîinile din tremurat pe cînd se machia. Își spuse că nervii erau din cauza nopții de nesomn.

Secretul

Nu era emoționată mai puțin de faptul că stătea goală la numai câțiva metri de Drew, în spatele ușii. Cea mai mare parte a nervozității se datora faptului că în mai puțin de o oră avea să-l vadă pe fiul purtat în pîntece timp de nouă luni pentru prima dată.

Drew purta niște pantaloni comozi, kaki, o bluză din bumbac tricotat, albă, cu mîneci largi, suflecate pînă la coate. Arden luase pe ea niște pantaloni de mătase și o bluză la culoare. Își strînsese părul într-o coadă la spate, împletită, al cărei vîrf și-l prinse la ceafă. Era tot ce putea face mai bine în grabă.

leși nervoasă din baia plină de aburi și se apropie de Drew care se așezase pe un scaun pe terasă și citea calm ziarul. Coborî un colț al jurnalului, o privi și fluieră prelung.

– Cum vei reuși să strîngi cît mai repede cîteva haine de zi, costum de baie, pantaloni scurți, rochii de seară, dar nu ceva pretențios?

Arden desfăcu repede o geantă de umăr și începu să îndese în ea toaletele, plus accesoriile corespunzătoare. Cînd ajunse la lenjerie, deveni stîngace. Cu toate că Drew ținea ziarul în fața lui, ochii nu îi erau ațintiți asupra textelor. Arden îl simțea cum îi urmărește fiecare mișcare; cum lua chiloții de dantelă, sutienele vapoase și restul.

Sandra Brown

Cînd îl privi acuzator, el surîse dintr-o dată, parcă prins asupra faptului.

– Sînt gata, zise ea trăgînd repede fermoarul genții în care reușise să adune nu numai obiecte de îmbrăcăminte, ci și bijuteriile asortate și pantofii potriviți.

– Uimitor, remarcă el coborînd ziarul, apoi se uită la ceas. Exact la timp. Ne întîlnim cu doamna Laani și Matt la aeroport. Îi aduce cu mașina Mo, tînărul care se ocupă de iarba din jurul casei. Noi doi plecăm cu limuzina hotelului, dacă nu te deranjează. Nu mi-ar plăcea să-mi las mașina la aeroport atîta timp.

– Este perfect. Arden își așeză pe cap o pălărioară de pai, cu boruri mari, apoi își puse ochelarii de soare. Ține minte că eu sînt obișnuită cu un buget limitat.

– După aparențe, nu s-ar spune, mărturisi el ducîndu-i geanta spre lift.

În timp ce așteptau cabina, Drew se familiariză cu fiecare detaliu de eleganță al ținutei partenerei lui de drum.

– Aprob totul, zise încet.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Ajunși în lift, el îi spuse:

– Am uitat ceva.

– Ai lăsat ceva în cameră?

Secretul

– Nu. Am uitat asta.

Îndoi ambii genunchi ca să ajungă la nivelul ei, își strecură capul pe sub borul pălăriei de pai și o sărută. Presiunea buzelor lui îi trimise un curent electric prin tot trupul. Limba lui de-abia o atinse pe a ei, dar în imaginația lui o sărutase deja pe sîni, pe abdomen, în zonele sensibile și ascunse... Arden simți parcă aceste dezmierdări acolo unde gîndul lui le trimisese.

Cînd se retrase, Arden simți că-i crescuse temperatura.

– Mi-ai aburit ochelarii, îi spuse ea în șoaptă.

– Scuză-mă.

Arden clătină din cap. A doua sărutare pasională îi surprinse tocmai cînd ușile liftului se depărțară. Arden roși de-a binelea și spuse:

– Trebuie să vorbesc pentru camera mea.

– Mă duc la limuzină să-mi las geanta.

Arden se strecură grăbită printre cei de la recepție. Biroul era aglomerat la acea oră; mulți turiști veneau și plecau de la hotel, făceau excursii pe insulă și doreau rezervări la alte hoteluri de pe insulă. Așteptă să-i vină rîndul și privi de cîteva ori peste umăr, spre ușa de la intrare.

Explică în grabă că voia să plătească pentru zilele în care ocupase camera, dar că voia să o păstreze încă trei zile, după care se va întoarce.

Sandra Brown

După ce repetă de câteva ori rugămintea, se făcu înțeleasă în zumzetul general și gălăgia din hol. Funcționarul îi găsi fișa de înregistrare, încasă banii de pe cartea de credit, îi zîmbi, îi ură drum bun și-i mulțumi pentru că le fusese oaspete. Nu se simți prea bine cînd funcționarul trecu la următorul client, iar cînd voia să-i mai spună ceva, se auzi strigată de Drew.

– Arden, limuzina așteaptă.

– Vin imediat, îi strigă ea și se strecură afară din mulțimea care o înghesuia.

Drew o trase mîna.

– Ai avut probleme?

– Nu.

– Bine. Trebuie să ne grăbim. Nu mai e mult timp.

Odată așezați pe bancheta limuzinei care gonia spre aeroport, Arden realizează că în numai câteva minute avea să-și vadă fiul. Inima-i bătea cu putere și răsufierea îi devenise anevoiasă.

– Doar nu ți-e teamă să zbori? o întrebă Drew sesizîndu-i nervozitatea.

– Nu. Îmi place să zbor, deși prefer avioanele mai mari.

– Mie îmi plac cele mici fiindcă pot vedea mai multe. Mai ales că aeroportul este la numai cinci minute de casă. Linia aeriană de transbordare e

Secretul

foarte bună. Cunosco deja aproape tot personalul.

Aeroportul *Kaanapali* nu era, după cum îi spusese și Drew, asemănător cu o poartă aeriană dintr-un oraș obișnuit. Clădirea principală nu era mai mare decât o baracă de la stațiile de benzină, dar activitatea era în toi. Pe măsură ce fiecare aeronavă ateriza, cei nouă pasageri erau conduși spre ieșire, iar alt avion era pregătit pentru îmbarcare.

Limuzina lor se opri, iar Drew luă repede geanta lui Arden, coborî și îi oferî mîna să o susțină.

– Trebuie să fie pe undeva... Ah, iată-i, spuse el privind pe deasupra capetelor celorlalți, indicînd direcția unde trebuia să privească Arden.

Ea trase adînc aer în piept, închise ochii cîteva secunde, apoi se întoarse cu spatele spre locul arătat. Cu greu își menținu genunchii drepecți, fiindcă îi tremurau. Drew nu observase, ci pornise deja spre un grup de copaci.

– Matt! strigă el pe un ton plin de afecțiune.

Arden îl văzu și inima i se strînse. Purta o cămășuță albă și o pereche de pantaloni scurți, roșii, cu bretele. Ciorapii albi, pînă sub genunchi, ascundeau niște piciorușe grăsuțe, încălțate cu ghete pînă la gleznă. Deși pînă atunci dăduse din picioare, cînd auzi glasul tatălui său rămase

Sandra Brown

nemișcat, se întoarse, strigă vesel și veni alergând spre Drew.

O femeie în uniformă de asistentă medicală, grasă și foarte înaltă, veni iute în spatele lui. Arden nu avea ochi decât pentru copilul blond care cuprinsese picioarele tatălui său mai întâi, strigând vesel până ce fu ridicat în brațe deasupra capului acestuia.

– Hai, roboțelule, mai încet, să nu-ți julești iar genunchii, spuse Drew ținându-l pe băiat de antebrațe și privindu-l cum rîde cu poftă.

– Upa, upa, mormăi acesta.

– Mai târziu, zise Drew așezându-l pe brațul flexat în formă de L. Vreau să ți-o prezint pe Arden. Se întoarse spre ea și o văzu palidă, privind fix. El este Matt.

Arden îl sorbi din ochi pe micuț, încercînd să-l cuprindă în întregime cu privirea. Căuta la el ceva cunoscut, personal, dar recunoscuse puțin. Semăna mai mult cu tatăl său: păr blond, ochi albaștri. Bărbia lui ținută aducea puțin cu a tatălui ei.

Nu se regăsi pe ea în chipul copilului, dar putea spune cu certitudine că era fiul ei. Știa după felul în care-și simțea sinii pulsînd parcă de laptele cu care nu îi fusese dat să îl hrănească. Știa după contracțiile pîntecului, amintindu-și fiecare mișcare a vreunei mînuțe sau picior, la fel și după

Secretul

sughițurile prenatale care reverberau în trupul ei. Știa că este mama lui datorită dorinței de a-l atinge, de a-l strânge în brațe, de a-i simți căldura.

– Bună, Matt, reuși să articuleze.

Copilul o privi mirat, curios chiar.

– Spune *aloha*, Matt, îi indică tatăl său, frecându-l pe burtică.

– *O-ha*, imită copilul, apoi, sfios, își îngropă obrazii durdulii în umărul tatălui.

Drew îl strânse la piept, mângâindu-l pe spate, încurajator. Îi spuse lui Arden peste capul lui:

– Ne străduim să ne îmbunătățim bunele maniere, rîse el, scuzîndu-se.

– Domnule McCasslin, mă gîndeam că e bine să-l las să-și consume energia alergînd înainte de plecare, dădu explicații bona venind spre ei.

– Bună idee, doamnă Laani. V-o prezint pe doamna Gentry. Ne va fi oaspete pentru cîteva zile.

– *Aloha*, doamnă Laani, zise Arden dezlipindu-și ochii de pe trupul îndesat al fiului ei. Își aminti cum îi plăcea să-l gîdile pe Joey la ceafă, iar acesta rîdea cu poftă.

Polineziana între două vîrste o privi cu interes. Părea că-i place destul de mult ceea ce vede, fiindcă surîse amabil.

– *Aloha*, doamnă Gentry. Mă bucur că veniți

Sandra Brown

cu noi. De multe ori mă descurc foarte greu cu doi bărbați.

– Bine, zise Drew. Treaba dumneavoastră este să vă descurcați cu Matt. Lăsați-o pe Arden să se descurce cu mine.

Arden roși la cuvintele lui, dar doamna Laani surise conspirativ. Arden o plăcu imediat. Cu toate că era o femeie masivă, era foarte curată, impecabil îmbrăcată, cu halatul alb apretat, fără cute, iar părul îi avea tuns scurt, ondulat, lucru care-i dădea parcă o aureolă negru-albăstruie în jurul capului.

Unul din angajații liniei aeriene de transbordare se apropie de Drew.

– Domnule McCasslin, sîntem gata pentru plecare. Vă rugăm să poftiți în avion.

– Ați încărcat toate bagajele? Îl întrebă Drew pe însoțitorul de bord care le marca locurile pe lista de pasageri.

– Da, sigur că da.

– Mai aveți și asta, îi spuse dîndu-i geanta lui Arden.

– Dar nu mă deranjează dacă o iau în avion, se oferi Arden.

– Nu, doamnă, interveni stewardul. Banchetele nu sînt prea spațioase. Bagajele trebuie să meargă toate în spate.

Secretul

Un bărbat în cămașă cu mâneci scurte, pe care Arden îl consideră a fi pilotul, îl lovi ușor cu palma pe spate pe Drew.

– Cînd mă vei trata cu o partidă? În sfîrșit, mi-am revenit după ultima.

În timp ce bărbații discutau și se îndreptau spre pista unde avionul aștepta, Drew îl ținea pe Matt pe umeri, iar Arden nu îl pierdea din ochi. Era bucurăoasă că intervenise această diversiune înainte de decolare, fiindcă îl putea privi în voie fără să fie observată de cineva.

Doamna Laani trecu cu greu prin deschizătura ușii navei, apoi se duse pe un loc din spate, ca să nu fie nevoită să se strecoare pe interval.

– Vrei să ocupi scaunul copilotului astăzi? îl întrebă pilotul pe Drew.

El surîse ca un băiețandru.

– Știi că e locul meu preferat. Se întoarse spre Arden: Te deranjează dacă stai pe scaun cu Matt?

Ea dădu din cap că nu, neavînd curaj să vorbească de emoție. Se așeză pe locul de lîngă geam ca să-i ofere micuțului libertatea mișcărilor. Drew îl așeză și-i legă centura de siguranță, apoi se așeză chiar în fața lui.

– Gata, voinice, plecăm, îi spuse micuțului, iar acesta începu să rîdă.

Dințișorii i se vedeau ca un șirag de perle în

Sandra Brown

miniatură. Deveni foarte interesat de ce se petrece de-abia când pilotul porni motoarele. Stătu drept, făcu ochii mari și buza de jos începu să-i tremure. Arden îi puse o mână pe genunchi și-i surise când o privi temător. Drew se întoarse către ei și întinse mâna ca să-l mângâie pe cap.

Matt rămase drept, atent, pînă ce avionul prinsese altitudine și se convinse că nu exista nici un pericol. Un singur necunoscut se urcase în avion cu ei, iar acesta adormise deja, ca și doamna Laani. Matt deveni neliniștit și voia să i se desfacă legăturile care-l țintuiau pe scaun. După ce-i întrebă pe Drew și pe pilot dacă poate să-l elibereze, Arden îi desfăcu centura.

– Doar să nu-l lași să o ia la sănătoasa. Dacă nu e cuminte, dă-mi-l mie.

– Nu. Ne descurcăm noi.

Drew își continuă conversația cu pilotul, iar ea se concentra asupra lui Matt, așa cum își dorea demult. Ca orice băiat de vîrsta lui, nu putea sta locului. Se sucea, se ridica în scaun, striga atent la ceva de afară, apoi se așeza la loc. Cerceta tot ce avea împrejur.

Arden îi urmărea fiecare gest, adorîndu-l pentru prima dată, savurînd aceste clipe pentru orele cît va fi despărțită de el. Nu-și făcuse planuri mai departe de acest punct; dorise doar să-și vadă

Secretul

fiul, dar știa că nu-l putea dezrădăcina din viața pe care o avea. Nu-i putea face una ca asta nici tatălui său. Știa ce era mai bine pentru Matt în primul rînd. Deocamdată nu dorea decît să-l iubească pe Matt în tăcere, așa cum numai o mamă știe să iubească.

Îi făcu semn să se așeze în poala ei, iar el ezită o clipă, apoi se urcă pe genunchii ei. O studie atent, apoi întinse mîna și puse palma umedă pe lentila ochelarului ei.

– Mulțumesc, spuse ea în glumă, apoi își scoase ochelarii ca să le curețe lentilele. Cu tine și cu tatăl tău nu prea văd cu ochelarii aceștia. Făcu semn spre ceafa lui Drew.

– Tati, spuse el.

– Da, recunosc eu rîzînd.

Îl mîngîie pe obraz și se minună de pielea fină, ca un abur. Apoi îl mîngîie pe păr, răsucindu-i-l pe degete. Avea o nuanță puțin mai deschisă decît a tatălui său dar, cu timpul, urma să se închidă la culoare. Cu blîndețe îi mîngîie brațele dîrdulii și-i lăsă să-i strîngă degetul arătător cu pumnul lui micuț. Începu să-l ciupească ușor de genunchi pînă ce-l făcu să rîdă. Atunci inventă o poezie.

– „Un copilăș cuminte,/ Cum cred că vei fi tu / Nu va plînge și nu va rîde/ Cînd genunchiul îi voi ciupi.“

Sandra Brown

Văzîndu-l că nu mai rezistă de rîs, îl strînse la piept cît putu de tare. Mirosea a săpun pentru copii, a haine curate și a soare. Doamna Laani îl îngrijea ireproșabil. Era imaculat; unghiile de la mînuțe îi erau curate și tăiate scurt. Arden adoră trupușorul lui îndesat. Joey fusese foarte plăpînd. Cînd se va despărți de Matt va ști că-l lasă sănătos și normal.

Desigur, ca orice copil sănătos și normal, micuțul se plictisi de prea multă afecțiune. Începu să se zvîrcolească în brațele ei, trăgîndu-i pălăria de pe cap. În joacă, ea îi puse pălăria și aceasta practic îl înghiți cu totul. Se jucară de-a v-ați ascunselea pe sub borul lat, după care Arden îi puse ochelarii pe nas. Trebuia să-și țină capul nemișcat pentru a-i menține pe nas, iar ea îi urmărea ochii privind-o din spatele ochelarilor. Scoase din poșetă o pudră compactă și, cînd i-o deschise pentru a se privi în oglindă, Matt începu să rîdă în hohote.

– Tati, tati, strigă el, ridicîndu-se în picioare pe genunchii lui Arden, lovindu-l pe Drew cu pumnul în cap. Își strîmbă ochelarii și pălăria pe cap, dar nu observă. Cînd Drew se întoarse către el, izbucni în rîs.

– Arăți mai rău decît E.T. în rochie de mireasă, îi zise vesel. Matt începu să țopăie de bucurie, iar

Secretul

tatălui său îi făcu impresia că trebuie liniștit. După ce se plictisi de ochelări și pălărie, Arden le așează pe locul lui și îl luă pe Matt în brațe.

Legănatul lin al avionului și zumzetul motoarelor, plus mîngîierile duioase, materne, îl făcură să-și reazeme liniștit capul pe sînul ei. Nu-i veni să creadă că fusese binecuvîntată cu această clipă. Era mai mult decît putuse spera. Copilul o plăcea, avea instinctiv încredere în ea, astfel încît adormi la pieptul ei.

Arden îi simțea inimioara bătîndu-i lîngă a sa ca și cînd legătura lor era veșnică, neputînd fi desfăcută de nimeni. Universul nu cunoștea o legătură mai perfectă decît aceea dintre mamă și copil. Trupul ei îl hrănise, îl adăpostise, respirase pentru el. Nu-și închipuise niciodată că va simți o asemenea emoție.

Drew se uită la ei și se mai întoarse o dată, văzînd cîtă atenție îi acorda Arden fiului său. Era parcă absorbită de ființa lui, îi ținea mînuța între degete, mîngîindu-i ușor încheieturile. Ea parcă îi simți ochii atenți și ridică încet capul. Drew rămase tulburat cînd o văzu cu lacrimi în ochi. Arden surîse timid, apoi își lăsă iar privirea în jos, admirîndu-l pe îngerașul adormit.

Pilotul ateriză cu măiestrie și orientă avionul spre terminal. După ce opri motoarele, se scuză

Sandra Brown

și merse în spate, să o ajute pe doamna Laani să coboare. Celălalt pasager coborî de îndată ce își luă valiza.

Drew se așeză lângă Arden. O studie câteva momente, apoi zise:

– Văd că vă iubiți.

– Sper. E grozav, Drew. Atît de drăgălaș. Un băiețel minunat.

– Cred că ai dreptate.

Arden îi mîngîie bucelele blonde.

– A fost un bebeluș bun?

– Eu și Ellie nu am putut face comparație, dar atunci ne spuneam că da. Nu plîngea, dar nu ne-am fi supărat nici dacă ar fi strigat în gura mare toată ziua.

Următoarea ei întrebare părea un pas în gol, spre o mare de flăcări. Simțea cum adrenalina îi invadase venele:

– Ellie a suferit mult cînd l-a născut?

Urmă o pauză. Arden se uita la micuțul adormit, observîndu-i genele întoarse.

– Nu, chiar, spuse Drew încet. A suferit mult pînă să fie conceput.

– Oh.

Arden simți o ușurare remarcînd răspunsul lui ambiguu, care rezuma o minciună, exact cum făcuse și ea. Oare cît de mult mai putea să-l cer-

Secretul

ceteze pînă ce va deveni suspicios?

– Seamănă cu mama lui?

– Ellie era blondă, răspunse el la fel de ambiguu. Totuși, cred că mai mult seamănă cu mine.

Arden îl privi, apoi surise, deși avea încă lacrimi în ochi.

– Ca orice tată, mîndru, ești părtinitor.

– Da, sînt sigur că și acesta este motivul, răspunse cu autoironie. Nu prea pot să-ți spun cît de mult seamănă cu... mama lui.

Arden privi aiurea, în direcția opusă lui, ca să nu i se citească durerea din ochi.

Drew văzu lacrima care i se prelingea pe obraz și-i ridică bărbia, ștergînd picătura cu vîrf degetului arătător.

– Pentru fiul tău pierdut? o întrebă el atît de tandru și de înțelegător, încît o nouă emoție greu de definit i se cuibări în suflet. Era uluită și înfricoșată.

– „Acum, acum“, își zise în sinea ei. Avea acum ocazia perfectă și venise clipa să-i spună că își găsise fiul, că ea purtase această viață pe care Drew o adora. Pur și simplu cuvintele refuzau să ia calea adevărului. Dacă i-ar fi luat fiul din brațe, fără să o mai lase vreodată să-l vadă? Putea să creadă că se folosisese de el pentru a ajunge la copil.

Sandra Brown

Oare nu asta făcuse ea, de fapt?

„Nu, nu!” Ținea acum la fel de mult la tată, cît ținea și la fiu. Nu-i putea face nici un rău lui Drew, nu acum, cînd tocmai revenise la o viață normală și începuse să-și recapete încrederea în sine. Nu. Încă nu-i putea spune. Mai tîrziu. Cînd va veni momentul, atunci va afla.

– Da, răspunse la întrebarea lui. Pentru fiul pierdut.

Drew dădu din cap, în semn că înțelege. Matt respira ca un îngerăș. O dîră de salivă se prelinsese pe bluza lui Arden.

– Îți udă bluza, șopti Drew în tăcerea avionului pustiu acum. Nu știa exact ce i se părea mai captivant, gura suavă a fiului său, sau locul de vis unde se odihnea. Sinul ei era ușor umflat din pricina capului care-l apăsă și locul părea atît de confortabil, încît Drew se reținu să nu întindă mîna pentru a-l mîngîia.

– Nu mă deranjează. Așa era, de fapt. Nu i-ar fi păsat nici dacă micuțul i-ar fi pătat cea mai bună bluză, sau orice alt veșmînt, atîta timp cît îl putea ține în brațe.

Ca vrăjită, îl privi pe Drew cum întinde un deget spre obrazul fiului său, îl mîngîie, apoi îl șterge ușor la gură, îndepărtîndu-i picăturile de salivă adunate la colțul buzei. Fascinată de scena pe

Secretul

care o urmărea și de sentimentul care-i înfloreă în suflet, văzu cum degetul alunecă ușor de la gura copilului pe pata udă de pe sînul ei. O atinse atît de ușor, încît, dacă nu s-ar fi uitat, nici nu ar fi simțit. Apoi, mișcîndu-se foarte lent, răsuci mîna și luă în palmă capul fiului său, atingînd cu dosul mîinii pieptul lui Arden.

Ea simți emoția transmisă de mîna lui și scoase un oftat ușor. De-abia mai putea vedea printre lacrimi. Drew ridică brusc capul și o privi în adîncimile ochilor verzi.

– Arden, nu mai trebuie să plîngi. Fără să-și miște mai mult decît capul, se apropie de ea și o sărută. Era o sărutare la fel de suavă ca și aceea de dimineață, din lift. Aceasta, însă, era încărcată de emoție și de senzații confuze, care le-ar fi putut dărîma zidul de apărare.

Limba lui se avîntă mai profund în căldura dintre buzele ei, iar ea inconștient lipi capul micuțului de piept, ținînd mîna lui Drew prizonieră în locul cel mai ademenitor și irezistibil. Acum îi strîngea în brațe pe amîndoi: tatăl și fiul. Atît de mult visase la ei, făcuse atîtea speculații. Acum pielea îi percepea pe amîndoi; simțurile ei se delectau cu luxul răsufării lor, al apropierii lor. Trupurile lor erau cele mai frumoase din lume, după părerea ei. Cu unul îl crease pe celălalt. Drew gemu ușor

Sandra Brown

În timp ce o sărută. Își mângâia fiul pe cap, dar în același timp simțea sfîrcul lui Arden devenind mai tare, pe măsură ce limba îi trimitea vibrațiile concomitent cu mișcările degetelor. Pasiunea lui îi pătrundea lui Arden pe gură, parcurgîndu-i întreg trupul, oprindu-se în locul cel mai intim, unde o umplea de lavă incandescentă. Arden își imagină cum ar fi fost dacă l-ar fi conceput pe Matt în mod normal; se simți privată de clipele în care ar fi înțeles ce înseamnă miracolul vieții împărtășit cu el.

– Doamne, gemu el acum, desprinzîndu-se de lîngă ea. Îl ridică în brațe pe Matt. Acesta dormi în continuare. Dacă mă mai săruți astfel, o să încep eu să plîng, dar pentru un cu totul alt motiv.

O ajută să coboare treptele înguste ale avionului și ieșiră la lumina caldă a soarelui. Micuțul Matt dormea cu capul pe umărul tatălui său. Cu cealaltă mînă Drew o ținea pe Arden aproape de el și ieșiră astfel spre porțile clădirii aeroportului.

La hotelul *Sheraton* aveau rezervate camere cu vedere la ocean și spre Capul Diamant. Apar-

Secretul

tamentul era împărțit astfel: sufrageria separa dormitorul lui Drew de camera unde urma să stea doamna Laani cu Matt, iar Arden avea camera de pe hol, vis à vis de dormitorul lui.

– Uite cheia apartamentului, în caz că vei avea nevoie, îi spuse în lift. Simte-te ca la tine acasă, îi zise apăsînd cheia în palma ei, sugerîndu-i celălalt înțeles implicit. Cînd Arden avu curajul să privească spre doamna Laani, aceasta surîse amical.

Arden știa că amîndouă ar fi fost foarte dezamăgite dacă s-ar fi întîmplat vreodată ca ea să folosească această cheie.

Trecură cu bine peste ce fusese mai greu. De îndată ce luară prînzul și Matt trase un pui de somn, Drew și doamna Laani plecară cu el la medicul pediatru.

La intrarea în hotel, Drew se urcase la volanul mașinii închiriate de la aeroport și îi spuse lui Arden ținînd-o de mîină:

– Ne întoarcem peste vreo jumătate de oră. Ești sigură că te descurci?

– Da, însă nu m-ar fi deranjat să merg cu voi. De fapt, voise cu disperare să-i însoțească, dar știa că ar da de bănuît dacă ar insista mai mult.

– Ce generoasă ești, dar nu aș sili pe nimeni la

Sandra Brown

acest supliciu, spuse Drew rîzînd. Matt nu e un pacient chiar atît de cooperant. Du-te pe la magazine, plimbă-te puţin şi ne întîlnim în apartament pe la ora cinci.

– Bine, răspunse ea resemnată. Drew o sărută repede pe obraz, apoi demară.

Cînd reveniră de la medic, Matt era evident prost dispus, principalele lui motive fiind doamna Laani şi Drew. Deja pentru el ei deveniseră duşmani, fiindcă-l supuseră unui chin groaznic. În timpul cînei nici nu-i băgă în seamă.

Arden era singura căreia i se permitea să-l hrănească.

– Cred că-i îngreunezi situaţia, spuse Drew privind cum îi dădea îngheţată cu linguriţa, după ce mîncase mîncarea. O să creadă că eşti zîna cea bună sau altceva.

Arden era gata să scape linguriţa din mînă, dar reuşi să o strîngă bine între degete. Se uită la doamna Laani şi la Drew cu ochi care implorau:

← Lăsaţi-mă să-l răsfăţ. A avut o zi grea.

Pînă la terminarea mesei Matt devenise năzuros cu toată lumea şi Drew propuse să se retragă deja pentru culcare.

– După ce-l voi culca pe Matt, zise doamna Laani, aş dori să plec la sora mea; m-a invitat

Secretul

să o văd și să-l cunosc pe logodnicul nepoatei mele.

– Sigur, duceți-vă, spuse Drew.

– De ce nu plecați acum? se grăbi Arden să intervină. Nu m-ar deranja să-l culc eu pe Matt. De fapt, mi-ar face plăcere. Nu are rost să vă amînați vizita pentru mai tîrziu.

– Ești sigură că știi la ce te aventurezi? o întrebă Drew, privind-o cu scepticism.

– Da. Duceți-vă, i se adresă ea doamnei Laani. Matt și cu mine ne vom descurca.

Se hotărî ca bona să plece. Drew și Arden reușiră să-i facă baie lui Matt, apoi îl îmbrăcară în pijama. Arden regreta că era atît de mofturos și de somnoros, fiindcă ar fi dorit să se mai joace cu el puțin. Ea îl duse în leagănul portabil pe care îl pusese la dispoziția lor hotelul. Adormi curînd. Drew se dusese deja în cealaltă cameră. Arden rămase lîngă leagăn pînă ce se auzi strigată.

Cînd veni și ea în sufragerie, îl văzu stînd pe canapea, cu picioarele întinse înainte. Se schimbase și acum era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou. Era desculț.

Arden îi admiră mușchii brațelor și picioarelor, plus bicepșii care i se reliefau prin tricou. Îi plăcea la fel de mult cum strălucea la lumina slabă a lampadarului trupul său, acoperit de peri fini.

Sandra Brown

– Vino aici și prăbușește-te, o chemă el, întinzându-i o mînă. M-aș ridica să te aduc eu, dar sînt zdrobit.

Arden rîse și se așeză lîngă el.

– Un băiat mare și puternic ca tine să fie epuizat de un puști de numai douăzeci de luni!

Drew mormăi.

– Poate să mă dea gata mai repede decît un meci de tenis. Apropo, cît sînt aici trebuie să mă antrenez. Vrei să vii cu mine mîine dimineață?

– Sigur că da.

– O să plecăm pe furiș, pînă se trezește Matt. Doamna Laani poate să-l ducă în parc sau unde o avea chef. Pînă acum am fost gelos pe fiul meu care a avut parte de mai multă atenție din partea ta decît mine. O privi, admirîndu-i ochii obosiți și chipul plăcut. După cum își închipuise deja, Arden arăta plăcut și cînd se ocupa cu îndeletniciri domestice.

– Nu ar trebui să fii, zise ea dorindu-și să aibă curajul de a-i înlătura de pe frunte ceie cîteva șuvițe rebele. Motivul pentru care-l găsesc fermecător este că face parte din familia ta.

Drew rîse și ochii îi străluciră.

– Chiar așa?

– Exact. Era adevărat. Îl iubea pe Matt nu numai fiindcă era fiul ei, dar și pentru că Drew îi

Secretul

era tată.

Era logic că pe Drew îl iubea la fel de mult. Dar în ce fel îl iubea? Oare motivul principal nu era existența lui Matt? Nu. Era îndrăgostită de bărbatul acesta și nu avea nici o legătură cu Matt.

El o privi cu aceeași intensitate pe care o examina ea.

– E a doua oară pe ziua de azi că Matt te udă, spuse el arătându-i pe bluză urmele ude de la trupul lui Matt, după ce-i făcuse baie.

Se schimbase de hainele cu care venise și purta un tricou de casă. Mîna lui se opri pe curba sînului și ochii li se întîlniră.

– De la bun început am știut că nu ești doar o cucerire. Spune-mi că și tu știai asta.

Arden își închise ochii și dădu afirmativ din cap.

– Da, am știut și eu. Redeschise ochii și admise că făcea o greșeală de conștiință. Aceasta strigă la ea, dar era ignorată, fiindcă Arden îl dorea prea intens. Aseară mi-a fost teamă.

– De mine?

– De... asta.

– Și acum?

Arden răspunse dînd din cap și o cuprinse emoția. Mîna lui coborî în sfîrșit pe sînul ei. Privea locul pe care-l mîngîia și părea foarte concentrat.

Sandra Brown

Apoi se uită la ea, să-i citească reacția și fu încântat de ce văzu. Ochii lui radiau pasiune și vraja lor o ținu prizonieră. Când degetele apăsă ușor sfîrcul, o privea în ochi. Pielea sensibilă se înfiora sub atingerea lui. Amîndoi își spuseră pe nume în același timp. O sărută, îmbrățișînd-o în același timp. Arden îl cuprinse pe după gît și întredeschise gura ca să-i primească limba. Unite, buzele lor începură jocul apăsării, al retragerii și al pătrunderii, imitînd parcă împerecherea cea mai primitivă.

– Doamne, ce dulce ești, șopti el. Îi dezmierdă pielea gîtului cu buzele, gustînd-o cu vîrfurile limbii. Mina îi cuprinse sinul în întregime, strîngînd ușor, de-abia perceptibil. Coborî capul spre pieptul ei și continuă cu buzele ce făcuse cu palma. Chiar și prin textura materialului, furia gurii lui o înnebuni cu cadența ei senzuală.

Arden se întinse pe canapea, împinsă de greutatea trupului lui. Dorința lui puternică răzbătea prin materialul subțire al pantalonilor scurți. Arden îi simți tăria pe pulpă și vibră de plăcere. Arden își strecură mîinile pe sub tricoul lui și începu să-l ridice, iar Drew îi descheia nasturii bluzei. Între timp îi fura sărutări fierbinți.

– Vreau să te iubesc. Acum, Ellie, acum.

Arden îngheță.

Secretul

Drew ridică brusc capul cînd auzi numele ieșindu-i de pe buze. Ce spusese? Cînd o privi pe Arden, care pălise deja, își dădu seama de gafă. Se ridică repede de pe canapea și își acoperi ochii cu palmele, apăsînd disperat. Chipul i se schimonosise de grimasa regretului și durerii.

Era atît de furios pe sine, încît nu putea vorbi. Cînd nu mai reuși să se abțină, înjură zdravăn.

Sandra Brown

Capitolul 6

Rămaseră împietriți de șoc. După înjurătura lui Drew, în cameră se lăsă liniștea. Aerul păru că nu mai e suficient, ca după o explozie; atmosfera era încărcată, așa cum se întâmplă în timpul unei furtuni cu fulgere. Golul acela parcă îi paralizase.

În cele din urmă Drew vorbi, iar glasul său era foarte tulburat.

– Îmi pare nespus de rău, Arden, zise, ridicînd ambele brațe, în semn de neputință. Doamne, ce altceva aș putea să-ți spun, decît că îmi pare rău?

Arden se ridică precum o somnambulă, merse

Secretul

ușor împleticit și se îndreptă spre ușă, aranjându-și hainele pe ea.

– Arden, îi șopti el numele, dar ea nu se întoarse; atunci Drew o mai strigă o dată și, în cele din urmă, văzînd că nu-i dă atenție, se năpusti spre ea. Arden, zise luînd-o de braț și trăgînd-o spre el. Ascultă...

– Dă-mi drumul, Drew. Rămase cu capul întors în direcția ușii, iar glasul îi era dur și rece.

– Nu pînă ce nu-mi vei asculta explicația.

Arden rîse ironic. Glasul ei avea aceeași notă lipsită de vitalitate.

– Cred că scena, această scenă chinuitoare vorbește de la sine. Se smuci din strînsoarea lui. Aștepta mai mult ca orice să scape de el. Lasă-mă să plec, strigă ea. Locul meu nu e aici. Nici nu știu de ce mă aflu aici. A fost o greșeală. Lasă-mă să plec. Era pe punctul unei crize de isterie și continua să se lupte cu mîinile lui care o rețineau insistent.

– Ba locul tău este aici, fiindcă eu te-am invitat. Te vreau aici, cu mine și cu Matt.

– O vrei pe Ellie aici! strigă ea drept răspuns.

Drew rămase înmărmurit, deși pînă acum fusese furios pe sine pentru gafa comisă și pe ea pentru că nu-l lăsa să-i explice. Cuvintele ei aspre îi șterseră de pe chip orice altă expresie. Îi dădu

Sandra Brown

drumul la mină și brațul îi căzu pe lângă corp.

– Ellie este aici, spuse în șoaptă. Aceasta e problema.

Se întoarse la canapea cu pași greoi, obosiți. Se cufundă în moliciunea ei, își sprijini capul pe spătar și închise ochii.

De îndată ce Arden îi aruncase acuzația peste obraji, ea ar fi dat orice pe lume să o poată re-trage. Văzându-l că se duce spre canapea, întin-sese mîna, apoi și-o retrăsese. Ultimul lucru de care avea el nevoie era mila ei. Nu putea să plece fără să-i spună ceva.

– Ce am spus e de neiertat, Drew.

El o contrazise, surîzînd dezamăgit:

– Ce am spus *eu* a fost de neiertat. Știu că te simți jignită. Nu te mai simți așa. Ar trebui să te consideri flatată. Deschise ochii și o privi. Lasă-mă să-ți explic.

– Dar nu trebuie.

– Vreau să-ți explic, spuse pe un ton hotărît.

Ea încuviință să-l asculte. Drew se ridică și merse către glasvand. Îl deschise și inhală aroma Pacificului, ascultînd zumzetul valurilor care adu-cea puțină viață în cameră.

– Honolulu este locul unde am cunoscut-o pe Ellie, unde am locuit după ce ne-am căsătorit. Nu pot să revin aici fără ca mii de locuri și lucruri să

Secretul

nu-mi amintească de ea; de ceva ce a spus ea sau am făcut împreună.

– Știu ce înseamnă asta. După ce a murit Joey, uneori amintirile erau atât de puternice, încât mi se părea că-i aud vocea.

Drew dădu din cap și o privi grav.

– Ea îmi ocupă gândurile de când am venit. De obicei mergem împreună cu Matt la medic, știi. Mă duc cu el la părinții mei. Arden își înăbușea cu greu invidia care îi străbătea inima ca un pumnal. Și toată ziua m-am simțit ca... ca și când i-aș fi fost necredincios lui Ellie.

– Din cazua mea?

– Da.

Cu toate că-i părea rău de cuvintele aruncate, acum îi venea să-i tragă o pereche de palme.

– Și cu asta crezi că mă faci să mă simt mai bine? Îl întrebă disprețuitoare. El se răsuci pe loc și o privi cu ochi nerăbdători. De fapt, prefera această imagine, decât golul care i se întipărise pe chip ceva mai devreme.

– Poate că da, dacă m-ai lăsa să-ți spun câteva lucruri și nu ai trage concluzii pripite.

– Vrei să mă faci să mă simt ca o ticăloasă care strică o căsnicie?

– La naiba, vrei să mă ascuți? mormăi el, după care își dădu la o parte o șuviță de păr de

Sandra Brown

pe frunte. Au mai existat și alte femei, Arden. După Ellie și înaintea ta.

– Mă simt din ce în ce mai bine.

Se uită la ea încruntat, apoi continuă:

– Prea multe femei. Aventuri de o noapte.

Femei fără chip, fără nume, pe care mai târziu nici nu mi le mai aminteam. Se apropie de ea și o privi cu înțeles, ca să întărească punctul următor: Ele nu au însemnat nimic pentru mine. Nimic, repetă, tăind aerul cu mâna. Dorința mea pentru ele era pur biologică, dominată de pornirea animalică, nimic mai mult. Ceea ce am făcut cu aceste femei poate fi descris în termeni foarte generali, fiindcă era doar un act sexual. Nu simțeam că o trădez pe Ellie, cel puțin nu trădam iubirea noastră, fiindcă nu eram implicat sentimental. Înspiră adânc și pieptul i se umflă, apropiindu-se foarte mult de ea. Tonul îi scăzu în intensitate. Tu ești prima femeie pentru care m-am simțit vinovat față de ea.

Arden era revoltată; își umezi buzele.

– De ce?

– Fiindcă față de tine *există* o implicare sentimentală. Cu tine nu ar fi doar un... căută cuvântul cel mai puțin ofensator, ridică din umeri și spuse simplu... un regulat. O luă de umeri și o trase spre el. Ar fi dragoste. Am început să mă îndrăgostesc

Secretul

de tine, Arden. Sînt surprins. De fapt speriat și nu știu ce să fac mai departe.

Arden înghiți cu greu și spuse:

– Încă o mai iubești pe Ellie. Cuvintele ei nu erau acuzatoare; era adevărul rostit simplu.

– O voi iubi întotdeauna. Ea era o pătetică din viața mea. Jur pe Dumnezeu că nu încerc să o înlocuiesc cu tine. Sînteți două firi total diferite. Nu vă asemenați deloc. Așa că, te rog, nu-ți imagina că, rostindu-i numele cînd te sărutam, suprapuneam imaginea ei peste trupul tău. Nu mă gîndeam la ea. Eram cu totul cufundat în ființa ta.

Ridică mîna spre obrazul ei și o mîngîie tandru.

– E pentru prima dată de la moartea ei cînd inima mea participă și ea la actul sexual. A fost un reflex condiționat să-i rostesc numele, fiindcă nu am mai simțit acea dorință fierbinte și atracție sexuală de cînd am făcut dragoste cu ea ultima dată. Niciodată pînă la tine nu am mai simțit asta. Nu acorda scenei implicații freudiene, te rog.

– Și eu am reacționat din reflex. Mîndria mi-a fost rănită, strigă ea. Așa cum i s-ar fi întîmplat oricărei femei.

– Sau oricărui bărbat. Nu vreau să-mi diminuez greșeala. Crede-mă, știu că am fost oribil. Vreau doar să înțelegi de unde a venit greșeala

mea. Spune-mi că mă înțelegi.

Cînd se apropia atît de mult de ea, Arden simțea că nu mai poate raționa; făcu un pas lateral și privi pe geam. Se întrebă dacă i-ar mai spune toate acestea dacă ar fi știut cine era. Dacă se identifica și-i spunea că este mama de împrumut pe care o angajaseră el și Ellie, tot ar mai dori să facă dragoste cu ea? Cum ar fi putut ea să-l su-pere atît de mult și să riște să-l piardă, spunîndu-i adevărul?

– Înțeleg, Drew. Tu și Ellie ați avut o căsnicie deosebită. Ar mai fi putut adăuga: „Te-a iubit atît de mult, încît te-a lăsat să ai un copil prin altă femeie”.

– Da, am avut. Ne-am fost fideli jurămintelor. Rîse ușor. Per total, asta nu e întotdeauna ușor. Există posibilități în fiecare zi. Orice-ți dorești, poți avea. Veni aproape de ea și se sprijini cu umărul de tocul ferestrei. Ellie călătorea cu mine cînd putea, dar nu tot timpul. Uneori voiam să fac sex. Muream de dorință și erau o mulțime de femei care ar fi acceptat bucuroase, dar știam că după aceea mă voi simți ca un ticălos. Nu m-aș fi simțit vinovat doar pentru că aș fi comis o infidelitate, problema era mai profundă: după ce mă obișnuisem să fac sex ca o împlinire a iubirii nu-l mai acceptam altfel. Nu-l puteam reduce la

Secretul

un simplu exercițiu fizic.

Drew îi aruncă o privire pe furiș.

– Nu sînt un sfînt. Erau ocazii cînd mă simțeam al naibii de tentant. Mai ales cînd jucam bine, cîștigam meciul, apoi doream să sărbătoresc. Adrenalina mă inunda și voiam... voiam să fac sex.

Arden privi departe, peste valurile înalte. Spuse ca un gen de comentariu:

– Acum văd bine cum se leagă una de cealaltă. Cum robustețea fizică îți dă mai multă energie... te face să...

Drew rîse sincer de data aceasta și îi luă bărbia între degete, întorcîndu-i fața spre el.

– Știu la ce te gîndești, doamnă Gentry.

– Nu mă gîndesc...

– Te gîndești că în acea zi cînd am jucat bine, prima dată cînd ne-am întîlnit, iar tu stăteai pe terasă rece și distantă și atrăgătoare ca un demon, eu automat am avut intenția să sar pe tine și să consum puțin energie în plus.

Arden roși, regretînd pentru că fusese atît de transparentă. Drew surîse mai voios ca oricînd, știind că atinsese ținta.

– Bine, trebuie să recunosc că m-ai excitat din prima zi. De cînd ne-am cunoscut mă tot gîndesc cum ar fi să fac dragoste cu tine, mai ales după

Sandra Brown

prima noastră întâlnire la prînz. Păreai atît de intangibilă și de emancipată, însă m-ai înnebunit cu maieul acela negru care ți se mula pe sîni ca o a doua piele.

Arden tresări surprinsă, dar el continuă:

– Arden, aici – atînge cu mîna șlițul de la pantaloni – am fost pregătit să fac dragoste cu tine de cum te-am văzut. Aici – duse mîna la tîmplă – știu că a venit vremea să iubesc din nou. Dar aici, zise – cu mîna pe inimă – încă are loc conflictul.

– Să știi că nu deții monopolul asupra ei, spuse ea trecînd pe lîngă el și revenind în mijlocul camerei. Nu ți-a trecut prin minte că poate și pentru mine e ceva diferit? Se întoarse brusc spre el. Nu sînt obișnuită să însoțesc bărbați în vacanțe de trei zile. Adăugă, privind parcă prin el: Singurul bărbat cu care m-am culcat a fost soțul meu. Înapoi și după ce m-am căsătorit. A fost un mariaj ratat. În toate sensurile.

De-abia acum îl privi direct. Drew o urmărea foarte atent.

– Noi doi nu ne-am iubit așa cum tu și Ellie ați avut norocul să vă iubiți. Cînd căsnicia noastră a luat sfîrșit, i-am dăruit toată dragostea mea lui Joey. Cînd l-am pierdut și pe el, m-am simțit pustie, secătuită de orice sentimente, ca un trup

Secretul

fără suflet înăuntru. Pînă ce... își trecu limba peste buza inferioară și se opri pînă ce nu spusese prea mult. Oricum, nu sînt pregătită să-mi pun inima la mezat. Mi-am pierdut părinții, soțul, așa cum era el, apoi fiul. Nu știu dacă sînt gata să risc și să mai iubesc pe cineva.

– Sorții nu sînt prea promițători, mai ales cînd te îndrăgostești de un fost-celebru tenisman și de fiul său orfan.

– Nu spune asta despre tine, îl muștră ea. Nu ești un „fost” și nici prea celebrul Cît despre Matt... Aici se întrerupse brusc și-l văzu pe Drew zîmbind.

– Ai intrat deja destul de adînc, Arden. Îți pasă mai mult decît vrei să recunoști.

Îl ascultă cu capul plecat, iar cînd îl ridică iar, ochii îi erau înlăcrimați:

– Mi-e teamă, Drew.

Atunci el se apropie și o strînse la piept. Brațele lui puternice o protejau, iar ea își lăsă capul pe umărul lui.

– De ce ți-e teamă?

„Mi-e teamă că vei afla cine sînt și nu vei crede cît de mult am ajuns să te iubesc. Îl voiam pe fiul meu, dar acum cred că te vreau mai mult pe tine și aici e greșeala mea. Nu-i așa? Nu știu. Pur și simplu nu știu.”

Sandra Brown

– Mi-e teamă să-mi permit să mai iubesc o dată.

Drew se desprinsese de ea atât de repede să poată privi în față. Își strecură o mână între trupurile lor și o lipi de inima ei.

– Ai atîta iubire de dăruit. O simt cum bate aici, zbătîndu-se să iasă. Nu te teme, las-o. O sărută pe frunte, iar mîna îi cuprinsese sînul și îl mîngîie tandru. Doamne, Arden, dar cît de ușor și de drept ar fi ca noi doi să ne iubim.

Da, ar fi atât de ușor. Trupul ei își pierdu echilibrul și se sprijini de al lui atât de obișnuit cum apele se adună spre cascadă. Simțea nevoia să se rostogolească în abis, lăsînd deoparte principiile și conștiința.

Ar fi oare drept? Ar mai crede el că e drept, dacă ar ști că întîlnirea lor nu a fost la îndemîna sorții, ci fusese plănuită de ea, în scopul de a-și găsi fiul? Focurile dorinței se mai stinseră puțin.

Buzele lui puseră din nou stăpînire pe ea, dar Arden îl opri.

– Nu, Drew. Nu acum. Dacă vom face vreodată dragoste, vreau să fie perfect. Nu am știut ce înseamnă asta alături de soțul meu. Mai mult nu reuși să spună, fiindcă gura lui o opri. Sărutul lui îi promitea dragostea dincolo de experiența ei și mai presus de orice imaginație.

Secretul

Cînd prinse un moment de respiro, Arden continuă:

– Pînă atunci, avem de dus războaiele cu noi înșine. Nu vreau să mă condamni pe mine pentru sentimentul de vinovăție față de Ellie.

– Dar nu ești de condamnat, șopti el cu buzele lipite de părul ei. Eu dau vina doar pe mine însumi.

Arden reuși să se sustragă deliciului buzelor lui seducătoare.

– Hai să rămînem doar buni prieteni deocamdată. Te rog!

Drew oftă dezamăgit, dar acceptă. Surîse trist și zise:

– Pentru mine să știi că e tare greu. O gîdilă după ureche. Ai înțeles calamburul, nu-i așa?

– L-am înțeles, spuse cu severitate, împingîndu-l. Alegerea nu a fost prea de bun gust.

– Ți-am spus că nu sînt un sfînt.

– Atunci ar fi mai bine să o șterg cît timp virtutea mea este încă intactă. La ce oră începi antrenamentele de dimineață?

Aranjară să se întâlnească la o cafea înainte de a merge împreună pe terenul de tenis. La ușă Drew o reținu, apucînd-o de încheietura mîinii. O strînse posesiv. Privirea îi coborî spre pieptul ei, unde rămase cîteva secunde. Arden se concentră

Sandra Brown

asupra adînciturii de la baza gîtului lui.

– Arden, chiar crezi sincer că vom rămîne doar buni prieteni?

Ochii ei surprinseră surîsul lui lasciv.

– Nu.

– Nici eu, răspunse el pe un ton vibrînd de pasiune și nerăbdare.

Se purtă foarte natural a doua zi de dimineață cînd se întîlniră; tensiunea serii se disipase. Drew o sărută scurt pe buze, cînd o văzu. Ajunseră pe teren la ora stabilită, iar el o prezentă adversarului său. Bart Samson era un tenisman profesionist ieșit la pensie, cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît Drew. Era foarte bun la jocul ofensiv.

Jucară pe terenul municipal, lucru care o uimi pe Arden, dar nu întrebă nimic. Se așeză pe o banchetă din tribună și urmări meciul. Își adusese ceva de scris și un carnețel, fiindcă intenționase să înceapă un nou articol, dar jocul o captivă în întregime și nu reuși să ia prea multe notițe. Jocul superb al lui Drew o absorbise.

– Mulțumesc pentru companie, Bart, îi spuse

Secretul

Drew partenerului său de joc pe cînd mergeau spre parcare, după terminarea partidei de tenis.

Bărbatul în vîrstă se ștergea cu prosopul pe față și la ceafă.

– *Eu îți mulțumesc. M-ai bătut, dar a fost un joc grozav. O privi pe Arden, apoi zise: Nu vrei să ne întâlnim mîine la Waialea? Aici...* se opri pentru a arăta cu mîna spre terenul perfect, nu joacă un tip de calibrul tău. Toți de la clubul local ar da orice să te vadă, Drew.

– Mulțumesc, Bart, nu vin. Nu încă. O luă de mîină pe Arden. Dacă nu vrei să joci aici cu mine, voi înțelege, spuse pe un ton glacial.

– Dar nu merit asta, răspunse Bart, fără rănchiună. Aici, mîine, la opt. O salută pe Arden apoi se urcă în Mercedes-ul său și porni motorul.

Cînd mai aveau puțin pînă la hotel, Arden spuse:

– Tu și Ellie nu erați membri ai clubului local *Waialea*?

– Ba da, de ce? întrebă el surprins.

– Așa. Întrebam și eu.

La următoarea intersecție, cînd așteptau ca semaforul să treacă pe verde, Drew se aplecă spre ea:

– Faptul că nu vreau să joc acolo nu are nici o legătură cu Ellie sau cu tine sau cu prietenii mei

Sandra Brown

care m-ar vedea împreună cu tine. Toți ar fi foarte bucuroși pentru mine, sînt sigur. Motivul pentru care nu vreau să joc acolo este acela că m-am făcut de rîs ultima dată. Bine?

– Nu e bine. Ar trebui să te duci acolo și să joci cu capul sus. Să vorbești cu vechii prieteni. Nu are de ce să-ți fie rușine, Drew.

El o studie cîteva secunde, admirînd-o pentru înțelepciunea vorbelor spuse și fiind bucuros că-i acordă votul de încredere.

– Sărută-mă.

– Nu.

– De ce? Fiindcă sînt transpirat și miros?

– Nu. Fiindcă de treizeci de secunde s-a făcut verde și mașinile din spatele nostru claxonează.

Drew accelerează și continuă să o bombăne pe Arden care rîdea pe înfundate. Ajunseră la hotel, iar cînd deschiseră ușa apartamentului, știură imediat că era ceva în neregulă. Matt veni în fugă spre tatăl său, cu obraji plini de lacrimi și minunile întinse spre el. Drew îl ridică în brațe.

– Ce naiba...?

– Doamnă Laani! strigă Arden traversînd repede camera și o văzu pe bonă stînd întinsă pe canapea, cu o mîină acoperindu-și ochii și cu cealaltă ținîndu-se de stomac. Gemea de durere. Doamnă Laani, repetă Arden, îngenunchind lîn-

Secretul

gă canapea. Puse ușor mîna pe brațul ei. Sînteți bolnavă?

– Mi-e atît de rău, zise femeia. Micuțul e ud și nu a mîncat, dar îmi pare atît de rău, domnule McCasslin! îi spuse lui Drew cînd acesta apăru în raza ei vizuală. Nu m-am putut ridica. Stomacul meu. Închise ochii și începu să scîncească.

Matt nu mai plîngea, se liniștise cît de cît și acum sughița cu bărbia pe umărul tatălui său.

– Aveți nevoie de un doctor? Să fie apendicele?

– Nu. L-am scos acum cîțiva ani. E de... de acasă de la sora mea. Toți au luat virusul. Cred că m-am molipsit și eu. Nu vreau să-l îmbolnăvesc pe Matt.

Arden era cu adevărat impresionată de grija femeii pentru copil.

– Nu vă faceți griji pentru el. Va fi bine. Trebuie să vă ajutăm să vă reveniți. Să vă aduc ceva?

– Sînteți o femeie de aur, spuse ea strîngînd-o pe Arden de mînă. Mulțumesc, nu vreau nimic, decît să plec de lîngă dumneavoastră, ca să nu vă molipsiți cu toții. Domnule McCasslin, am sunat-o pe sora mea și am întrebat-o dacă pot sta la ea pînă mă fac bine. Cumnatul meu vine să mă ia. Regret că trebuie să vă las așa, dar...

– Nu face nimic, răspunse Arden. Voi avea eu

Sandra Brown

grijă de Matt. Cînd vine cumnatul dumneavoastră să vă ia?

– Cred că a ajuns deja jos.

– Drew, să mi-l dai mie pe Matt, ca să-i dau să mănînce. Ajut-o pe doamna Laani să ajungă jos, în hol. Aceasta este geanta dumneavoastră? Uite, Drew, ia-o tu.

– Da, doamnă, zise el ca un copil ascultător. Cu toate că era foarte îngrijorat de starea sănătății bunei lui menajere, mai ales că nu o văzuse niciodată atît de suferindă, Drew era un pic amuzat de felul cum Arden preluase controlul situației.

La fel de sclipitori îi erau ochii cînd se întoarse din hol, unde o condusesese pe doamna Laani și i-o predase cumnatului său. Acum, fiindcă o privea pe Arden cum îi hrănește pe Matt cu cereale. În apartament se găsea un frigider mic, unde doamna Laani depozitase lapte, sucuri de fructe, brînză și mici gustări, astfel încît să nu mai fie nevoie ca Matt să meargă la restaurant pentru fiecare masă. Direcțiunea hotelului le oferise un serviciu de masă pentru copii.

– Cum se simțea? întrebă Arden.

– Tot rău, dar era bucuroasă că nu mai stă în aceeași cameră cu Matt. El era principala ei grijă. Zicea că, dacă supraviețuiește în următoarele douăzeci și patru de ore, o să scape cu bine.

Secretul

- Și eu sper. Probabil că e o infecție la stomac.

- Și între timp...

- Voi avea eu grijă de Matt.

- Nu te pot lăsa să faci asta.

- De ce nu? Nu ai încredere să mă lași cu el?

Drew își sprijini mâinile în șolduri și îi spuse disperat:

- Ba am încredere în tine, dar nu te-am invitat cu mine ca să faci pe dădaca.

Arden se simțea excelent cu copilul său pe genunchi și cu tatăl acestuia privindu-i mândru: îmbrăcat tot în costumul de tenis, transpirat. Ridică o sprinceană și-l întrebă cochetînd:

- Atunci de ce m-ai adus cu tine?

- Ca să te conving să intri în patul meu.

Arden rîse.

- Bine, înainte să faci asta, nu vrei să te duci în baie și să faci un duș?

Drew se uită la sine, strîmbă din nas și zise:

- Mda, e o idee bună.

Pînă cînd el își făcu dușul, Arden îl îmbăie pe Matt și-l schimbă cu alte hăinuțe.

- Dă-mi doar cîteva minute și voi fi gata. Arden îi spuse că avea nevoie de cîte ceva pentru Matt și se hotărîră să meargă la cumpărături. Trec puțin pe la mine în cameră și vin imediat.

Sandra Brown

- Tocmai voiam să discutăm despre asta.
- Despre ce? întrebă ea oprindu-se în pragul ușii.
- Despre camera ta. Nu ar fi mai convenabil dacă te-ai muta aici?
- Arden îl fixă cu privirea.
- Convenabil pentru cine?
- Drew răspunse surîzînd ca un soare de primăvară:
- Pentru tine. Și pentru Matt, desigur.
- Ah, da, sigur.
- Mai gîndește-te, insistă Drew, ridicînd nonșalant din umeri.
- M-am gîndit deja. Răspunsul este nu.
- Se întîlniră în hol, în locul stabilit, peste cîteva zeci de minute, iar Arden arăta extraordinar, deși avusese doar foarte puțin timp la dispoziție să se schimbe.
- Îmi plac maieurile tale strîmte, pînă la buric, îi zise Drew la ureche, cuprinzînd-o pe după umeri.
- Matt mergea singur în fața lor, cu aerul că-și dădea importanță fiind independent de adulți.
- Este ținuta de vară, spuse ea surîzînd veselă.
- Mda, dar e la fel ca acela pe care-l purtai atunci, la prînz. Îmi place pentru că...
- Știu. Mi-ai spus deja de ce.

Secretul

– Fiindcă arată...

– Așa se poartă acum.

– Fiindcă îți scoate în evidență sfîrcurile cînd se contractă. Uite, ca acum.

– Termină, spuse ea pe un ton care se dorea indignat.

– Asta mă face să mă întreb ce culoare au și cum i-aș simți sub limbă.

Arden scoase un gen de scîncet și protestă:

– Te rog, Drew, nu mai vorbi așa.

– Bine, gata. Asta doar fiindcă marinarii aceia doi se holbează la tine într-un fel care mă provoacă să le trag cîte un pumn în nas. Acum nu era momentul să treacă pe lîngă tine și să-ți vadă ochii aceștia limpezi, care parcă invită la a-ți face avansuri. Orice bărbat poate observa asta. Drew mai avea puțin și mîrîia la cei doi marinari care tocmai trecură din sens invers. Apoi îi spuse la ureche: Ai și picioare frumoase. Arden rîse.

Drew părea deranjat de faptul că pe lista de cumpărături erau trecute și scutecele de unică folosință.

– Dar Matt nu mai are multe, îi explică ea.

– Vreau să-l dezvăț de scutece, dar doamna Laani spune că încă nu e pregătit pentru a face la oliță.

– Dar are dreptate. Poate fi traumatic pentru

Sandra Brown

un copil dacă încerci să-l înveți prea devreme să facă la oliță.

– Știu, mormăi el, afundîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor scurți. Mușchii coapselor îi păreau sculptați. Dar am senzația că va fi oficial băiat doar atunci cînd vom putea intra împreună într-o toaletă pentru bărbați.

Arden își ridică privirea spre cer:

– Voi bărbații și orgoliul vostru. Nu-mi vine să cred ce aud. L-am schimbat de cîteva ori și l-am văzut în baie de două ori, E fiul tău oficial.

Drew o privi cu o sprînceană arcuită:

– Crezi că a moștenit ceva de la mine?

Arden roși instantaneu. Vorbi peste rîsul lui în-suflețit:

– Ar putea să învețe mult mai repede, dacă l-ai lua cu tine în baie din cînd în cînd. Poate că va pricepe dacă-i vei arăta.

– Schimbi subiectul.

– Ai dreptate.

Drew o sărută zgomotos.

– Îți voi urma sugestia, era timpul să mă gîndesc și la mine.

Curînd se întoarseră la hotel; Arden ducea sacoșele cu cumpărături, iar Drew îl ținea în brațe pe Matt. Trebuia să-l pregătească pe micuț pentru întîlnirea cu părinții lui Ellie. Urmău să ia prînzul

Secretul

împreună. Arden constată uimită că toate lucrurile ei fuseseră mutate în dormitorul ocupat înainte de doamna Laani.

– Amintește-mi să-l felicit pe director pentru eficiență și rapiditatea cu care lucrează oamenii lui.

– Drew, zise ea. Nu rămîn cu tine aici, diseară.

– Nu cu mine. Cu Matt vei sta. E într-un loc necunoscut. S-ar simți mai bine dacă ar dormi cineva cu el în cameră.

– Atunci dormi tu cu el.

Drew îi acoperi buzele cu degetul arătător:

– Ești mult prea precaută și asta e în avantajul tău. Îi privi admirativ buzele. Te rog. Nu se va întîmpla nimic dacă tu nu dorești să se întîmple. Îți promit.

În cele din urmă, Arden cedă. De fapt, să petreacă o noapte în aceeași cameră cu fiul ei era practic un cadou.

– Poți să vii cu noi, repetă el a treia oară, cînd el și Matt erau gata să plece la prînz.

Ea dădu negativ din cap și-l mîngîie pe Matt pe creștetul capului.

– Nu, Drew. Nu aș putea.

– Pentru mine să știi că nu contează. Mi-ar face plăcere să te cunoască și ei.

După inflexiunile tonului lui, Arden înțelese că

Sandra Brown

dorea să fie crezut.

– Mulțumesc pentru încredere, dar nu vreau să apar ca din senin și, probabil, să-i stînjinesc. Știu că de-abia așteaptă să vă vadă.

– Așa este. Matt e singurul lor nepot.

„Atunci înseamnă că nu au nici unul, nu-i așa?” se gîndi Arden.

– Ellie a fost singurul lor copil?

– Da. S-a mutat pe continent pînă la... pînă cînd s-a născut Matt. Ei doreau ca ea... să-l... nască aici, dar ea a preferat la Los Angeles. Oricum, cînd l-am adus acasă, erau extaziați. Diseară o să fie răsfățatul tuturor. Așa se întîmplă mereu cînd se întîlnesc toți trei.

Deci, nici chiar părinții lui Ellie nu știau că sarcina ei nici nu existase. Oare mai știa și altcineva, în afară de Drew și de ea însăși? Plus Ron, desigur.

– Ce vei face cît timp sîntem plecați? o întrebă el.

– Voi lucra la un articol. Am întrebat la hotel și au o mașină de scris disponibilă, pe care mi-o vor lăsa să o folosesc. Drew îmi spusese să nu ia cu ea mașina portabilă. Sau aș putea să merg la piscină și să mă bronzez puțin.

– Te rog, pune pe tine ceva modest. Nu vreau ca vreun lunatic cu intenții dezonorante să-și

Secretul

îmagineze că ai fi singură și că aștepti să faci cunoștință cu el.

Arden luă acum poziția cu mâinile în șolduri:

– Dar pe tine așa te-am cunoscut.

– Asta mă sperie cel mai tare.

Soarele ardea, iar Arden simțea căldura lui pe piele; era minunat. Briza oceanului răcorea atmosfera și, cum ea se unsese cu loțiune pentru protecție împotriva razelor soarelui, se simțea excelent. Urmărise turiști rîzînd, copii alergînd și jucîndu-se, adolescenți sărutîndu-se pe ascuns și ascultase valurile izbîndu-se de stînci. Ritmul oceanului avea un efect hipnotizant și parcă își simțea trupul purtat de valurile lui.

Oare mișcarea valurilor o făcea să se simtă neliniștită undeva, în străfundul trupului? Sau gîndul la sărutările lui Drew, la mâinile lui dezmierdătoare, la limba lui insistentă, patinîndu-i pe piele? El o condusesese într-o lume a senzualității pe care nu o cunoscuse pînă atunci. Pînă să-l întîlnească, își închipuise că asta exista numai în imaginația poeților, visătorilor și romanticilor, care doresc ca viața să fie mai bună decît este, dar

Sandra Brown

această nouă lume a sunetelor și imaginilor, a mirosurilor și gusturilor exista. Precum exista și mulțumirea care te lasă fără răsuflare. Dacă ești îndeajuns de norocos să-ți găsești partenerul potrivit, cu care să împarți toate acestea, atunci e perfect; poți păși în această lume, care e creată spre a fi colindată numai în doi.

Mare parte a vieții ei fusese singură. Acum viața îi era atât de plină, încît se temea. Era împreună cu fiul ei care mai trăia. *Fiul ei.* Îi iubea și pe el cu tot atât de multă pasiune cu cît îl iubise pe Joey. Profita de orice moment pentru a-l atinge, pentru a-l dezmierda, pentru a-i inhala mirosul proaspăt și pentru a se minuna de felul lui de a raționa și de îndeminarea lui.

Începuse să-l iubească, la fel de pasional, pe bărbatul care-i era tată.

Era, în același timp, veselă și tristă. Veselă pentru că îi găsise și pentru că-i iubea. Tristă fiindcă știa că nu puteau să fie ai ei. Îi pierduse pe toți cei dragi. La fel de pierduți vor fi și aceștia pentru ea. Va veni ziua cînd va trebui să renunțe la ei, dar, pînă atunci, se va îmbăta cu prezențele lor.

– Oh! exclamă ea ridicîndu-se brusc de pe prosop, dărîmîndu-l pe Matt, care căzu în fund.

– *Lece*, strigă el vesel, chicotind și țopăind, în

Secretul

timp ce îi puneă pe pîtec un alt cub de gheață.

Arden rămase cu răsufarea întretăiată și întinse mîna să-i ia micuțului năzdrăvan paharul cu cuburi de gheață.

– Da, e rece și tu ești nemaipomenit, cu toate că nu ție ți-a trecut prin cap să faci o asemenea pozna. Cînd se întoarse, îl văzu pe Drew în spațele ei, rîzînd ca o felină urmărindu-și prada încolțită. Era îmbrăcat cu un slip bleu și imaginea trupului său pe fundalul înșorit îi opri răsufarea, la fel cum o făcuseră cuburile de gheață. Briza îi răvășea părul blond și așa arăta că un neîmbîlînzit fermecător și irezistibil.

– Recunosc că sînt vinovat, zise el rîzînd.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

– Dar și lui Matt îi venise ideea.

– Așchia nu sare departe de trunchi.

Drew înconjură prosopul și veni să se așeze lîngă ea. Matt se îndreptase spre apă și făcea cîțiva pași pe mal unde se aduna spuma valurilor.

– Parcă te rugasem să porți ceva modest. Dacă asta e modest pentru tine, cred că îți trebuie un dicționar nou.

Dimpotrivă, Arden își luase cel mai provocator costum de baie. Era negru, din fir de bumbac croșetat, cu dublură la culoarea pielii. Partea de sus nu era mai mare decît două triunghiuri legate

Sandra Brown

Împreună cu două șireturi la mijloc, între sîni. Slipul era foarte îngust atît în față, cît și la spate, iar părțile erau legate pe șold, cu cîte o fundiță fantezi. Costumul era foarte sexy.

– Să știi că nu te las să mă bombăni. Mai ales că nu m-a deranjat nimeni. Pînă acum, zise cu accent pe ultimele două cuvinte.

– Eu te deranjez? Întrebă el pe un ton seducător, savurîndu-i din privire fiecare păticiță acoperită și neacoperită, în special analizînd zonele cele mai intime. Arden simți că ia foc. Pînă cînd fu în stare să articuleze o replică, Drew se auzi striga dinspre zidul care despărțea plaja de piscina hotelului.

– Drew! Drew! Tu ești?

El întoarse imediat capul, iar Arden detectă în privirea lui un amestec de plictiseală și precauție, cînd îl identifică pe cel care-l strigase. Fără prea mult entuziasm ridică o mîină:

– Vin imediat. Vrei să te uiți tu la Matt puțin?

– Sigur că da, răspunse ea, mai îngrijorată pentru chipul trist al lui Drew, decît pentru micuțul care se simțea în elementul lui pe nisipul umed.

Drew murmură ceva ce semăna cu o înjurătură, apoi se îndreptă spre zidul terminat cu niște trepte, conducînd spre piscină. Din atîția oameni

Secretul

cîți erau pe plajă la acea oră, cum de-l văzuse? Era ultima persoană pe care avea chef să o vadă: Jerry Arnold, managerul programului de antrenamente la clubul *Waialeale*.

– Bună, Jerry, zise el întinzînd mîna.

– Drew, Doamne, omule, ce bine-mi pare că te văd. Îi strînse mîna cu putere. Arăți extraordinar de cînd nu ne-am mai văzut.

Drew surîse nesincer.

– Bine, dar asta nu spune prea mult, nu-i așa? Ultima dată cînd m-ai văzut, mă trăgeai afară de gulerul cămășii, scoțîndu-mă din vestiar, spunîndu-mi să nu mă mai întorc acolo. Nu eram chiar atît de beat, încît să nu mai țin minte ce s-a întîmplat.

Jerry Arnold era puțin mai scund decît Drew, dar mult mai îndesat. Cîndva jucase și el în turneul profesioniștilor, dar știa, înainte să audă din gura antrenorului sau a altcuiva, că nu era genul care să cîștige pe plan internațional. Renunțase la visurile sale cu grație și făcuse exact ce trebuia apoi: începuse să lucreze cu cei care cîștigau.

– Regret, Drew. Nu mi-ai dat de ales.

– Nu te condamn, Jerry. Ar fi trebuit să-mi retragi legitimația de intrare și să-mi dai un șut afară.

Sandra Brown

- Nu am putut, zise bărbatul zîmbindu-i. Își frecă bărbia, amintindu-și mai mult. Ai o dreaptă puternică, asta pot să-ți spun.

Drew rîse pe sub mustață.

- Am fost violent și nestăpînit. Îmi pare rău.

- Și mie. Regret cînd văd talente ca tine renunțînd. Îl privi pe Drew cu ochi mari. Am auzit lucruri formidabile.

- Zău?

- Vrei să te întorci.

- Da, vreau.

- Dovedește-o.

Drew se uitase în acest timp la Arden jucîndu-se cu Matt pe nisip. Se hîrjoneau, tăvălindu-se ca doi copii. Arden avea un trup minunat, coapse fine și un fund apetisant. Doar un tip îndrăzneț ca Jerry reuși să-i distragă atenția de la spectacolul delectant.

- Ce spuneai? Întrebă el revenind la realitatea imediată.

- Ziceam că va trebui să dovedești că te-ai întors.

- Cum? Întorcîndu-mă la club? Azi-dimineață Bart Samson m-a întrebat deja despre asta. I-am spus că nu vin.

- Ai putea să te întorci la club... și să joci un meci demonstrativ. Miine.

Secretul

Drew simți că i se usucă buzele și strânse pumnii involuntar.

– Nu pot, spuse încet.

– Ba poți. Vreau să poți. McEnroe trebuia să vină să joace un meci pentru o acțiune de caritate pentru suferinzii de distrofie musculară. Cincizeci de dolari biletul. Și-a fracturat degetul mare în...

– Am citit despre asta.

– Așa că antrenorul lui zice că nu joacă. Nici măcar demonstrativ. Am nevoie de tine, amice. Iar tu ai nevoie de meciul acesta.

– Am, pe naiba.

– Pe naiba, sigur că ai. Trebuie să o iei de la capăt cândva, Drew. Dovedește-le-o celor care au încredere în tine că poți să urci iar la locul întâi.

– Nu anul acesta. Poate la anul. Drew era nemulțumit de revolta pe care o simțea în stomac, de mâinile care începuseră să-i transpire, de gusul acru al fricii, pe care îl simțea în gură.

– Cum spuneam, va trebui să începi odăată. Am vorbit cu Bart. Mi-a spus că ești aici. Zicea că l-ai alergat de i-ai scos sufletul pe teren azi-dimineață; că nu a putut să-ți întoarcă decât jumătate din servicii.

– Și tu ce ești, animator? Mă îmbii să joc pentru că ai nevoie de un trup fierbinte pe teren, care să-ți salveze fața, sau chiar te interesează

Sandra Brown

cariera mea fluctuantă și întoarcerea mea?

– Amîndouă, răspunse bărbatul privindu-l drept în ochi pe Drew. Era foarte sincer. Drew aprecia la el măcar asta. El își întoarse primul privirea.

– Nu știi, Jerry.

– Uite, dacă aș fi crezut că ieși și te faci de rîs, nu te-aș fi invitat. De dragul amîndurora. Dar ești din nou pe drumul cel bun. Văd că ți-ai tras și o puicuță nouă, așa că...

– Nu e o *puicuță*, zise Drew printre dinți.

Jerry rămase surprins de atitudinea agresivă a lui Drew. Se uită mai atent spre femeia de pe plajă. Acum se juca în nisip cu fiul lui McCasslin. Jerry îl privi din nou pe Drew, a cărui minie se evaporase din privirea de gheață.

– Scuză-mă, nu am vrut să par obscen. Îl abordează din nou, cu o sinceritate în glas, care nu putea fi prefăcută: Drew, uite, nu-mi pasă nici dacă ai umbla cu un *tip*. Mă bucur pentru orice sau oricine va reuși să te readucă acolo unde ți-e locul. În vîrf.

Drew se relaxă și simți cum mușchii i se destind. Era surprins de atitudinea lui posesivă, protectoare; pentru o clipă își pierduse chiar judecata. Fusesse gata să-l strîngă de gît pe Jerry pentru că vorbise așa despre ea. În acel moment

Secretul

realiză puritatea sentimentelor lui față de ea. Se cutremură, dar, în același timp, radie de încredere în sine.

– Cine joacă?

– Teddy Gonzales.

Drew înjură perfect descifrabil auditiv.

– Mulțumesc, Jerry. Oftă prelung, optimismul părăsindu-l.

– Da, știu, e rivalul tău de moarte.

– Și cu unsprezece ani mai tânăr. Cu unsprezece ani mai multă forță.

– Iar tu ai unsprezece ani mai multă experiență. Drew, tipul e un apucat, un egomaniac. Trebuie să-i aplici o strategie de joc; să-ți bați joc de reacțiile lui. Jerry îl privi cu șiretenie. Ți-e frică?

Drew lansă o nouă înjurătură, care să-i arate cât de frică îi era, iar Jerry rîse cu poftă.

– Bine. Asta o să te facă să joci mai bine. Hai, pot să contez pe tine, Drew? Ai mai multă nevoie de meciul ăsta decît mine. Dacă nu știam asta, nu te-aș fi invitat. Jur pe Dumnezeuul meu că nu aș fi îndrăznit.

– Mulțumesc, Jerry. O clipă se priviră cu sinceritate și prietenie. Apoi Drew se uită în direcția lui Arden, căutîndu-i din priviri formele apetisante. Chiar atunci ea se întoarse către ei și surise. Matt se împiedicase, dar ea îl prinsese în brațe. Pot

Sandra Brown

să-ți dau răspunsul diseară, Jerry?

– Sigur. Te sun eu pe la opt. Puse mîna pe umărul lui Drew și-l strînse cu putere. Sper că vei accepta. Oh, Drew – se întoarse după ce făcuse cîțiva pași – doamna ta este foarte frumoasă.

Drew se îndreptă spre plajă și, ajungînd la prosopul lui Arden, se culcă pe el, îl mîngîie pe Matt și-l strînse la piept, lăsîndu-l apoi să meargă iar spre apă. Apoi o privi pe Arden. Doamne, cît de frumoasă eral. Numai uitîndu-se la ea, rede-venea acel bărbat plin de curaj, cum fusese deunăzi. Dacă va mai sta puțin lîngă ea, era sigur că temerile vor dispărea cu totul.

– Un prieten? întrebă ea.

– Mă întreb. Arden nu mai întrebă nimic, dar i se citea pe chip curiozitatea. Vrea să joc într-un meci pe *Waialeale*, pentru bolnavii distrofici. Mîine. Împotriva lui Teddy Gonzales.

– Și vei juca?

– Tu crezi că ar trebui să joc?

– Absolut.

Capitolul 7

Drew voia să fie provocat la discuție, iar Arden o știa prea bine. Cînd pleacă de la plajă era tensionat. În cameră nu putea să-și găsească locul. Arden îl scutura pe Matt de nisip, iar Drew se plimba nervos înapoi și încolo.

– Nu știi dacă sînt pregătit.

– Poate că nu ești. Avea de gînd să interpreteze rolul avocatului diavolului. Dacă ar fi încercat să-l încurajeze, el s-ar fi încăpățînat și mai tare și ar fi respins orice argument favorabil. Însemna că se va lăsa descurajat; apoi, dacă urma

Sandra Brown

să piardă, va da vina pe ea fiindcă îl convinsese să joace.

- Pe de altă parte, se contrazise el însuși, nu voi ști niciodată, nu-i așa, pînă ce nu voi reîncepe să joc pentru concursuri.

- Exact.

- Dar, Dumnezeu! Mîine. De ce nu putea să fie săptămîna viitoare?

- Ce păcat că nu este. Ai fi avut o săptămînă întreagă să te pregătești.

Drew nu o asculta cu atenție, fiindcă i-ar fi sesizat tonul caustic, dacă ar fi făcut-o. Plimbîndu-se, lovea cu unghia în dinții din față. Părea încruntat.

- Dar, dacă ar fi fost o săptămînă la mijloc, timp în care să mă gîndesc la asta, cred că m-aș fi convins să nu joc.

- Probabil, consimți ea, ascunzîndu-și buzele într-un zîmbet.

- Poate că e mai bine că trebuie să iau o hotărîre rapidă.

- Da, poate.

Drew o interceptă din drum, tocmai cînd se pregătea să-l ducă pe Matt în pat, să-l îmbrace.

- Va trebui să-l chem pe Ham. El m-a bătut la cap luni de zile să reîncep să joc, chiar și la concursuri mai puțin celebre. Poate că el e de

Secretul

păreră că acest joc demonstrativ nu e chiar ideea cea mai bună.

– Poate că așa va crede.

– Oricum, ar fi bine să-i spun și lui, se decise Drew îndreptându-se către telefon. Îl voi suna chiar acum.

Managerul lui păru încântat de idee și spuse că va încerca să prindă un avion spre Los Angeles ca să ajungă și el la meciul de a doua zi.

– Ar *trebui* să fie Gonzales. Drew comandase o friptură grozavă, dar nu mîncase aproape deloc din ea. Arden comandase pentru ea și Matt, văzînd că Drew uitase de ei. Ultima dată cînd am jucat cu el, a rîs de mine. Ticălosul, s-a întors spre publicul din tribune, a desfăcut larg brațele, cu o grimasă de neajutorat, și a început să *ridă*.

Dacă Drew căuta să fie compătimit, nu își găsisese partenerul ideal. Nu avea nevoie să fie-co-coloșit.

– Ce păcat că nu e cineva mai puțin intimidant decît Gonzales. Atunci oamenii, comentatorii sportivi și ceilalți ar putea spune că ai jucat bine, și că nu ai mușcat mai mult decît poți mesteca.

– Ba nu. Ar spune că sînt un laș, replică el, mestecînd o bucată de carne pe care o înfipsea cu furculița cu un gest agresiv. Mai luă o bucată și flutură furculița prin fața ochilor. Nu, cred că e

Sandra Brown

mai bine că joc cu Gonzales. Măcar să nu se creadă că mi-e teamă de joc cu el.

O sclipire răzbunătoare îi apăru în ochi, dar, văzîndu-i surîsul lui Arden, se domoli, lăsînd furculița în farfurie.

– La ce oră sună prietenul tău pentru ca să-i dai răspunsul? îl întrebă ea tandru.

– La opt.

– Atunci ar fi bine să urcăm în apartament. Îl șterse pe Matt de piure.

Mincaseră mai repede decît ora de culcare a micuțului, dar, ajunși în cameră, se mai jucă puțin și, după ziua obositoare, păru bucuros să se culce mai devreme. Drew era concentrat total asupra dilemei; chiar și cînd o ajută pe Arden să-l culce. Telefonul sună tocmai cînd reveneau în sufragerie, după ce stinseseră lumina în camera lui Matt.

Drew îngheță, privi aparatul cîteva secunde, apoi merse hotărît spre el și ridică receptorul.

– Alo, spuse cu aplomb. Ah, bună seara, doamnă Laani.

Arden văzu cum umerii îi revin la poziția obișnuită, degajată.

– Ce bine că vă aud glasul! Ne e dor de dumneavoastră, dar Arden îl ține în frîu pe Matt. Se uită la ea peste umăr și-i făcu cu ochiul. Bine,

Secretul

sper că vă simțiți mai în putere. Nu vă grăbiți să reveniți din cauza noastră... Nu, e perfect. De fapt, mâine s-ar putea să joc un meci, deci ar fi bine să aibă cineva grijă de Matt... Bine... Odihniți-vă diseară și ne vedem atunci. Puse receptorul în furcă. Spune că se întoarce mâine. Va veni de dimineață să-l ia pe Matt la cumpărături. Îi duce sora ei cu mașina.

Arden simți dezamăgirea ca un cuțit. I-ar fi plăcut și ei să fie inclusă în grupul care mergea la cumpărături. I-ar fi plăcut să-i aleagă hăinuțe fiului ei, dar nu întrezări vreo posibilitate să se ducă. Mai ales că Drew avea să joace, ceea ce era sigură că va face, și voia să fie alături de el.

– Eu îți spun noapte bună, Drew.

Oprindu-se din mersul nervos prin cameră, Drew o privi nelămurit.

– Acum? Dar nu e nici...

– Știu, dar trebuie să rămii puțin singur. Să te poți gândi în liniște.

De unde era, Drew veni lângă ea și o cuprinse pe după umeri:

– M-am purtat ca un zănat de când am vorbit azi cu Jerry. Iartă-mă. Nu am avut de gând să te ignor. Nu ești supărată, nu?

– Sigur că nu! Drept cine mă iei, Drew? Încerci să iei o hotărâre extrem de importantă. Starea ta

Sandra Brown

de spirit e justificată.

– Da, dar nu vreau să mă depărtez de tine, șopti, gîdilînd-o pe gît. Am nevoie de sfatul și de sprijinul tău. Rămîi cu mine.

– Nu. Nimeni nu te poate ajuta să iei această hotărîre. Cît de bine știa care e starea de spirit în asemenea momente decisive. Noaptea cînd se plimbase prin cameră pînă la ziuă, căutînd răspunsul la propunerea lui Ron, fusese cea mai singuratică și mai înapăimîntătoare noapte din viața ei. Responsabilitatea pentru această hotărîre rămăsese doar pe umerii ei. Nimeni nu-l putea ajuta pe Drew să se hotărască. Nu voia să fie ca o cîrjă pentru el. De data aceasta trebuia să fie sigur, altfel nu va putea niciodată hotărî cum e mai bine.

– Ce să fac, Arden? o întrebă el lipindu-și obrazul de părul ei.

Arden îl dădu ușor înapoi.

– Vrei să mai joci tenis de performanță vreodată?

– Da, pînă ce mă voi retrage din top și nu fiindcă nu aș mai fi în stare de nimic. Viața de competiție e scurtă. Întotdeauna apare cineva mai tînăr și mai bun. Cu asta m-am resemnat, dar ce vreau este să ies din teren pe primul loc, nu la umbra cuiva.

– Atunci am impresia că știi ce trebuie să faci.

Secretul

– Ar trebui să joc, zise el rîzînd. Voi juca.

Telefonul sună iar, însă de data aceasta nu mai era îndoială cine se afla la celălalt capăt.

– Noapte bună, îi zise Arden, ducîndu-se în dormitor după ce închise ușa sufrageriei. Nu reuși să audă nimic din convorbirea lui Drew, dar recunoștea tonul lui pozitiv. Surîse, luă creionul, carnetelul și începu să ia notițe pentru articolul pe care intenționa să-l scrie pentru ziarul *Los Angeles Times*, la rubrica gastronomică, despre rețetele simple polineziene. .

Cînd se trezi, pătuțul lui Matt era gol. Se ridică repede și se uită dezorientată prin camera străină. Dădu cearceaful la o parte, se duse la fereastră și privi prin fanta dintre draperii. Era înainte de răsăritul soarelui și oceanul liniștit avea culoarea roz-violet, reflectînd nuanța cerului. Ușa de la dormitor era deschisă. Merse în virfurile picioarelor pînă în sufragerie și ajunsese la ușa dormitorului lui Drew; era deschisă. Cînd se uită înăuntru, văzu lumina liliachie pătrunzînd prin fereastră, un pat mare, nu două paturi, cum erau în camera ei și a lui Matt, pe mijlocul căruia Matt stătea ghemuit

Sandra Brown

lingă tatăl său. Amindoi dormeau adânc.

Atrasă de ceva mai presus de curiozitate, Arden intră în cameră și se îndreptă spre pat. Matt stătea de-a curmezișul patului; fundulețul lui părea foarte bombat, din cauza scutecului gros și era cu totul lipit de pieptul lui Drew. Avea gura întredeschisă și respira sforăind încet, cu o picică.

Drew stătea cu brațul în jurul fiului său, protejându-l parcă. Degetele sale lungi și fine odihneau pe pieptul micuțului. Razele care pătrundeau prin draperia trasă pe jumătate băteau pe brațul lui, reliefându-i firele blonde, ondulate. Chiar și în poziție de repaus, brațul lui părea la fel de puternic și emana putere, ca și atunci când juca tenis.

Arden urcă de-a lungul brațului și privi uimită lățimea umerilor săi. Dormea culcat pe-o parte, cu spatele spre ea, așa că se delectă cu frumusețea spatelui. Pielea bronzată, delicată, îi contura mușchii acum relaxați, pe care Arden ar fi dorit să-i mângâie cu virfurile degetelor... sau cu buzele?

Urmări apoi linia șerpuitoare a spatelui, ajungând jos, la gropița de la șale. Mijlocul subțire era descoperit, iar cearceaful acoperea doar o porțiune din cele două fese, care aveau o ușoară nuanță mai deschisă decât restul trupului. Arden simți spirala senzațiilor puternice sfredelind-o; se gândi câte ore de plajă făcuse, în pielea goală, ca

Secretul

să arate atât de frumos bronzat.

Părul de pe cap îi era ciufulit și şuvițele se profilau pe perna gălbuie. Ocoli patul ca să-i vadă fața, îi admiră nasul ușor acvilin, gura care trăda o fire extrem de senzuală și bărbia care denota forță și virilitate. Avea genele groase, întoarse, de o culoare ceva mai închisă decât părul. Chipul lui ar fi făcut orice femeie să renunțe la reputație, doar de dragul unei priviri din partea lui. Arden observase privirile invidioase ale femeilor pe lângă care treceau împreună. Ochii lor hămesiți păreau că îl sorb, trecînd apoi la ea și la copilul care mergea între ei. Arden știa că multe presupuneau că toți trei formau o familie. Biologic, așa era, constituiau o familie, dar, de fapt...

Își aminti încă o dată că persoana ei putea fi considerată ca făcînd parte dintr-o lume interlopă, așa că se întoarse cu spatele. Făcu doi pași, dar brusc se simți oprită de cămașa de noapte, trasă de cineva din spate. Se răsuci speriată și-l văzu pe Drew treaz. Se strecurase de lângă Matt și acum stătea pe burtă, pe marginea patului, strîngînd într-o mînă tivul cămășii ei de noapte. Avea ochii grei de somn; cu mișcări lente, încă somnoroase, înfășură pe pumn materialul cămășii, scurtînd distanța care îl despărțea de ea, pînă ce Arden ajunse cu genunchii lipiți de pat. Drew

Sandra Brown

ținea bine cămașa; la fel de bine o țintuia privirea lui hipnotizatoare. O făcea să nu se poată mișca, nici chiar dacă veșmîntul nu i-ar fi fost ținut cu forța. Cu cealaltă mînă Drew dădu la o parte cearceaful.

Arden simți cum respirația și pulsul i se precipitară. Își auzea chiar bătăile inimii, cu ecoul în ureche, ca și cînd niște tobe miniaturale ar fi bubuit la cîțiva centimetri de ea. Lanțuri parcă îi imobilizaseră mîinile și picioarele, însă se simțea ciudat atrasă de o energie puternică. Cu o mișcare de felină, Drew își schimbă poziția pe marginea patului, șezînd acum. Nu-i păsa că era complet dezbrăcat. O privea fix pe Arden, nici unul, nici celălalt neputîndu-se evita în vreun fel.

O trase între genunchii săi depărtați și o strînse cu pulpele tari și fierbinți. Cedînd impulsului pe care-l avusese de cînd pășise în dormitorul lui, Arden își trecu degetele prin părul lui răvășit. Drew o lăsă cîteva minute, apoi îi prinse mîna și și-o lipi de buze. O sărută lent la început, de-abia atingînd-o cu buzele pe mijlocul palmei. Apoi limba i se plimbă circular pe liniile vieții, unde pielea era foarte sensibilă, făcînd-o să se înfioare de plăcere. Arden simți cum i se face pielea de găină. Încet-încet, limba lui apăsă tot mai insistent, provocîndu-i un alt șir de reacții în lanț. Ca

Secretul

niște arcuri electrice care trimit căldură, așa simțea Arden fiecare apăsare senzuală, ca și cum locul acela ar fi fost ținta din altă parte a corpului ei, pe care o nimerea drept în centru.

Drew lăsă centrul palmei și începu să-i lingă fiecare deget, savurându-le pe toate. Arden simți cum căldura îi urcă prin braț, pînă spre sîni. Aceștia se umflau parcă de dorință. Cămașa de noapte tresălta în ritmul neliniștii sînilor care păreau că pulsează de patimă.

După ce îi privi îndeajuns cît să-i înfierbînte, Drew începu să-i mîngîie cu dexteritate. Prin dantela transparentă degetele lui găsiră pielea delicată. În cele din urmă sfîrcurile răspunseră prompt. Întinse capul spre ea și mîngîie cele două forme provocatoare, lipindu-și obrazul de ele, dezmierdîndu-le, inhalîndu-le aroma și căldura. Își lăsă capul mai jos, pe abdomenul ei suplu.

Cu o mînă o susținea de spate, iar cealaltă strîngea materialul cămășii pînă ce aproape toată i se adună în pumn, restul mulîndu-se pe formele ei, făcînd-o să se simtă mai dezbrăcată decît dacă nu ar fi acoperit-o nimic. Ochii lui o priviră ca niște flăcări dogoritoare. Se aplecă și-i sărută adîncitura buricului; apoi se cufundă în craterul minuscul cu limba, forînd impetuos. O sărută de

Sandra Brown

cîteva ori în același loc. Arden simți că-i tremură genunchii. Reușise și ea să se sprijine de umerii lui. Acum își cufundase degetele în părul lui, pe măsură ce gura lui aluneca pe formele ei sinuoase.

Arden își ținu răsufierea cînd Drew îi marcă ușor, cu degetul arătător, triunghiul de la nivelul soldului. Ea își lăsă capul pe spate și se arcui spre el cînd degetul marcă jumătatea cealaltă a triunghiului. Ajunse în locul unde cele două linii se întîlnesc și sărută punctul; Arden simți că se prăbușește într-un abis; parcă nu se mai ținea pe picioare. Strînse pumnul și-i șopti numele.

Drew eliberă materialul strîns la spate și se ridică. O sărută apăsător și o conduse prin sufragerie, în celălalt dormitor. Arden îi simți dorința apăsînd greu între pulpele ei. Îi văzuse bărbăția, înconjurată de aglomerația de fire blonde. Arăta, ca și restul corpului, perfect.

Arden știa că și sexul cu el ar fi perfect, însă, știa la fel de sigur, că nu și-l putea permite încă. Îl dorea. Fiecare celulă din trupul ei striga de dorință, arzînd mocnit. Simțea nevoia ca el să umple acel gol care părea și mai adînc cu fiecare atingere a lui. Sîinii ardeau de dorul de a fi cuprinși de buzele lui pricepute și doreau să fie dezmiernăți de limba lui nepotolită. Acum nu se putea; dacă

Secretul

făceau dragoste în acest moment, ar putea urma dezastrul pentru amândoi.

Drew nu realizează că Arden ezită; o aduse lângă pat și își reîncepu dezmiertările. Își încheștă palmele pe fesele ei și o trase spre el. Instinctul o împia să-i accepte invitația și să se lase antrenată în mișcarea de forfecare inițiată de el, dar rezistă.

Existau o mie de motive pentru care nu trebuia să se întâmple nimic acum. Ar afecta actul sexual jocul lui de după-amiază, care era atât de important? Dacă nu ar fi agreat sexul cu ea la fel de mult cum îl agreea cu soția lui? Dacă s-ar gândi la Ellie în timp ce făcea dragoste cu ea? Dacă, nemulțumit fiind de sexul cu ea, ar simți dezgust? Sau, mai rău, dacă i-ar fi plăcut mai mult cu ea, s-ar simți oare vinovat pentru asta? Oricare ar fi fost situația, Drew s-ar fi gândit la ea și nu la partida de tenis.

Apoi, mai târziu, când ea îi va fi spus cine este, nu ar crede-o cu nici un chip că nu-și vînduse trupul de dragul câtorva zile în compania fiului ei. Nu, nu putea face dragoste cu el pînă ce nu va cunoaște adevărul despre ea.

Pe urmă, după ce va face dragoste cu Drew, ce se va întâmpla? Dacă după-amiază va câștiga partida, după ce ar face dragoste cu ea? Poate că i-ar mulțumi pentru ajutorul de a se fi pus pe

Sandra Brown

picioare și i-ar ura un vesel „la revedere”. Sau, dacă va pierde, ar putea da vina pe ea pentru că i-a consumat energia. În oricare situație îl va pierde. Îl va pierde pe Matt.

Nu. Nu. Nu. Nu putea risca să piardă totul, deși îl dorea nebunește.

– Ești frumoasă, șopti el cu buzele lipite de gâtul ei, în timp ce-i cobora încet bretelele. Te-am visat, m-am trezit dorindu-te. Apoi, când te-am văzut aplecată deasupra mea, uitându-te la mine cum dorm, oh, Doamne, Arden...

– Drew, nu... ah... Tăcu, fiindcă buzele lui găsiră sinul dezgolit și limba își începu jocul de mai devreme. Nu, te rog. Încercă să-l împingă, dar Drew părea de neclintit.

– Ești minunată, murmură iar, cuprinzându-i sfîrcul cu degetele pentru a-l orienta spre buze. Știam cît de frumoasă vei fi. Vreau să te văd în întregime, zise el răgușit, căutînd să o elibereze de cămașă.

– Nu, îl imploră ea, făcînd un efort să scape din brațele lui. Își trase bretelele la loc pe umeri. Nu, zise mai blînd, privindu-l de sus. După ochii lui umbriți de dorință și după felul cum continua să-și plimbe mîinile pe trupul ei, înțelese că Drew nu-i recepționase mesajul negativ.

– Nu? Cum adică nu?

Secretul

Arden își umezi buzele și își încrucișă brațele peste piept, în semn de apărare. Îl mai refuzase o dată și consecințele nu fuseseră tocmai agreeabile.

– Nu cred că noi... tu nu... nu e bine înainte de meci. Am auzit că pentru atleți nu e indicat să... știi... înainte...

Drew începu să ridă și se apropie și mai mult de ea. O mângâie pe obraz.

– Dacă asta ar fi adevărat, numărul atleților ar fi din ce în ce mai scăzut. Arden...

– Nu, Drew, te rog, nu, zise ea cu hotărâre, retrăgându-se de sub palma care i se plimba pe șold.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Pentru prima dată remarcă o undă de nemulțumire în glasul său. Părea complet descumpănit și puțin irascibil. Să nu-mi spui că nu ai chef și tu. Știu ce simți. Se uită insistent la sfîrcurile ei întărite, iar Arden roși. De ce te-ai strecurat în dormitorul meu, dacă nu intenționeai să faci dragoste cu mine?

Arden se înfurie văzându-l cum își lăsă capul într-o parte, studiind-o provocator.

– Voiam să știu ce face Matt. Eram îngrijorată când m-am trezit și nu l-am văzut în pătutul lui.

– Știi că nu se putea da jos singur din pat. Mai ales că, dacă ai fi aruncat doar o privire, ai fi văzut

Sandra Brown

că era în pat, cu mine. Nu aveai nevoie să stai lângă patul meu cinci minute încheiate, gîfîind, ca să-ți confirmi că Matt doarme cu mine.

– Gîfîind... ești un... Nu termină ce avea de spus.

– Exact. Recunoaște. Crede-mă, dacă eu te găseam dezbrăcată în patul tău și eu aș fi gîfîit de dorință. Nu cred că mai avem secrete unul față de celălalt; știm că amîndoi ne simțim atrași sexual reciproc. Atunci care-i problema?

– Ți-am mai spus o dată. Nu cred că e o idee tocmai bună, cînd azi vei juca.

– De ce? Ți-e teamă să te legi de mine înainte de a ști dacă te culci cu un cîștigător sau cu un ratat?

Arden se înfurie peste măsură și simți cum i se ridică părul la ceafă. Palma i se opri pe obrazul lui, fără să-și dea seama de gest. Tăcerea care urmă îi învălui pe amîndoi, pînă ce Arden își reveni și spuse cu greu:

– Nu am jucat cîstit, Drew. Am fost crudă, egoistă și nedreaptă.

– Cred și eu că nu joci corect, doamnă Gentry, șuieră el printre dinți. Apari ca o nimfomană și peste cîteva minute te cuprinde excesul de pudoare, ca pe o vestală ofensată, asta ți s-a întîmplat de două ori, aș putea spune. Dacă nu te

Secretul

superi, consider că nu joci corect, repet.

Arden tremura de furie.

– Bine, atunci îmi este clar că nu-ți place acest joc și nici mie nu-mi place.

– Încep să cred că la asta se limitează totul pentru tine. La o joacă. Ce e dincolo de șarada asta pe care ai înscenat-o?

Drew se apropiase atât de mult de adevăr, încât Arden intrase în panică. Îl privea înspăimântată că era posibil, cumva, nu-și dădea seama cum, ca el să fi bănuît adevărul. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că bubuiturile care se auzeau nu erau ale inimii ei, ci proveneau dinspre ușă, unde cineva ciocănea.

Drew se duse și luă un prosop din baie, și-l înfășură în jurul taliei, apoi merse să deschidă. Era doamna Laani. Arden dădu fuga la baie și încuie ușa, pentru ca menajera să nu o vadă.

Reușise ca în cinci minute să-și adune toate lucrurile din camera lui Matt. Doamna Laani stătea acum în sufragerie, uitându-se la televizor pînă ce Matt se va trezi. Arden auzi dușul din baia lui Drew.

– Mă bucur că vă simțiți mai bine, îi zise Arden din pragul ușii, surîzînd forțat. De obicei femeia era veselă și vorbăreată, dar Arden se gîndi că în acea dimineață nu ar fi putut suporta sporovăiala

Sandra Brown

obișnuită. Spuneți-i lui Drew că îi urez noroc la meci.

– Dar, doamnă Gentry, dînsul a...

– Ne vedem mai tîrziu. Arden se retrase în singurătatea camerei sale, își făcu un duș, se îmbracă repede, își luă pălăria de pai, ochelarii de soare și plecă în mai puțin de cincisprezece minute. Toată dimineața își concentră atenția asupra articolului pe care-l concepea, mergînd prin cîteva restaurante unde discută cu bucătarii. Tot timpul se uita la ceas.

Drew avusese dreptate. În această dimineață nu jucase corect. Nu ar fi trebuit să-l necăjească înainte de acest meci. Ce nu știa el era faptul că nu jucase corect de la început. După prima lor întîlnire ar fi trebuit să-i mărturisească, să-i spună cine este, dar ea preferase să se insinueze în viața lui, atît în cea profesională, cît și în cea personală. Locul ei nu era în nici una.

Se îndrăgostise de el peste măsură. Acesta fusese amănuntul pe care nu-l luase în calcul.

„Dumnezeule, ce voi face mai departe?” se întreba întruna.

Luă o pauză pentru prînz, se opri la o cafenea, unde comandă un sandviș cu salată, de care nici măcar nu se atîNSE, apoi un pahar de ceai cu gheață, care rămase și el pe masă, după ce se

Secretul

transformase într-un lichid diluat, de culoarea portocalei.

Nu avea altă alternativă decât să plece. Să-l părăsească pe Drew. Pe fiul ei. La ce era bună prezența ei? Drew o dorea în patul său, dar încă își iubea soția. Arden nu se putea împăca acum cu ideea aceasta. Trăise ani de zile cu un bărbat care nu o iubise. Dacă avea să mai trăiască alături de unul, atunci relația lor nu trebuia să fie doar unilaterală. Nu putea lăsa să se mai îndeplinească așa ceva.

Matt era un băiețel sănătos, frumos, care avea o mamă în persoana doamnei Laani. Acum Drew încerca să iasă din exilul autoimpus și să reentre în lumea tenisului de performanță. Era un tată perfect pentru fiul său. Prezența ei nu putea decât să le tulbure viețile. Obținuse ceea ce așteptase de la început: își văzuse fiul. Poate că Drew ar accepta vizitele ei din când în când, ca prietenă, pentru a-l putea vedea pe Matt. Chiar el ar putea veni cu Matt pe continent, în vizită la ea.

Probabil că Drew va crede că a plecat din pricina „certei de îndrăgostiți”. Cu atât mai bine. Dacă el ar fi insistat că lucrurile nu merseseră chiar bine între ei i-ar fi dat această explicație: „Regret, Drew, dar există mereu situații de genul acesta. Înțelegi, sper. Aș dori totuși să rămânem

Sandra Brown

prieteni. Vreau să vă mai văd pe tine și pe Matt." Da, era mai bine să plece acum, înainte ca el să afle adevărul.

Plecă de la cafenea; se hotărîse deja. Se va întoarce la Maui. Mai avea de scris un articol, apoi putea să ajungă în California peste o săptămână. Se uită la ceas și chemă un taxi. Mai trebuia să facă un lucru.

— Clubul *Waialea*, vă rog, îi spuse șoferului, apoi se așeză pe bancheta din spate.

Publicul aștepta în liniște. Cu toții își țineau răsuflarea. Tensiunea creștea și neliniștea era aproape palpabilă. Soarele strălucea puternic, dar nimeni nu observa. Toți erau atenți la jocul din teren.

Cei doi jucători ignorau la rîndul lor zăpușeala și hainele transpirate, la fel cum făceau și cei din tribune. Se concentrău numai la minge. Era cel de-al treilea set, setul final, după ce fiecare cîștigase cîte unul. Scorul era de cinci la patru pentru Gonzales. Acum servea el. Dacă ar fi cîștigat game-ul, cîștiga și partida. Intrase în teren în ovățile spectatorilor. Înfățișarea lui atrăgătoare și tenul

Secretul

măsliniu contrastau cu albul strălucitor al dinților când suridea. Era un campion și se comporta ca atare. Atitudinea față de adversarul său, atunci când își strînseră mîinile peste fileu, fu una de superioritate și încredere deplină în forțele proprii. Însă atitudinea lui se schimbase brusc după ce, de-abia cîștigînd primul set cu șase la patru, îl pierduse pe cel de-al doilea cu șapte la cinci.

Deja nu se mai concentra la fel de mult pentru a amuza publicul și pentru a poza fotografiilor; încerca să cîștige meciul și trebuia să dea tot ce putea. Trimise mingea și aceasta se întoarse vîijind. Urmă un voleu puternic, apoi mingea ajunsese în colțul terenului advers și cîștigă punctul.

– Cincisprezece-zero, comentă arbitrul.

Arden înghiți cu greu și își șterse palmele umede de transpirație. Rochia cu care era îmbrăcată avea o crolală largă și se bucura că nu alesese una strîmtă. Stropii de sudoare i se prelingeau în şuvoaie pe stomac și pe coapse și doar o cantitate redusă era cauzată de căldură; restul era transpirație nervoasă.

Jerry Arnold îi făcuse semn de cum coborîse din taxî. Fusese trimis de Drew să o conducă la locul rezervat pentru ea.

– Managerul lui este cu el, o informă Jerry emoționat, deși ea nu-l întrebase nimic. E ca în

Sandra Brown

vremurile de demult. Calm, dar supărat, știți? Asta e bine. Oricum, voia să fie sigur că ați venit. Dacă aveți nevoie de ceva, rugați pe cineva de pe margine să mă cheme.

– Mulțumesc, zise Arden puțin tulburată. Oare Drew o așteptase, după cearta de dimineață? Pe cine era oare supărat? Pe ea?

Intrase pe teren și arăta fermecător în ținuta albă de joc. Pe frunte avea banderolă, peste care bretonul cădea răzleț. Pasionații de tenis nu-l primiseră prea entuziasmați. Aplauzele nu fuseseră prea stridente, fiindcă spectatorii erau dezamăgiți: plătiseră cincizeci de dolari ca să-l vadă pe McEnroe și erau dezamăgiți. Oare acesta să fie un alt dezavantaj pentru Drew McCaslin?

El nu păruse deloc descurajat de lipsa de ospitalitate. Privise tribunele și o zări pe Arden. Dădu din cap în semn de salut, iar după aceea nu mai privi niciodată în direcția ei.

Drew câștigă punctul următor, iar Arden închise ochii. „Încă două, Drew, și l-ai luat. Doar două.” Gonzales îl învinse la serviciul următor.

– Treizeci-cincisprezece.

Gonzales deveni foarte sigur de sine. Nu se așteptase ca serviciul următor să-i vină de la stînga mortală a lui Drew. Se întinse într-o parte, dar mingea urmă traiectoria opusă.

Secretul

– Treizeci-egal.

Mulțimea începuse să se agite și să aplaude. Arden auzi câteva încurajări adresate lui Drew și inima i se învioră de mândrie. Jucase excelent tot meciul. Chiar dacă pierdea, jucase la adevărata lui valoare. Gonzales câștigă punctul următor.

– Patruzeci, treizeci. Minge de meci.

Drew mai câștigă un punct dintr-un voleu, iar Gonzales înjură pe limba lui.

– La dracu'!

Arden se albi, dinții îi clănțăneau și își mușca buzele. Serviciul lui Gonzales porni ca din pușcă, iar Arden mulțumi cerului când Drew lovi mingea cu efort. Din păcate mingea trecuse de linia terenului și Drew o pierdu.

– Avantaj, Gonzales. Minge de meci.

Drew se sprijini cu palmele pe genunchi. Părul îi căzuse peste frunte și își plecase capul înainte, răsufând obosit. Se pregăti pentru serviciul lui Gonzales. Acesta dădu tot ce putu. Drew întoarse mingea cu precizie. Toată lumea urmărea amețită pasele. Amândoi jucătorii pasau fără greșală. Parcă fiecare anticipa mișcările celuilalt, parcurgând toată lungimea terenului, alergând spre fiecare colț chiar când o pasă nimerea mai departe decât distanța calculată din ochi. O minge îl surprinse pe Gonzales în colțul-terenului, dar reuși să o prindă la

Sandra Brown

timp și o trimise în colțul opus. Drew reacționează prompt, propulsându-se ca un ghepard, prinzându-o pe deasupra capului. Saltul făcut reprezintă o acrobație extraordinară prin aer, corpul lui practic arcuindu-se amplu în aer, tăindu-l; ajunsese mingea și o trimise înapoi. Din păcate forța loviturii pierdută pe seama efortului de a prinde mingea; aceasta atinse fileul și căzu în terenul lui Drew. El plonjă ca o săgeată și ateriză pe burtă și pe genunchi, alunecând pe zgură, lăsând o diră de sânge de la brațele și coatele zdrelite.

Nimeni nu se mișcă. Nu se auzi nici un sunet. Cu un curaj demn de invidiat, Drew se ridică și trase aer în piept, apoi lent, cu demnitate, se îndreptă spre fileu, cu mîna dreaptă întinsă spre adversarul și învingătorul său. Tribunele începură să ovaționeze; îl aplaudau pe învins, nu atât pe învingător. Fotografii și toți admiratorii acestui joc nobil se înghesuiau în teren, apropiindu-se de Drew!

Arden avea ochii în lacrimi, privind cum sute de oameni îl înconjuraseră cu entuziasmul lor de nestăvilit. Drew fusese reprimat. Din nou era în top. Acest efort de la sfîrșit le dovedise tuturor că dorea și era pregătit de a face orice pentru a-și cîștiga titlul de campion.

Acum îl putea părăsi. Știa că era bine. Își făcu

Secretul

loc prin mulțime, opri un taxi și rugă șoferul să o aștepte în fața hotelului pînă ce se va întoarce cu valiza, fiindcă urma să plece la aeroport. Prinse aceeași linie aeriană cu care venise împreună cu Drew. Lacrimile îi inundau ochii; își amintise cum căpșorul lui Matt i se odihni pe piept și cum Drew o sărutase după aterizare. Mereu își va aminti aceste momente, cînd îi avusese alături de ea pe tată și pe fiu.

La recepția hotelului era foarte puțină lume. Arden își aminti că era ora cinci.

O tinăra o întâmpină binevoitoare:

– Bună seara. Cu ce vă putem fi de folos?

– Mă numesc Gentry. Am o cameră, dar am lipsit două zile. Aș dori cheia. Camera 317.

Tinăra introduse niște date în computer.

– Camera 317? Întrebă ea.

– Da, răspunse Arden, resimțind puternic agitația zilei pline care nu se sfîrșise încă.

– O clipă, vă rog.

Fata vorbi ceva în șoaptă cu responsabilul de tură. Se uitară de cîteva ori la Arden care se impacienta cu fiecare minut.

– Doamnă Gentry? i se adresă bărbatul de la birou, după ce conversase cu tinăra. Îi spuse că le părea foarte rău, dar că se produsese o eroare de comunicare. Ei avuseseră impresia că Arden

Sandra Brown

plecase în grabă, definitiv. Plătise cu cartea de credit. Lucrurile rămase în cameră fuseseră strânse și depuse în birourile hotelului.

– Dar nu am spus că plec definitiv! protestă ea revoltată. I-am comunicat domnului de la recepție că mă voi întoarce. Am plătit camera ca să nu credeți cumva că vreau să fug.

Greșeala era în întregime a recepționarului. Camera fusese dată unei alte persoane care rămânea două săptămâni.

– Mi-a plăcut camera aceea, dar, dacă ați dat-o deja altcuiva, nu văd ce aș mai putea face. Sint foarte obosită...

Mai exista o problemă greu de rezolvat: hotelul era ocupat în întregime.

– Vreți să-mi spuneți că nu aveți nici măcar o cameră pentru mine, după ce m-ați scos aiurea din cealaltă?

Regretau, dar aceasta părea să fie situația. Se ofereau să sune la celelalte hoteluri din stațiune și să întrebe dacă era disponibilă o cameră pentru doamna Gentry. Propuseră chiar să o ducă acolo cu mașina hotelului.

– Mulțumesc, zise ea încordată. Voi aștepta aici. Arată cu mîna spre cîteva scaune perfect vizibile de la biroul recepției, astfel încît să nu se pretindă că au uitat de ea.

Secretul

Trecu o jumătate de oră și informațiile erau descurajatoare.

– Oriunde am sunat e plin, dar continuăm să căutăm, îi spuneau din când în când.

Arden stătea cu capul rezemat pe spătarul moale al scaunului, trecînd în revistă opțiunile care-i stăteau la dispoziție. La un moment dat ridică brusc capul; Drew intră pe ușile de sticlă ale hotelului. Era îmbrăcat în pantaloni scurți, ca de obicei, iar în sus avea o bluză de bumbac, încheiată cu fermoarul doar pe jumătate, ca de obicei. Se vedea că se spălase pe păr de curînd, fiindcă șuvițele rămăseseră încă lipite. Pe brațul și cotul drept avea două pansamente. Cînd o văzu pe Arden, luă foc. Se opri în fața ei, își puse mîinile în șolduri și o privi cu severitate:

– Te-am căutat pe două insule. Unde naiba ai plecat după meci?

– Răspunsul e evident, nu ți se pare?

– Nu face pe isteața cu mine. De ce ai plecat?

– De ce? Fiindcă ne-am certat azi-dimineață.

Se ridică și ea, încercînd să-i egaleze privirea dură, dar nu reuși. M-am săturat de manierele tale agresive și de firea ta arțăgoasă.

Drew schiță un zîmbet, apoi redeveni serios.

– Ai putea să te enervezi mai des. Ochii tăi sînt minunați cînd te înfurii.

Sandra Brown

Arden se pregătea să izbucnească iar, dar ieșirea îi fu întreruptă.

– Doamnă Gentry! veni în grabă șeful de la redacție, fluturînd o bucată de hîrtie. V-am găsit o cameră...

– Păstrați-o, i-o tăie scurt Drew, întorcîndu-se brusc spre bărbatul ghinionist, înghețîndu-l cu privirea sa de oțel. Bietul om îl privi nelămurit, apoi se uită la Arden cu ochi întrebători.

– Dar doamna Gentry spunea că dorește o cameră și...

– V-am spus să o păstrați, repetă Drew întorcîndu-se cu fața spre Arden. Privirea i se mai îmbîlînzi cînd îi spuse: Doamna vine cu mine. Văzînd-o cum îl sfredelește cu ochii, adăugă blînd: Te rog.

Capitolul 8

Drew interpretează tăcerea ei drept consimțământ. Până ce Arden realizează ce se întâmplă, el dădu dispoziție ca toate lucrurile ei să fie luate din biroul unde fuseseră ținute și puse în portbagajul mașinii lui, parcată în fața hotelului.

Drew luă geanta de voiaj cu care ea venise de la Oahu și o prinse de braț, apoi o conduse afară. Personalul hotelului se dovedi foarte eficient la căratul lucrurilor ei, scuzându-se în nenumărate rânduri pentru neînțelegerile cu camera.

Arden se lăsă condusă spre bancheta din față;

Sandra Brown

Drew se așeză la volan, dar ea păstră aceeași atitudine rece pînă ce trecură de porțile stațiunii și ajunseră pe autostrada întunecată.

– Drew, nu vreau să ne certăm. Nu merg acasă cu tine. Te rog, du-mă la alt hotel. Voi găsi o cameră undeva.

– Nici eu nu vreau să ne certăm. Ai făcut cea mai mare nebunie să pleci singură noaptea ca să-ți cauți o cameră, cînd am trei sau patru dormitoare goale. Te las să dormi într-unul pe gratis.

– Pe gratis? întrebă ea mirată, lăsîndu-l să înțeleagă că i-a înțeles aluzia.

Drew opri mașina pe dreapta și, din cauza frînei bruște și a virajului spre dreapta, Arden se ciocni de el, iar Drew o reținu lîngă sine.

– Nu, nu pe gratis. Te va costa. O luă de bărbie și se apropie atît de mult de ea, încît Arden așteptă ca următoarea mișcare a lui să fie o sărutare apăsată, drept pedeapsă, dar se înșelă; cu limba apăsînd ușor pe gura ei, o făcu să întredeschidă buzele. Insistase cu mișcări intenționat asemănătoare cu alt gen de mișcări, iar Arden simți că tot trupul i se înfierbîntă. Practic se topi cu totul, iar hotărîrea ei de a-l părăsi se evaporă pe dată.

Ridicîndu-și capul, Drew îi îndepărtă de pe obraz o șuviță rebelă.

Secretul

– Consideră chiria plătită pentru cît timp vei dori să stai.

– Și nu-mi vei cere și ale compensații?

El răspunse după ce parcurse cu privirea gura ei, chipul, gîtul.

– Nu, numai dacă nu vei dori tu să-mi faci un cadou, cadou pe care știi că-l vreau, dar pe care nu ți l-aș lua niciodată cu forța.

Arden îl mîngîie pe frunte, pe sprîncene.

– Ai jucat... Nu mai putu să continue fiindcă emoția o înecase. Își aminti ultimul efort de a salva meciul. Ai jucat nemaipomenit. Am fost atît de mîndră de tine.

– Atunci de ce ai fugit de mine, Arden? Nu știi că vreau să te văd și să fiu cu tine mai mult decît cu oricine pe acest pămînt, după ce meciul se termina?

– Nu, nu am știut. Erai atît de nervos după... Își plecă privirea. Gestul ei inconștient era atît de seducător, încît Drew se aprinse din nou. După cele întîmplate de dimineață, credeam că prietenia care se înfiripase între noi a murit. Nu am putut suporta să nu fiu prezentă cînd joci, dar nu eram convinsă că vei dori să mă vezi după aceea.

Drew îi luă mîna și-i lipi degetele de buzele sale. Vorbi așa, printre ele:

– Eram nebun de furie. Dar trebuie să-i acorzi

Sandra Brown

circumstanțe atenuante unui bărbat care este... gata să facă dragoste cu o femeie, cum eram eu, apoi este întrerupt; este imposibil să mai fi bine dispus în asemenea condiții. Arden surise cu timiditate, iar Drew o sorbea din ochi. Adevărat fie spus, nu eram deloc în apele mele în această dimineață. La naiba, de ce să mă ascund după cuvinte? Eram speriat, speriat de moarte fiindcă trebuia să dau ochii cu Gonzales.

– În cele din urmă, Gonzales a fost cel care s-a temut de tine.

Drew arboră unul din zîmbetele sale cuceritoare.

– Mulțumesc, dar nu despre asta era vorba acum. Regret pentru că mi-am ieșit din fire azi-dimineață. Aveai toate drepturile să spui nu.

– Nu ar fi trebuit să las lucrurile să meargă atît de departe.

– Să te gîndești la asta data viitoare, zise Drew privind-o pe sub gene. Pot spune că nu știu ce s-ar fi întîmplat dacă doamna Laani nu ar fi bătut la ușă. O sărută din nou. De data aceasta Arden nu ezită să-i răspundă. Buzele i se arcuiră pentru a-i primi sărutul pasional.

– Dar ce va crede doamna Laani dacă stau cu voi? Oricum nu rămîn decît o noapte. Mîine va trebui să caut o cameră.

Secretul

– Am la dispoziție douăsprezece sau chiar paisprezece ore pentru a te convinge să nu faci asta, zise Drew pornind motorul. Cît despre doamna Laani, mi-a aruncat pumnale din priviri toată ziua, mormăind în loc să-mi vorbească, arătîndu-și în toate felurile nemulțumirea fiindcă te-am făcut să pleci.

– Cum a fost ziua ei și a lui Matt la cumpărături?

– După numărul de pachete aduse acasă, aş spune că fructuoasă, răspunse el rîzînd. Apropo de asta, după-amiază Matt s-a dus la uşa camerei în care ai stat și a început să bată cu pumnii strigînd: „A-den, A-den“. Atunci a început doamna Laani să trîntească și să bufnească, bombănindu-mă și uitîndu-se urît la mine din cinci în cinci minute.

Dacă Arden mai avusese vreo îndoială asupra alegerii de a merge acum cu el, aceasta dispăru, cînd află că fiului ei îi fusese dor de ea. Cum ar fi putut refuza șansa de a sta împreună cu el chiar și pentru cîteva zile?

Putea fi condamnată mai tîrziu? Nu ea îl făcuse pe Drew să o invite; doar o martiră ar fi refuzat invitația lui. Oare nu-și cîștigase privilegiul de a sta cu fiul ei o vreme? Aceste luni de angoasă mentală, de întrebări despre cum arată, unde era,

Sandra Brown

lipsa oricărui amănunt legat de el, toate acestea nu o îndreptățiseră oare la ceva?

Drew. Îl iubea într-un fel în care nu-și imaginasă că putea iubi un bărbat; intelectual, spiritual și fizic. Iubirea ei aduna într-un corolar tot ce reprezenta Arden Gentry; era o iubire fără speranță de viitor, dar asta nu o făcea mai puțin adevărată, nici mai puțin de temut. În următoarele câteva zile, sincer, nu credea că va pleca de dimineață, va aduna amintiri cât să dureze o viață. Nu și le va refuza. Merita să fie puțin egoistă.

Ajunseră pe proprietatea lui și intrară prin spate. În față se vedeau insula Maui și Oceanul Pacific. Trecură printre porțile de metal care se deschiseră când Drew acționă telecomanda, apoi se închiseră automat în spatele lor.

Peluza cu iarbă tunsă proaspăt urma forma ușor unduită, care ducea pînă la plajă. Soarele apunea deja, iar Arden văzu siluetele bananierilor care încercuiau curtea, oferind parcă o umbrelă deasupra ei. Tot felul de arbuști înfloriți, cu boboci galbeni, portocalii și albi parfumau atmosfera înserării. Trandafiri galbeni, orhidee și alte aranjamente florale acopereau imensa curte. Oleandrii mai înalți alcătuiau rîndul dinspre exterior care conferea proprietății o intimitate desăvîrșită, ascunzînd-o de privirile curioșilor.

Secretul

Casa însăși, ce se putea vedea din spatele vălului de viță de vie care o masca, era construită din cărămidă de culoarea nisipului, cu un brîu din piatră de rîu și restul de sticlă. Terase superbe se deschideau spre ocean, mîngiate de briza răcoasă.

– E foarte frumoasă, spuse Arden, coborînd din mașină, înainte ca Drew să vină să-i deschidă portiera. Vîntul îi răvășea părul și simțea aromele florilor.

– Am cumpărat-o imediat ce am pus ochii pe ea. Hai să intrăm. Îl trimit pe Mo să-ți aducă bagajele.

O conduse în aripa dinspre ocean, unde se găsea sufrageria. Intrarea se făcea printr-un glasvand imens. Obloanele din lemn erau pliate lateral. Podelele erau acoperite cu gresie lucioasă. Pe mijloc se aflau covoare orientale.

Mobilierul era cît se poate de confortabil, deloc formal. Piese de tapiserie, cu spătare înalte, erau de culoarea ovăzului, peste care stăteau ici-colo perne în culori vii, vesele. În toată încăperea se găseau vase cu flori proaspete, așezate cu gust, dînd un aspect natural, sălbatic întregului ansamblu. Un pian uriaș, din lemn de abanos, se afla într-un colț; șemineul din piatră de rîu domina centrul peretelui opus. Mesele erau din sticlă, lemn

Sandra Brown

sculptat sau alamă. Era una dintre cele mai frumoase încăperi pe care Arden le văzuse vreodată și ea dovedea aspectul elegant al întregii case.

– Sala de mic dejun, camera de zi și bucătăria sînt pe acolo, zise Drew arătîndu-i în două direcții. Biroul meu este pe partea cealaltă. În spatele scărilor este toaleta.

Scara cu trepte din stejar masiv și balustradă metalică ducea pînă la etajul doi. Drew o conduse pînă aici, apoi îi spuse:

– Vreau să-mi recîștig reputația în fața mamei și a fiului meu aducîndu-te acasă, la ei. Merseară pe un culoar la capătul căruia Drew deschise o ușă.

Doamna Laani stătea pe un balansoar și-i cînta un cîntec lui Matt, care părea somnoros. Acesta își ridică imediat capul cînd o văzu pe Arden alături de tatăl său și coborî din brațele bonei alergînd spre ei. O cuprinse pe Arden de picioare și începu să rîdă bucuros. Drew zîmbi privind-o cum se apleacă spre micuț, apoi îl ia în brațe.

– Bună, Matt, îi spuse ea mîngîindu-i bucele blonde. Ai fost băiețel cuminte astăzi? Hmm? Ceva mai devreme avusese de gînd să-l părăsească. Acum mai avea de petrecut cu el cîteva ore prețioase. Îl strînse la piept cu dragoste. Avea

Secretul

ochii înlăcrimați, iar cînd îi simți brațele durdulii cuprinzînd-o pe după gît, simți că e în al nouălea cer.

După ce se desprinsese de ea, luă în mînuță un nasture de la pijama și declară mîndru:

– Natu-le.

– Oh, cît de deștept ești, spuse Arden, strîngîndu-l din nou la piept. Se uită în jos, la rochia ei, apoi văzu că aceasta nu avea nasturi. Da, uneori și eu am nasturi, spuse ea rîzînd.

– A fost de groază astăzi, așa că vă rog să nu-i faceți complimente; nu le merită, zise doamna Laani necăjită. Să-l probezi cu hăinuțele e ca și cum ai încerca să îmbraci o caracatiță. Încerca să rămîină serioasă, dar surîdea către Drew și Arden. Trebuie să vă fie foame. Domnul McCasslin nu a vrut să ne oprim să mîncăm. Ne-a zorit cu bagajele ca să prindem avionul de seară. Vă jur că niciodată nu l-am văzut atît de grăbit. Drew se uită la ea fix și își dresese glasul amenințător, dar ea îi surîse doar, radiînd de veselie.

– Nu aveți nimic de făcut acum? o întrebă morcănos.

– Voiam să vă sugerez, spuse ridicîndu-se de pe balansoar, dacă doriți dumneavoastră să-l culcați împreună, și v-aș fi recunoscătoare, eu voi merge jos să vă pregătesc cina. Cu brațele încru-

Sandra Brown

cișate peste pieptul voluminos, îl privi pieziș pe Drew: Bănuiesc că ați invitat-o pe doamna la cină.

El pricepu aluzia ei și zise:

– Arden va fi musafira noastră aici... cît timp voi reuși eu să o conving să rămînă. Vreți să-l rugați pe Mo să-i aducă bagajele din mașină?

Doamna Laani pluti spre ușa camerei lui Matt, sau mai degrabă, se rostogoli.

– În ce cameră să-i spun să le pună? păru că întreabă ea cu indiferență.

– În camera de oaspeți care vi se pare cea mai potrivită, răspunse Drew.

Arden își ascunse stînjeneala și obrajii îmbujorați, ducîndu-se cu Matt în brațe spre balansoar, unde luă locul bonei. După ce aceasta ieși din cameră, Drew se apropie de balansoar, îngenuncha și își puse mîinile pe genunchii lui Arden. Ochii li se întîlniră și parcă îi parcurse pe amîndoi un arc electric.

– Cred că doamna Laanî știe că-mi placi la nebunie.

– Drew! exclamă ea.

– Și cred că mai știe că și tu ești înnebunită după mine.

– Ebu-ită, repetă Matt cum putu, fluturîndu-și mînuțele prin aer. Cei doi rîseră.

– Mă bucur că nu poate interpreta contextul

Secretul

acestui cuvînt, zise Arden.

– Dar tu poți, nu-i așa?

– Pot să ce? Întrebă ea, prefăcîndu-se că admiră desenul de pe pijamaua lui Matt.

– Lasă, zise Drew pe un ton care ascundea parcă o promisiune și o surpriză. O să continuăm discuția asta mai tîrziu. Îl lovi pe Matt peste fund și-i spuse: Ei, fiule, te bucuri că ți-am adus-o înapoi pe fata dragă?

Matt desigur că nu-și dădea seama că răspunde la întrebarea tatălui său, însă își rezemă capul pe pieptul lui Arden și căscă obosit.

– Dar văd că a avut o zi plină, comentă Arden, mîngîindu-l ușor pe obraz.

– Nu-ți consuma toată compătimirea pe el. Păstrează puțin și pentru mine. Și ziua mea a fost dată naibii.

Arden îl privi cu tandrețe și surîse ca o Madonă.

– Sigur că da. Aceasta este prima zi din cele minunate care vor urma, Drew. Sînt convinsă. Ce s-a întîmplat după meci?

– Cam o jumătate de oră nu am putut scăpa de ziariști. Toți voiau să știe detaliile vieții mele particulare din ultimul an, de ce m-am autoizolat. Voiau să știe dacă mi-am revenit.

– Și tu ce le-ai spus?

Sandra Brown

– Am zis că da. Că mă apucasem de băut după moartea soției mele, dar că, după șase luni, mi-am revenit și de atunci trag ca nebunul ca să ajung să joc ca astăzi.

– A fost perfect astăzi. Cînd vei mai juca?

Drew îi expuse pe scurt programul competițiilor pe care Ham i le propusese.

– Deocamdată vreau să o iau încet. Anul acesta nu pot recupera prea mult, dar anul viitor cred că voi putea să apar într-o formă destul de bună.

– Cîți ani la rînd ai cîștigat Marele Șlem? Din cîte aflate Arden înainte de venirea în Hawaii, Drew cîștigase concursul Australian Open, U.S. Open, turneul de la Wimbledon și Paris Open.

– Doi ani la rînd cîte doi ani. Cu pauză între ele. Nu voi mai reuși asta, dar nu mai contează, Arden. Atîta timp cît știu că joc cît pot de bine, nu e important să cîștig, ci să particip.

Arden îl atinse pe mînă, apoi îl mîngîie pe obrazul bronzat. Parcă simțea energia și puterea pe care le radia Drew. Tocmai cînd visa mîngîindu-l pe bărbie, tresări speriată. Matt își strecurase mînuța sub decolteul ei și investiga curios ceva ce nu văzuse pînă atunci. Îi găsise sînul și acum admira fermecat sfîrcul de culoarea coralului, ba chiar luă între degete forma nouă pentru el și

Secretul

spuse:

– Natu-le, natu-le, repetă încintat de descoperirea sa.

– Matthew! spuse Arden consternată, luându-i mînuța de acolo, apoi își acoperi sînul.

Drew se prăvăli pe spate de rîs.

– Nu prea a stat în compania multor femei.

– A stat în compania doamnei Laani, replică Arden, neîndrăznind să se uite în ochii lui Drew.

– Haide, Arden. Nimeni nu te poate asemăna pe tine cu doamna Laani. Matt a văzut ceva nou, minunat și a trebuit să experimenteze singur.

– Bine, dar cred că înainte să ajungă să mai facă astfel de experimente, ar fi bine să aveți o discuție ca de la bărbat la bărbat.

Drew se ridică iar în poziția pe vine, îl luă pe puști pe genunchi și spuse:

– Da, cred că ar trebui să-i vorbesc. Apropiindu-și buzele de urechea lui Matt, îi zise îndejuns de tare ca să audă și Arden: Fiule, ai gusturi excelente la femei.

Doamna Laani aranjase cina în sufragerie. Drew o privi pe menajera corpolentă, ridicînd

Sandra Brown

sprânceană în semn de mirare, fiindcă aranjamentul includea două luminări pe mijlocul mesei. Ea continua să trebăluie, ignorându-i atitudinea dezaprobatore.

– Mă gîndeam să mîncăm într-o atmosferă intimă și plăcută după o zi atît de istovitoare. Sper că vă place somonul, doamnă Gentry.

– Da. Îmi place foarte mult.

Într-adevăr, somonul cu castraveți și sos de dafin, cu garnitură de legume, apoi desertul pregătît de doamna Laani fură excelente.

Parte din deliciul mîncării era resimțită de Arden mai ales datorită bărbatului alături de care lua masa și care o privea cu mare atenție.

Ochii lui Drew străluceau la lumina luminărilor; începuse să-i povestească despre meci, la rugămintea ei. Nu-i prea plăcea să discute despre asta, dar Arden îl convinse în cele din urmă să-i împărtășească impresiile finale. Păru foarte încîntat cînd constată că Arden urmărise meciul îndeaproape și că știa fiecare pasă la care se referea.

– Nu ți-a părut rău că l-ai pierdut?

– Mereu regret cînd pierd, Arden. Ți-am mai spus o dată; îmi place să cîștig. Dar, dacă trebuie să pierd, vreau să o fac cu demnitate, într-o dispută dreaptă. Astăzi am avut o victorie, în ciuda scorului.

***Secretul**

– Da, așa a fost.

Drew o privi pe deasupra flăcărilor aurii.

– Mă temeam că nu te voi găsi la club după ce te-ai furișat afară din hotel.

– Nu m-am furișat.

– Atunci bănuiesc că a fost o simplă coincidență că eu eram la duș când tu te-ai dus în camera ta și apoi că ți-a scăpat din vedere să lași vorbă la doamna Laani sau la recepție, ca să știi unde te pot găsi.

Arden desena cu degetul arătător linia verticală a suportului pentru luminare.

– Cred că am procedat greșit, mai ales că eram oaspetele tău. Jerry Arnold mi-a spus că erai furios înainte de meci. La sfârșitul acestei afirmații se putea percepe un ușor ton întrebător.

– Am fost. Când am ajuns la club și mi-a zis că nu are bilet pentru tine, mi-au sărit capacele. I-am zis că trebuie să găsească un loc cu orice preț. După cum ai văzut, a devenit ospitalier imediat. Surîdea șmecherește.

Arden se aplecă peste masă:

– Știi ceva? Cred că-ți place să-i scuturi pe oameni, să îți arăți mușchii, să-i încolțești.

– Îmi place, zise el rîzînd. Mai ales cînd cineva reprezintă ceva pentru mine. Spuse următoarea frază foarte serios: Prezența ta la meci a însemnat

Sandra Brown

mai mult pentru mine decât îți poți închipui. Ți-am simțit sprijinul și încurajările.

Arden îl privi ca și când gluma i s-ar fi părut bună.

- Dar nu te-ai uitat deloc la mine.

- Nu a fost nevoie, știam că ești acolo, zise Drew pe un ton care-i accelera lui Arden bătăile inimii.

Doamna Laani perturbă atmosfera romantică și intimă.

- Dacă nu mai aveți nevoie de mine, mă duc să mă culc, domnule McCasslin, spuse ea din pragul ușii. Voi strânge masa mâine dimineață. Camera doamnei Gentry este alături de a dumneavoastră. E bine așa?

- Este perfect. Mulțumesc, doamnă Laani. Noapte bună.

- Noapte bună, zise Arden pe un ton aproape șoptit.

- Hai să mergem pe plajă, o invită Drew, după ce îi trase scaunul să se ridice. O sărută ușor pe umăr. Ar fi bine să iei pe tine ceva mai călduros. Vântul se răcește după apusul soarelui.

Drew o așteptă în capătul scărilor; Arden coborî în cinci minute, îmbrăcată cu un trening de culoarea piersicii. Era din velur, iar pantalonii largi aveau la gleznă o banderolă elastică.

Secretul

Arden era desculță. Avea picioare frumoase, iar Drew observă pedichiura impecabilă. Mai observă și balansul sînilor pe sub bluza treningului, dîndu-și seama că nu purta sutien. Simți o dorință nestăvilită să-i cuprindă cu palmele și să-i mîngîie, să-i atingă pe deasupra materialului catifelat. Simți pulsul în temple și sîngele i se adună în părțile inferioare ale corpului.

– Ești sigură că nu-ți va fi frig? o întrebă pe un ton tremurat. Ea dădu din cap afirmativ. Drew o cuprinse pe după umeri și ieșiră în noaptea luminată de lună.

Parcă și pentru ea vorbitul devenise o problemă, iar Drew aprecie faptul că nu insista să converseze. Resimțea emoția ei, anticipația pentru ceea ce avea să se întîmple. Cuvintele ar fi fost inutile, atîta timp cît comunicau cu trupurile.

Se plimbară tăcuți pe colina cu iarbă, trecură peste un zid de cărămidă și ajunseră pe nisip. Plaja se afla într-un golfuleț semicircular. Valurile își pierdeau din forță lovindu-se de stîncile din apropierea țărmului, ajungînd blînde pe mal. Luna strălucea iar reflexia ei în ocean se întindea pe o bandă argintie, spre orizont. Banda plutitoare strălucea pe crestele valurilor. Vîntul se strecura printre frunzele subțiri ale palmierilor. Decorul era fermecător.

Sandra Brown

Drew stătuse de multe ori pe malul plajei, singur, admirînd peisajul mirific, dar nu observase că-i lipsea un amănunt; prezența lui Arden. Ea făcea ca magia să pară realitate, să devină palpabilă. Strălucirea lunii îi dădea o paloare neobișnuită, iar părul avea reflexii de abanos. Stelele sclipeau slab pe lîngă cele două smaralde din ochii ei.

Se așeză pe o grămăjoară de nisip și o invită și pe ea lîngă el. Ținea genunchiul ridicat în spatele ei, iar celălalt picior îndoit orizontal și Arden stătea cu spatele rezemat de pieptul lui. O clipă Drew nu se mișcă deloc, nici nu vorbește. Nu știa cum va reacționa, cînd va auzi ce are să-i spună. Dacă în ziua cînd îl avusese pe Gonzales adversar simțise teamă, acum era îngrozit. Rezultatul meciului de tenis nu era nici pe departe important cum era acum rezultatul conversației care avea să înceapă.

– Arden, te iubesc.

Asta era. O mărturisire simplă. Adevărul pur rostit dintr-o dată.

Arden se întoarse cu fața spre el, cu buzele întredeschise de mirare.

– Ce ai spus?

– Te iubesc. Drew privi oceanul și simți cît de legat era de el. La suprafață acesta părea calm,

Secretul

dar în adîncime apele circulau agitate, exact cum simțea și el că este în străfundul sufletului. Nicio-dată nu am crezut că voi mai spune asta vreunei femei. Am iubit-o foarte mult pe Ellie. Nu mi-am închipuit că voi mai putea iubi așa. Pe tine te iubesc mai mult.

Arden simțea cum i se contractă pieptul, ca și cînd ar fi suferit de o boală gravă. Drew putea să o ucidă cu cuvintele lui dulci. Nu-l putea lăsa să facă asta.

– Stau la tine pentru cîteva zile. Nu trebuie să-mi spui asta.

Drew o mîngîie pe obraz, surîzînd.

– Nu mai spune o prostie ca asta, ca să nu mă înfurii din nou. Își lipi buzele pe tîmpla ei. Nu spun pentru vreun alt motiv, ci fiindcă e adevărat. Ți-am dat destule ocazii să nu ai încredere în mine. M-am purtat ca un mișel de atîtea ori, dar nu vezi, Arden, că nu făceam altceva decît să mă apăr? M-am simțit vinovat fiindcă am ajuns să te iubesc mai mult decît am iubit-o pe Ellie. Nu am putut suporta asta. Astăzi, cînd am crezut că m-ai părăsit pentru totdeauna, era să înnebunesc de-a binelea.

– Dar în timpul meciului...

– Nu atunci, mai tîrziu. După meci, cînd nu te-am găsit nicăieri. Rîse. De fapt, pe timpul

Sandra Brown

meciului, tot mă simțeam frustrat și enervat de scena de azi-dimineață. Nu știu dacă aș fi jucat cu atîta energie, dacă nu m-ai fi înfuriat tu.

Arden își plecă ușor capul, stînjinită. Drew își cufundă degetele prin părul ei. Apoi mîna îi alunecă pe umărul acoperit de velurul moale.

– Ai procedat foarte bine, în ceea ce mă privește, spuse el în continuare. Nu m-ai cocoloșit, nici nu ai încercat să mă influențezi să joc sau să nu joc. Ai înțeles că această hotărîre trebuia să fie a mea, chiar dacă tu știai foarte bine că nu am altceva de ales decît să joc.

– Exact. Știam că trebuie să joci. Știam că vrei să joci, dar nu-ți puteam spune asta. A trebuit să realizezi singur.

– Asta vreau să zic și eu, Arden. Nu mi-ai spus ce-mi doream să aud. Așa cum făcea Ellie.

– Nu, Drew, te rog.

– Vreau să știi.

– Dar nu trebuie să știi.

– Ba da, trebuie. Am hotărît că atunci cînd vom face dragoste, nu trebuie să existe fantome între noi, nici secrete. Arden se întoarse cu fața spre ocean, dar nu pentru motivul pe care-l bănuia el; și ea avea secretul ei, unul care o putea costa iubirea lui. Ellie mă sprijinea în tot ce făceam sau spuneam, cu toate că de multe ori știa

Secretul

că mă înșel. Nu venea să mă vadă jucînd fiindcă se temea să nu fiu înfrînt, situație în care nu suporta să mă vadă supărat. Arden se uită atunci la el, uimită. Ciudat, nu-i așa? o întrebă Drew, văzînd-o cît de greu îi venea să creadă. Cînd călătorea cu mine, nici nu se apropia de terenul de tenis, iar cînd pierdeam, nu putea să fie obiectivă. Dacă ar fi trăit pînă astăzi, mi-ar fi găsit scuze, motive și ar fi plîns alături de mine pentru eșec. Nu sînt sigur că ar fi înțeles că a fost un triumf personal. Tu ai înțeles. O luă ușor de cap și i-l lipi de pieptul său. Ellie putea să împartă victoriile cu mine, dar nu cred că ar fi rezistat la vreo înfrîngere. Chiar și după cîte am trecut pentru a-l avea pe Matt, mă întrebam cum ar fi reacționat Ellie dacă balonul perfecțiunii s-ar fi spart într-o zi.

Arden închise ochii cînd auzi numele lui Matt. Oare ce s-ar fi întîmplat dacă micuțul nu s-ar fi născut perfect sănătos? Ellie l-ar fi refuzat? Ron nu ar fi crescut în veci copilul altui bărbat. Poate că făcea astfel încît copilul să fie eliminat. Numai gîndul o făcu pe Arden să se cutremure, iar Drew o strînse la piept.

– Aproape că mă temeam mai mult de viitor cînd totul mergea bine pe teren și eram cu Ellie, decît ceea ce simt de la o vreme. Nu cred că ea ar fi supraviețuit unei tragedii. O sărută pe ureche.

Sandra Brown

Arden, simt că împreună putem face față la orice. Tu mă faci să mă simt puternic, încrezător și împăcat cu mine însumi, însă mă provoc mereu să mă întrec în ceea ce realizez. Când cineva te consideră perfect, așa cum făcea Ellie, nu crezi că mai ai pentru ce să te zbați. Îi luă obrajii între plame și îi privi ochii umezi de lacrimi: Înțelegi ce-ți spun?

- E nedrept să faci comparații, Drew. Nedrept față de toată lumea.

- Știu, dar voiam doar să știi că tu nu ai fost un înlocuitor al ei în viața mea. Ești cu totul altfel. Mai potrivită pentru mine.

- Drew, șopti ea și-și sprijini fruntea pe pieptul lui. Nu era pregătită pentru așa ceva. Doamne, ultimul lucru pe care-l sperase vreodată fusese ca el să se îndrăgostească de ea. Era ceva nesperat; mai presus de iubirea ei pentru el. Era prea mult. Nu știa dacă va suporta atita fericire. O înspăimînta. Ce preț va trebui să plătească în schimb?

Brațele lui o învăluiau protector și cuvintele lui calde îi răsunau în ureche, iar inimile le băteau în același ritm, așa că nu dorea să se gîndească la viitor. Nu dorea decît să se alinte cu gîndul că Drew o iubește. Acum ar trebui să-i spună de Matt, cît timp erau bine dispuși și el fusese sincer

Secretul

cu ea. Dar...

– Arden, Arden, repetă el numele ei, apoi o sărută apăsător. Limba se cufundă adânc, posesiv, provocând același miracol pe care-l simțea de fiecare dată când o săruta. O mină îi alurică pe sub bluza de velur. Avea pielea la fel de catifelată; simțea în palmă inima bătându-i accelerat.

Arden gemu rostindu-i numele și se apropie de el cu o nemăsurată nevoie de afecțiune.

– Nu vreau să uzurp locul altcuiva din inima ta, Drew.

El o sărută pe gât și continuă să-i mângâie sînul.

– Dar nu faci asta. Ești prea deosebită. Ai un loc numai al tău, fiindcă nimeni pînă la tine nu a putut să-l ocupe. Mîinile lui vorbeau mai clar decît cuvintele. O mîngîie, apoi o îmbrățișă protector. O sărută din nou, de data aceasta cu o foame nestăpînită. Vîltoarea limbii lui o atrase și pe a ei, iar acum baletul gurilor devenise erotic. Cît îi place să te gust, să te savurez, îi spusese el după ce o sărută mărunt, sorbindu-i buzele. Limba căută să penetreze printre buzele lui Arden și reuși să o supună, iar ea îi luă capul între palme; se arcui spre el, strivindu-și sînii de pieptul lui musculos. Căpătă curaj și întredeschise gura, apoi îl sărută cu atîta pasiune încît cu greu își dădu seama că nu îndrăznise niciodată să sărute astfel. Inhibițiile

Sandra Brown

din trecut se prăbușiră; îl sărută cu pasiune, făcându-și dorința resimțită.

– Dumnezeule, șopti el cu un oftat. Îi cuprinse obrajii între palme și o privi direct în ochi: Mergem înăuntru?

Arden dădu din cap afirmativ, apoi se ridicară amândoi. În casă era liniște. Toate luminile fuseseră stinse, cu excepția celor de veghe, din holuri. La ușa camerei ei, Drew îi puse mâinile pe umeri și-i spuse:

– Te-am înghesuit, Arden. De cînd te-am cunoscut, am făcut doar cum am dorit. Nu vreau să te mai presez. Ți-am spus că te iubesc și așa este, dar necondiționat. Nu cer nimic din partea ta. Dacă vrei să vii la mine, îți voi arăta cît de mult te iubesc. Dacă nu, voi înțelege.

Spunînd aceste cuvinte, se întoarse în direcția camerei sale și dispăru în penumbră. Arden intră în camera ei și văzu că valizele îi fuseseră deja desfăcute și lucrurile aranjate. Nici nu observă decorul într-o combinație de bleu, bej și oranj; baia avea aceleași nuanțe.

Cu mișcări automate, Arden își scoase treningul, intră în baie și dădu drumul la duș, la apă fierbinte. Își spălă părul cu meticulozitate, fiind în aceeași stare de transă care o împiedica să treacă dincolo de lumea simțurilor și a instinctelor. Ori-

Secretul

cum, în aceste momente, nu avea de gând să lase rațiunea să se amestece în gândurile ei. După ce-și uscă părul, se parfumă și își rujă buzele cu gel strălucitor, de culoarea piersicii. Parcă făcând economie de mișcări, se înveșmîntă într-un chimonos de mătase și ieși din cameră.

Îl se răspunse imediat la bătaia în ușă. Drew apără în prag în bustul gol, cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Avea încă părul jilav. Cîrlionții în miniatură de pe piept erau uzi. Ochii îi străluceau ca două safire în lumina difuză.

– Arden? rosti el în șoaptă.

– Te doresc, se confesă ea pe un ton dezarmant.

– În pat?

– Da.

– Dezbrăcat?

Drept răspuns, Arden făcu un pas înainte și își lipi palmele pe pieptul lui. Perii urmezi o gîdilau în palmă provocator. Mișcă miinile în sens circular, apoi coborî mîngîierea spre abdomen. Deasupra buricului părul se rărea, fiind mai mătăsos. Cu degete stîngace desfăcu nodul prosopului; prosopul alunecă pe podea.

Bătăile inimii se intensificară în așa măsură, încît le auzea pe fiecare deslușit, urmate de răsuflarea precipitată, pe măsură ce degetele co-

Sandra Brown

borau. Ajunseră unde părul era mai aspru și mai des; aici curajul o părăsi și ridică ochii spre el implorându-l din priviri.

– Eu... nu pot... eu...

– Sst, zise el, îmbrățișînd-o. Ai făcut mai mult de jumătate de drum. Aceasta nu fost o încercare. Niciodată nu va trebui să faci ceva fiindcă aş vrea eu sau aş aştepta să faci. Hai să învățăm împreună cum să ne iubim.

Buzele lui făcură primul pas. O atinseră convingător, îmbiind-o să răspundă cu aceeași pasiune; la un moment dat sfiala lui Arden se topi și buzele ei deveniră la fel de senzuale ca sărutarea lui, trezite acum la viață. După ce le întredeschise, îi permise limbii lui să-i invadeze gura, luîndu-și tributul mult-dorit.

Drew își simțea tremurul mâinilor cînd le strecură pe sub chimonoul lui Arden. Impulsul îl îmboldea să i-l smulgă cu totul și să o strîngă goală la piept, dar ea nu era una din păpușile cu care se obișnuise să se joace pentru o noapte. Acestea aparțineau acum trecutului. Arden era prezentul și viitorul lui. Era atît de neprețuită. Voia să o ia încet, să-i savureze lent dulceața și să prelungească momentele de pasiune. Își odihni mîinile pe talia ei, mîngîind-o tandru. De-abia cînd îi auzi un geamăt de dorință, atunci îi depărtă chimonoul

Secretul

și-l lăsă să cadă pe jos. Făcu un pas înapoi și admiră îndelung goliciunea ei perfectă. O atinse ușor acolo unde ochii o atingeau mai întâi; Arden simțea lacrimile bucuriei inundându-i ochii. Drew îi adora trupul și aceasta i-l făcea și mai drag.

– Nu am mai fost admirată pînă acum. Doar devorată, șopti ea.

Drew o privi cu regret, apoi redeveni vesel.

– Ești atît de frumoasă, spuse el răgușit. O ridică pe brațe și o duse spre pat. Cuverturile fuseseră deja date la o parte, așa că o așeză încet pe cearceafurile proaspete, ghemuindu-se lîngă ea. Își zîmbiră; plăcerea trupului lîngă alt trup era ceva ce trebuia savurat.

Drew îi ridică brațele deasupra capului și începu să-i maseze sînii.

– Nici nu s-ar spune că ai avut un copil. Arden se abținu la timp; tocmai cînd ar fi vrut să-l corecteze, spunîndu-i că avusese doi, nu unul. Ai sînii rotunzi și tari. Îi încercui cu vîrfurile degetelor. Ai sfîrcurile trandafirii și delicate. Le atinse pe rînd, iar ele răspunseră. Nu ai striații pe piele. Cînd degetul lui trasă o linie descendentă dinspre abdomen, pînă jos, între pulpe, Arden se arcui spre spate. Ești perfectă, șopti el în secunda următoare, apoi o sărută. După ce se mulțumi cu buzele, Drew continuă sărutul pe gît, apoi buzele se lipiră

Sandra Brown

de sînii pregătiți deja prin mîngîierile de dinainte; îi supse cu mare atenție și tandrețe. Încercui sfîrcurile cu limba, umezindu-le.

– Lasă-mi mîinile libere, spuse ea, iar Drew se conformă. Arden își împleti degetele printre șuvițele de păr umed și îi apropie capul de trupul ei. Doamne, Drew, niciodată nu am fost iubită așa.

– Sper că nu. Vreau să fiu singurul bărbat despre care să-ști amintești că te-a atins.

– Nimeni nu a mai făcut-o așa ca tine.

Acum buzele lui se înfruptau din pielea dimprejurul buricului, amețind-o cu senzații care de care mai îmbătătoare; limba îi deflora adîncitura, iar buzele sorbeau dulceața pielii dinăuntru. Se zvîrcolea sub adorația lui, uitînd de sine. Cînd Drew ajunsese cu buzele pe zona întunecată a feminității ei, Arden se cutremură de dorință. Îl strigă pe nume aproape panicată, dar bucuroasă în același timp. Amestecul de senzații fu și mai amenințător cînd Drew o sărută prelung pe pielea fină dintre coapse. Apoi i le desfăcu ușor și cu multă măiestrie și tact o atinse în locul unde nimeni nu-i mai trimisese vreodată atîta plăcere prin simpla mîngîiere cu vîrfurile degetelor. Continuînd cu buzele, Drew o lăsă să înțeleagă că pînă atunci nu știuse ce însemna arta iubirii și a intimității desăvîrșite.

Secretul

– Te rog, Drew, te rog.

El se conformă rugăminții de-abia șoptite, mai ales că îi simți degetele înfipite în pielea spatelui. O trase ușor sub el și, privind-o direct în ochi, se insinuă ca într-un ritual păgîn, pătrunzînd-o. Nu se opri la intrare, ci avansă profund, lent, pînă ce simți că trupul ei îi înghițise virilitatea în întregime. Apoi făcu un lucru pe care sôțul ei nu-l făcuse niciodată cînd erau în asemenea momente: zîmbi. Cînd începu să se miște, continua să o privească, evaluîndu-i senzațiile și plăcerea, memorîndu-i buzele și ochii plini de pasiune, reținînd care mișcări îi tulburau mai mult privirea, făcînd-o să-i murmure numele, pierdută.

– Ce bine mă simt în adăpostul tău, Arden.

– Da?

– Da, Doamne, e minunat înăuntru, murmură el. Mișcă-ți trupul în ritm cu al meu.

Conversație? Nici nu auzise de așa ceva în timpul actului sexual. Singurele sunete pe care le auzise în patul lui Ron erau niște gemete și mormăieli indescifrabile.

– A-șa. Din nou, spuse Arden cînd îl simți atingîndu-i punctul cel mai vulnerabil, apoi se cufundă cu totul în adîncul ei. Da, da, da.

Cînd veni momentul apogeului, amîndoi fură cuprinși de valuri de extaz, învăluși de ceața

Sandra Brown

mulțumirii și cutremurați de plăcerile împărtășite. Căzură apoi la loc pe pământ, siguri că nu mai cunoscuseră aceste senzații cu altcineva pînă atunci.

Mai tirziu Drew își ridică încet capul de pe umărul ei și îi șterse cîteva picături de sudoare de pe obraji. Cînd Arden deschise ochii, el îi șopti sărutînd-o:

– Îți mulțumesc, Arden, pentru că m-ai făcut să mă simt alt om.

Capitolul 9

Prin ferestrele înalte pătrundea lumina difuză a soarelui. Arden deschise ochii și suspină de plăcerea cea mai delicioasă pe care o savurase vreodată. Camera era scăldată în razele blânde ale răsăritului de soare și se simțea parcă protejată de ambianța iubirii. Abia acum afla sensul vieții trăite la cea mai înaltă dimensiune.

Răsufarea lui Drew se auzea de pe perna alăturată. Arden i-o simțea pe spatele gol; o mână îi odihnea leneș pe coapsa dezvelită.

Își întoarse capul ușor, atentă să nu-l trezească,

Sandra Brown

apoi privi în cameră și dădu atenție detaliilor pe care nu le observase cu o seară în urmă. Era decorată cu același gust ca și restul casei. Pereții erau tapetați în vernil, asortindu-se perfect cu tapițeria de culoarea untului, care acoperea celelalte piese de mobilier. Covorul era de culoarea fildeșului. Două fotolii ciocolatii apăreau în ansamblul dormitorului ca două pete calde, lângă o măsuță joasă la fereastră. Pe jos erau azvîrlite pernele fantezi care fuseseră pe pat. Pe pereți citeva tablouri în rame subțiri, metalice întregneau atmosfera elegantă. Șemineul era pe peretele opus ferestrei; Arden îl consideră un lux original în această climă tropicală. Era tot de culoarea fildeșului și în față avea un geam sub formă de evantai. Arden găsi camera perfectă.

Perfect era și bărbatul de lângă ea.

O rază subțire, argintie, se oprise pe covor asemeni unui bec miniatural. Arden se gândi să se întoarcă în camera ei pînă ce nu se vor scula ceilalți. Era ora la care Matt se trezea de obicei și, după aceasta, nimeni nu mai putea să doarmă, își zise ea rîzînd. Îi ridică brațul lui Drew și-l așeză pe pat, apoi coborî tiptil, se îmbrăcă în chimonoul de mătase și mai zăbovi prin cameră delectîndu-se cu senzația pe care i-o producea mocheta sub picioarele goale. Puse mîna pe clanță și tocmai

Secretul

voia să o răsucească, însă văzu brațele lui Drew sprijinindu-se de ușă de o parte și de alta a ei. Scoase un țipăt înfundat și se prelinse cu totul pe ușă.

– Unde crezi că fugi? gemu el cu buzele lipite de ceafa ei. Se lăsă cu toată greutatea peste ea, încarcerînd-o.

– În camera mea.

– Mai ai dreptul la o încercare. O sărută pe gît și linse locul excitabil pînă ce o simți că se înfioară. Nu pleci nicăieri, ci te duci direct în patul meu. Cu mine.

Gura lui se plimba acum pe gîtul ei pînă ce ajunse în spatele urechii. Cu limba îl dezmierdă.

– Ah, Drew... nu... trebuie să mă duc în camera mea.

El își mută mîinile de pe ușă pe talia ei, unde căută nodul cordonului de la chimono pe care-l desfăcu foarte ușor, deși Arden se străduise să-l lege destul de strîns.

– Dă-mi un motiv rezonabil pentru a face asta.

– Păi... Arden rămase cu fraza neterminată fiindcă mîinile lui îi îndepărtară marginile veșmîntului și acum o mîngîiau peste abdomen. O potrivea exact cu mijlocul spatelui pe mijlocul abdomenului lui. Fesele ei se contopiră cu pulpele lui, iar la mijloc îi simți bărbăția aderînd pe pielea înfier-

Sandra Brown

bîntată. Nu mai vedea nici un motiv de a pleca acum de lîngă el.

Palmele lui luă contact cu sînii ei.

– Pieptul tău este minunat, murmură strîngînd ușor formele delicate. Îmi place cum ți se văd urmele de la costumul de baie aici, zise trasînd cu degetele o linie orizontală pe spate. Desigur, dacă ai sta la plajă pe nisipul de aici, nu ai avea nici o linie albă. Eu te-aș unge cu ulei de plajă și te-ai bronză peste tot, sub privirile mele. Mîinile lui făceau aluzii provocatoare, coborînd îndrăzneț în locul unde de asemenea avea locuri nebronzate de soare.

Arden se simți învăluită de aceeași vrajă ca și cu o seară în urmă. Fără să-și dea seama sau să poată controla ce se întîmplă, trupul îi deveni maleabil, mulîndu-se ușor peste formele lui musculoase.

Cînd îi mîngîie sfîrcurile, Arden simți că explodează. Îi șoptea la ureche cuvinte dulci, admiraive la adresa trupului ei, făcînd-o să roșească și să se excite la auzul unui limbaj extrem de provocator.

– Cît de mult îmi place să-ți simt pielea sub atingerea limbii. Ai un gust atît de matern și erotic. Aroma pielii tale e o încununare a feminității.

Arden nu mai avea deloc energie să-i reziste,

Secretul

așa că-și lăsă capul pe spate, pe umărul lui. Se undui ușor, arcuindu-se pe spate, pînă ce îl simți foarte tare și insistent. Răsufllarea-lui devenise furtunoasă și-i excita urechea, în timp ce o mină îi netezea ușor linia stomacului, coborînd pînă ce ajunse la punctul pe care-l căutase de la început. Își lipi palma peste triunghiul acoperit de păr, iar degetele se curbară spre interior, ascunzîndu-se între coapse. Degetul mare aluneca în sus și în jos, într-un chinuitor dans erotic. Atinsese locul vulnerabil și se cuibărise la adăpostul lui, provocînd-o.

– Te iubesc aici. Pe cînd vorbea, continua să apese cu degetul pentru a-i hipnotiza rațiunea, lăsînd-o fără suflare. Ascuns. Catifelat și moale. Afît de moale. Degetele lui explorau în continuare, adîncindu-se pînă ce descoperiră interiorul umed, pregătit să-l primească, însă prelungi extazul. Cu tandrețe și delicatețe, făcu dragoste cu ea prin vîrfurile degetelor, dîndu-i aceleași senzații nebănuite, însă fără să-i ceară ceva în schimb. O atîngea ritmic, din ce în ce mai apăsător, pasional, pînă ce găsi cheia spre locul magic, care se decuia și lăsa drum liber feminității împlinite.

Arden se cutremură așa cum stătea cu spatele lipit de abdomenul lui, murmurîndu-i numele inconștient.

Sandra Brown

Atunci Drew o întoarse cu fața spre el și o ridică ușor de coapse, lăsînd-o apoi încet să-i cuprindă bărbăția. Arden îl primi cu totul și suspină cînd Drew își arcui spatele și pătrunse mai adînc în ființa ei. Cu fiecare mișcare de pătrundere, Arden simțea cum totul se prăvălește în jurul ei și lumea dispare cu totul. Strînse pulpele în jurul lui și dădu drumul la un geamăt prelung, în același timp cu strigătele lui extatice, camuflate de sîinii ei pe care își lipise buzele.

Cînd Arden își recăpătă cunoștința, din pudoare nu-și ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui. Sesizîndu-i sfiala și înțelegînd motivul acesteia, Drew o duse în pat, unde o așeză ca pe un copil. Arden tot nu îndrăznea să-l privească. El surîse amuzat și o mîngîie pe spate.

– Arden, șopti Drew. A fost așa de rău?

Ea se rostogoli pe burtă și-l privi. Dădu din cap, apoi închise ochii.

– A fost minunat.

– Atunci de ce nu te poți uita la mine? întrebă sărutîndu-i mîna, apoi degetele, unul cîte unul. Arden schiță și ea un zîmbet.

– Mă simt jenată. Cuvintele de-abia îi părăsiră buzele, erau cu greu descifrabile.

– Nu am vrut să te simți stîmjenită.

– Nu! zise privindu-l mirată. Nu tu m-ai stîm-

Secretul

jenit. Mă simt jenată de mine însămi. Niciodată nu am... nu am fost așa. Arden privea perii fini, blonzi de pe pieptul lui. Ar fi dorit să-i simtă mușchii sub palme când îi spunea aceasta, dar era tot timidă, temîndu-se de schimbările petrecute cu personalitatea ei. Nu am mai făcut.. mă rog, asemenea lucruri. Nu mă recunosc cînd mă trezesc că-mi pierd controlul astfel. Își lipi obrazul de brațul lui, exprimînd tot ce-i trecea prin minte. E ca și cînd s-ar afla o altă femeie în mine; nu am cunoscut-o pînă să te întîlnesc pe tine. Dar nu e altă femeie, îmi dau seama totuși, sînt eu. Nu știam că există și această parte a mea. Îmi vine foarte greu să mă obișnuiesc cu ea.

– Cu alte cuvinte, interveni el, pînă să mă cunoști nu ai știut că ești o ființă senzuală, cu porniri extrem de erotice, insașiabile. Speriată, Arden îl privi, dar surîse, văzîndu-i ochii calzi și tandri. Sincer, mă simt flatat.

Drew o strînse la piept și se rostogoli cu ea pe pat. Riseră amîndoi, iar inima lui Drew radia de fericire fiindcă putea rîde și face dragoste în același timp. După moartea lui Ellie nu simțise nicio dată bucuria ulterioară împlinirii actului sexual, ci o disperare trecătoare.

Acum își dădu seama cît de searbădă fusese viața lui pînă atunci. Nici măcar nu voia să-și ima-

Sandra Brown

gineze viața fără Arden, de acum încolo. Brațele lui o țineau prizonieră și o săruta nu cu pasiune, ci cu o foame teribilă, transmițându-i mesajul că prezența ei îi devenise indispensabilă.

– Hai să ne spălăm, zise Drew emoționat.

Sala de baie era foarte elegantă. Cada îngropată era enormă și pe laterale avea jeturi pentru masaj. Pe o fereastră se vedea oceanul. Cabina de duș era spațioasă. Aici o conduse Drew pe Arden.

Oricâtă modestie i-ar mai fi rămas lui Arden, aceasta dispăru în clipa când dușul îi atinse trupul, spălînd-o din cap pînă-n picioare. Drew o sorbea din priviri. În loc să se simtă stîmjenită de interesul lui pervers, Arden se simți purificată, fiindcă știa că aceasta nu era doar pasiune neînfrînată, ci dragoste.

Se sărutară, lingîndu-și picăturile de apă de pe obraji, de pe gît, iar Arden îl cuprinse cu mîinile, masîndu-i mușchii spatelui. Talia lui îngustă fu de asemenea explorată, iar palmele coborîră apoi pe fesele tari. Avu cutezanța să-l privească în timp ce strîngea, familiarizîndu-se cu formele desăvîrșite, cu curbele masculine.

Drew o privea delectîndu-se cu gesturile ei; o urmărea cum își săpunea palmele cu mișcări lente, provocatoare. Simți că nu mai are aer și

Secretul

Înghiți convulsiv când Arden îi cuprinse penisul între palmele alunecoase. Atingerea ei fusese timidă la început, dar cu timpul deveni mai fermă, crescînd în intensitate, strîngînd pe cînd îi privea ochii care se închideau ușor, umbriți de plăcere.

– Arden, spuse el cu glas gîtit, știi ce-mi faci acum?

– Îți fac ceva rău? îl întrebă alarmată, retrăgîndu-și mîinile brusc.

– Nu, Doamne, sigur că nu. Îi luă o mînă și o duse în același loc, iar cu cealaltă o apropie și mai mult de el. Ești perfectă, atît de nevinovată sexual, cu toate că ai fost soție și mamă.

– Una nu are nici o legătură cu cealaltă. Se gîndea nu numai la viața ei intimă cu Ron, cînd spuse asta, dar și la precizia sterilă cu care îl concepușe pe Matt.

– Sînt un ticălos egoist că spun asta, dar mă bucur.

• După ce se clătiră, reveniră în dormitor.

– Întinde-te pe pat, cu fața în jos, îi zise el încet. Arden se supuse. Drew se întinse alături de ea. Să știi că trebuie neapărat să facem ceva cu dungile acestea albe, murmură el. Pe spate Arden avea cîteva urme albe de la sutienele costumelor de baie, iar fesele erau foarte albe în contrast cu pulpele bronzate.

Sandra Brown

– Ce propui să facem acum? Întrebă ea somnoroasă, cu capul sprijinit pe brațele încrucișate înainte.

– Mmm, tu ce ai vrea? o întrebă el cu inflexiuni lascive.

– Ești irecuperabil.

– În ceea ce te privește, sînt. Începu să-i maseze umerii, apoi spatele cu gesturi de maseur calificat.

– Ce facem dacă Matt vine în dormitor? îl întrebă ea.

Mîinile lui își continuă traiectoria, coborînd ușor pe lateral, unde se ocupară de sîni. Arden suspină.

– Nu va veni. Am încuiat ușa. Drew se aplecă peste ea și-i șopti la ureche: Nu vreau să fiu deranjat nici măcar de fiul meu. Mîinile lui rămaseră pe talia ei, masînd-o blînd, apoi coborîră spre fese. Arden gemu în semn de răspuns; îi simți buzele mușcînd ușor pielea de la mijloc. Ca o păpușă fără viață, Arden se conforma jocului lui, răsucindu-se cînd palmele lui îi dădură doar un impuls. Cu buzele își continuă itinerariul delicat peste abdomen, apoi mai jos.

Cu agilitate, Drew se așeză exact între coapsele ei și rămase așa cîteva secunde. Arden îl mîngîia pe creștet. Era uluită de acceptarea nou-

Secretul

lui mod de a-și exprima intimitatea cu el; avea încredere în el și deja trupul îi răspundea prompt la dorințele lui, înfierbîntîndu-se și topindu-se la fiecare atingere pătimașă.

Simți cum pînă și oasele i se topesc sub răsuflarea fierbinte, cînd o sărută pe buric.

– Vreau să mai facem dragoste, Arden. Cuvințele fuseseră rostite cu răsuflări calde; Arden simți cum toată ființa îi clocotește în interior.

– Atunci să facem dragoste.

Drew se ridică deasupra ei, sprijinindu-se pe coate, dar nu începu atacul încă.

– Or să te doară sîinii, zise descumpănit, privind-le rotunjimile ademenitoare. Ca să nu mai vorbim de alte locuri.

Arden îl cuprinse de ceafă și-i coborî capul pînă ce buzele îi atinseră sfîrcul.

– Sărută-mă aici, șopti ea. Sărută-i pe amîndoi.

Drew gemu înfundat și începu să sugă sfîrcul excitat. Trăgea ușor, ritmic, fără să-i provoace durere, ci doar plăcere. Din cînd în cînd își ridica ușor capul, ca să-i vadă reacția, și cînd simțea că Arden ajunge la extazul pe care dorea el să i-l provoace, ajusta sfîrcurile cu limba, dezmiardîndu-le lent, circular. După ce aplică același tratament ambilor sîini, îi privi cum străluceau la lumina dimineții.

Sandra Brown

Arden se zvîrcolea sub el, resimțind profund, în interior, dorința de a-l avea acolo. Se mișcă ușor, căutîndu-l cu pulpele, atrăgîndu-l să-i umple golul creat cu sărutările înfocate.

Drew nu așteptă mult, ci se conformă dorinței ei; o pătrunse pînă ce brațele ei i se încolăciră în jurul gîtului, rețînîndu-l prizonier.

Ca și mai devreme, nu era vorba de o culminare, ci de un început. O renaștere, fiindcă se simțea inundată de viață, cînd Drew ejaculă. Rămaseră nemișcați, îmbrățișați, inspirînd adînc dragostea lor; nu se simțeau sfîrșiți, ci plini de energii noi și de viață.

– Arden, șopti el, după ce se așeză lîngă ea.

– Hmmm?

– Relația asta ilicită trebui să ia sfîrșit.

Arden simți ca și cînd inima îi fusese smulsă din piept și azvîrlită pe podea.

– Sfîrșit?

– Da, răspunse el sincer. Trebuie să te măriți cu mine.

– Nu mi-ai răspuns la cerere, Arden.

Trecuseră cîteva ore de cînd i-o făcuse. Arden

Secretul

nu știa nici acum ce avea să-i răspundă, așa cum nu știuse nici în clipa cînd auzise propunerea. Erau pe plajă, cu Matt. Deja toți trei alcătuiau o familie unită și asta o alarma pe Arden. Încercă să schimbe subiectul.

– După cîte îmi amintesc, nu a fost o cerere, ci un ordin.

– Dar la ce altceva te poți aștepta de la un bărbat insistent ca mine? răspunse el pe jumătate în glumă, dar Arden îi remarcă seriozitatea din priviri.

Nu ceruse un răspuns atunci cînd îi vorbise de căsătorie; o strînsese în brațe și adormise. Arden însă nu putuse dormi. Avea mintea prea tulburată, din cauza nopții predecete, cînd descoperise lucruri noi și asistase la cererea în căsătorie făcută de Drew. Așa, dintr-o dată.

Pe ea? Pe ea să o ia de soție Drew McCasslin, tenismanul profesionist? Drew McCasslin să se însoare cu ea, cu Arden Gentry, o nimeni, o mamă-de-împrumut pentru copilul lui?

Cînd se trezise Drew, deciseră împreună că lînceziseră prea mult asupra pasiunii lor. Matt luase deja micul dejun cînd ei coborîră. Le făcu semn vesel, rîzînd și împrăștiase peste tot fulgii de porumb pe care-i minca. Drew era îmbrăcat în ținută de antrenament, iar Arden în pantaloni

scurți. Încercase să o convingă să-l însoțească pe teren.

– Drew, toate hainele mele au fost adunate într-o valiză unde au stat o săptămână, ca într-un dulap închis. Trebuie să văd ce are nevoie să fie spălat mai întâi.

– Pot să fac eu asta pentru dumneavoastră, se oferi doamna Laani, punându-i pe masă o farfurie cu fructe felii. Îi turnă cafea în cană.

– Vă mulțumesc, zise Arden surîzînd. Dar prefer să-mi sortez singură lucrurile, ca să știu unde este fiecare.

Nimeni nu se putea îndoi că Arden va rămîne o perioadă nelimitată; cu excepția lui Arden.

Drew plecase singur la antrenament. După ce-și aranjase lucrurile în dulapul din dormitorul său, Arden și doamna Laani scotociră printre hăinuțele cumpărate din Honolulu pentru Matt.

– Oh, ce frumos este, exclamă Arden, ridicînd un costumăș de joacă, pe pieptul căruia era desenată o rachetă de tenis.

– Mă gîndeam că o să-i facă plăcere tatălui, spuse doamna Laani rîzînd.

• Matt umbla desculț și mai mult se strecura printre picioarele lor pe cînd cele două femei încercau să i le aranjeze în sertare și dulapuri. Arden nu se supăra nici cînd îl văzu că desfășurase sulul

Secretul

de hîrtie igienică din baia lui, împrăștiind-o peste tot, pe jos. Din cînd în cînd îl strîngea la piept, privindu-l cu atenție, minunîndu-se de drăgălășenia lui.

Oare cum se întîmplase că sămînța lui Drew fusese depusă în pîntecul ei, printr-o operațiune simplă, mecanică, fără emoția iubirii pe care o provoacă un asemenea miracol? Cum de ieșise din ea un copil atît de desăvîrșit? Îi mulțumi lui Dumnezeu că avusese și ea un rol în aducerea lui pe lume.

Drew reveni înainte de prînz și părea extaziat.

– Ar fi trebuit să vezi mulțimea astăzi, privindu-ne pe Gary și pe mine jucînd. M-au ovaționat deschis cînd am ieșit din teren. Ieri UPI și *Associated Press* au fost prezenți la meci, răsbind vestea în lumea întreagă. Ham s-a depășit pe sine. A sunat și mi-a spus că telefoanele nu încetau, invitîndu-mă să joc la concursuri în toată America și în afara granițelor. Sponsorii mei l-au sunat să-l felicite. Drew îi explică despre companiile ale căror haine le purta, ale căror rachete de tenis le folosea, cu ale căror avioane călătorea, ale căror paste de dinți le utiliza. Acești bani erau de fapt veniturile pe care le obținea el, chiar dacă nu numai premiile intrau la socoteală. Cînd jocul lui avea de pierdut în celebritate, la fel

Sandra Brown

se întâmpla și cu ofertele acestor companii.

– Mă tem că, de îndată ce firmele vor primi oferte pentru a-mi înnoi contractele, nu voi mai beneficia de sponsorizarea lor. Acum toți vorbesc de lucruri noi și deosebite. Desigur, mai oscilează puțin. Am jucat un singur meci, pe care nu l-am câștigat, dar cel puțin nu m-au considerat ratat. Trebuie să câștig unul. Acum știu că pot. Ochii îi străluceau și îi strînse mîna lui Arden peste masă. Mai am nevoie de un singur lucru în viață ca să fiu pe deplin fericit.

Arden știa la ce se referă. Toată dimineața se gîndise numai la asta. Avea inima plină de bucurie, era fericită că Drew o iubește îndeajuns cît să o ceară de soție. Atunci de ce ezita? De ce nu-și încolăcise brațele în jurul gîtului lui chiar în clipa cînd cuvintele îi ieșiseră din gură? De ce nu-i spusese de atunci? Fiindcă imediat și-ar fi amintit ce o adusese la acest bărbat de la bun început.

Matt.

Ce-și mai putea dori? L-ar avea pe fiul său alături de tată, îi va fi mamă în adevăratul sens al cuvîntului, îl va putea urmări cum crește, cum devine adolescent, apoi bărbat. Ar fi acolo, alături de ei, martoră la toate, ajutîndu-l să treacă prin momentele grele, iubindu-l. De ce nu-i putea spune lui Drew că dorea să se mărite cu el mai mult

Secretul

decît orice pe lume?

Fiindcă el fusese sincer cu ea, iar ea nu fusese. Nu putea păși într-o căsnicie cu această minciună între ei. Avusese parte de o asemenea căsnicie și asta o dezgustase. Ron se căsătorise cu ea din motive egoiste, iar ea nu-l putuse ierta. Îl urse pentru asta. El, la rîndul său, ajunsese s-o disprețuiască pentru consimțămîntul ei orb, pentru supunerea necondiționată.

Ce s-ar întîmpla dacă Drew ar afla cine este ea și rolul pe care-l jucase în trecutul lui? Ar crede că se mărită cu el doar fiindcă dorește să fie cu fiul ei. Oare ar crede-o el vreodată că-l iubește nu la fel de mult... ba mai mult... decît își iubea fiul? Decît fiul conceput cu sămînța lui? Cunoscîndu-i orgoliul, se îndoia de asta.

„Așa că spune-i acum, își ordonă ea. Nu risca să afle adevărul mai tirziu. Nu poți continua cu acest secret între voi, deci spune-i acum. Astăzi.” Se cutremură de groază. Indiferent cine era mama lui Matt, Drew nu putea fi încîntat s-o cunoască. De fiecare dată cînd îi vorbea de chinul prin care au trecut el și Ellie pentru a „obține” un copil, se citea pe chipul lui mîhnirea. Nu, cu siguranță că nu s-ar fi bucurat să o cunoască pe mama lui Matt. Nu i-ar fi plăcut să afle că aceasta era femeia pe care ajunsese s-o iubească, în care

Sandra Brown

avea încredere, dar care păstrase secretul de prea mult timp deja.

Cînd se plimbară pe plajă după masa de prînz, mintea ei plutea în aceeași ceață a nehotărîrii.

Acum Drew o presa cu un răspuns. Chiar în acea clipă Matt se aruncă asupra ei și o dărimă pe spate.

– Oh, tu! strigă ea, prinzîndu-l de mijloc. Cred că ar trebui să ții regim. Matt începu să ridă cu poftă cînd Arden îl trînti pe pătură, lîngă ea, gîdilîndu-l și ciupindu-l de abdomenul durduliu. După ce termină cu hîrjoneala, Matt se ridică și o luă la fugă spre mal. Ai grijă, strigă Arden în urma lui. El se opri, se întoarse și veni în fugă înapoi. Cu minuțele întinse, ateriză în brațele ei și o sărută direct pe buze.

Arden simți că-i vine să plîngă, dîndu-i drumul înapoi spre apă.

– Te iubește și el, Arden, comentă Drew, obli-gînd-o să-l privească. Văzîndu-i lacrimile din ochi, surse: Îl iubești, nu-i așa?

Adevărul nu putea fi ascuns.

– Da.

– Dar pe mine? Văd cumva ceva ce nu este acolo? Arden începu să plîngă cu lacrimi grele. Îl mîngie pe frunte.

Secretul

– Și eu te iubesc, spuse ea. Te iubesc atât de mult încît mă doare.

Drew îi luă mîna și și-o lipi de obraz.

– Atunci spune că te măriți cu mine. Ham vrea să plec într-un turneu de două săptămîni. Vreau ca tu și Matt să veniți cu mine. Vreau să mergi ca soția mea. Gîndul că ar putea pleca fără ea îi deveni insuportabil. Pe de altă parte, știa că trebuie să plece. Momentul era potrivit.

– Două săptămîni, zise ea tristă.

– Știu că nu-ți ofer prea mult timp de gîndire, dar de ce să mai așteptăm? Dacă mă iubești...

– Dar te iubesc.

– Știi cît de mult te iubesc eu. Căsătorește-te cu mine acum, Arden. Se uită spre Matt, care urmărea un val venind spre mal. Nu am șantajat niciodată o femeie să se mărite cu mine, dar să știi că-mi voi juca toți așii. Oftă, spunînd: Matt are nevoie de o mamă, Arden.

– Dar o are pe doamna Laani, protestă ea. Inima parcă îi era ancorată de ceva, în străfundul sufletului, iar acum o trăgea în jos, într-o situație din care nu avea nici o scăpare. „Te rog, nu te folosi de fiul meu ca să mă convingi să fac ceva ce nu trebuie să fac.”

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea, zise Drew despre menajera și prietena sa. Ea m-a lăcuit de

Sandra Brown

patima băuturii și de instabilitatea emoțională. O altă femeie, cu mai puțin suflet, și-ar fi făcut valiza și ar fi plecat imediat. E nemaipomenită cu Matt. O consider mai mult ca o membră a familiei, decât ca menajeră, dar pentru el ea nu poate fi o mamă. E prea târziu, în primul rînd. Îi luă mîna lui Arden și o duse spre buze. Arden, peste cîțiva ani va trebui să ne mutăm de aici. Cînd Matt va crește, iar eu voi fi prea bătrîn ca să mai joc, nu vom mai putea rămîne în această lume izolată. Matt va avea nevoie de o mamă, cînd va merge la școală și va vedea că toți ceilalți copii au una. Drew vedea încă îndoiala în privirea ei. Mai avea ultimul as în mîneacă; era cel mai rău, dar ajunsese la disperare. Fii pentru fiul meu ce nu ai putut să fii pentru Joey.

Arden se uită la el și-și trase mîna brusc.

– Ești nedrept, Drew.

– La naiba, știu că sînt, dar am impresia că aș putea să te pierd și nu pot lăsa să se întîmple așa ceva. Mă lupt pentru viața mea și intenționez să folosesc toată muniția de care dispun. O privea cu teamă dar și cu încăpățîinare. Ți-am mai spus; nu ești o înlocuitoare pentru Ellie și Dumnezeu mi-e martor că nu te mint. Nici Matt nu-l poate înlocui pe fiul pe care l-ai pierdut, dar spui că ai ajuns să-l iubești. Dă-i lui ceea ce nu ai avut

Secretul

șansa să-i oferi lui Joey. O sărută ușor pe buze. Aș putea chiar avea un copil împreună.

– Oh, Dumnezeule, strigă ea și-și acoperi fața cu mâinile, apoi se rezemă cu capul pe pieptul lui. Drew o adăposti între brațele lui puternice și începu să-i șoptească încurajări, mângiind-o pe cap.

– Știu că iar te forțez, Arden, dar vreau să faci parte din viața mea. Mai mult decât tenisul. Mai mult ca orice. Totuși, nu te-aș fi cerut, dacă nu aș fi gândit că și tu ai nevoie de Matt și de mine în aceeași măsură.

Arden simți o minută pe spate și, când își ridică ochii, îl văzu pe Matt mângiind-o. Îi tremura buza inferioară și ochii îi erau înlăcrimați.

– A-den, A-den, spuse cu glas tremurat, pe punctul de a începe să plîngă.

– Oh, iubitoare, nu plînge, zise Arden ștergîndu-i lacrimile. Se strădui să surîdă. Vezi, nu s-a întîmplat nimic. Își aminti că Joey nu era niciodată atît de receptiv la plînsul ei. Lumea unui copil se putea prăbuși văzînd un adult atît de nefericit. Sînt bine. Vezi? Micuțul se uită spre tatăl său, dar acesta rămase cu ochii ațintiți asupra lui Arden. Îl strînse pe micuț la pieptul ei, necăjită fiindcă-i produsese teamă și durere. Vezi, sînt fericită, îi spuse. Unde ți-e năsturelul de pe burtică? Îl văd, îl văd, zise glumind și gîdilîndu-l. Matt începu să

Sandra Brown

ridă și uită de lacrimi.

Doamna Laani le strigă, din spatele zidului care despărțea plaja de pajiște:

– Să vă fie rușine că-l lăsați pe micuț să alerge gol-pușcă. O să crească un păgîn.

– Dar așa l-a făcut Dumnezeu, zise Drew, aruncînd o privire conspirativă spre Arden.

– Blasfemie, spuse femeia, mormăind, apoi veni să-l ia pe Matt să-i pună chiloțelii. El protestă, se zbătu, pînă ce doamna Laani renunță oftînd. Vedeti la ce mă refeream? E deja pe jumătate păgîn. Urcă încet panta cu copilul în brațe, iar acesta repeta:

– Nu nani.

Îi urmăriră pînă ce menajera dispăru spre casă.

– Nu credeam că m-a văzut că plîng. Nu voiam să-l supăr.

– Dacă încep și eu să plîng, spui că te măriți cu mine? zise Drew cu o expresie de adolescent îndrăgostit, iar ochii atît de rugători, încît Arden izbucni în rîs.

– Oh, Drew, spuse aplecîndu-se să-l sărute. Te iubesc, dar sînt multe motive pentru care nu trebuie să mă mărit cu tine.

– Sînt mult mai multe pentru care trebuie să ne căsătorim.

Secretul

Arden își rezemă fruntea pe pieptul lui și simți firele de păr care o gîdilau pe obraz. Îi plăcea mirosul pielii lui.

– Există un motiv puternic pentru care nu ar trebui să mă mărit cu tine. E vorba de ceva... din trecutul meu. Am făcut ceva ce...

– El îi ridică ușor capul și o privi în ochi.

– Arden, nu poate exista nimic atît de rușinos în trecutul tău. Chiar dacă ar fi existat, în comparație cu mine, ai trăit ca o sfință. Nu-mi pasă de nimic din trecutul tău. Mă interesează doar viitorul. O mîngîie pe obraz. Și eu aș avea ceva să-ți spun, ceva ce ezit demult, dar sincer, nu văd ce diferență ar aduce în relația noastră. Nu ne afectează dragostea cu nimic. O sărută pe colțul gurii. Secretul acela are vreo legătură cu mine? Cu ceea ce simți pentru mine? Mă iubești mai puțin din această cauză?

Arden îi răspunse cît de sincer putu.

– Nu. Nimic nu-mi poate umbri dragostea față de tine.

– Atunci uită de el. Viețile noastre au început cînd ne-am cunoscut. Trecutul fiecăruia trebuie să rămînă secret și personal. Să închidem acest capitol și să începem să adunăm amintirile noastre sacre. O mai sărută o dată. De data aceasta cu pasiune, ca și cînd ar fi dorit să șteargă orice

Sandra Brown

protest de pe buzele ei. Mărită-te cu mine, Arden.

– Drew, Drew, zise ea, dar nu putu să rostească mai mult fiindcă buzele lui flămînde o căutau. Nu mai simți decît aceeași iubire, ca la început, restul nemaifiind atît de important.

Drew o strînse cu forță, nepermițîndu-i să mai facă vreo mișcare sau să mai spună ceva.

– Scoate-ți sutienul, ordonă el cu buzele lipite de ale ei.

Arden se zbătu în zadar.

– De aceea mă ceri de soție? Pentru a avea drepturi nelimitate de folosință carnală?

– Unul dintre motive poate fi acesta, zise, admirîndu-i liniile sinuoase ce se vedeau dincolo de chilotul miniatural.

Dacă el avea să-i ascundă originile lui Matt, atunci de ce ar fi fost secretul ei mai grav? Dintr-o dată se simți parcă eliberată de orice constrîngerii. Dorea să sărbătorească dragostea lor, să oprească în loc ceasul grijilor și al vinovăției.

– Dacă trece ceva pe aici? întrebă ea cu o nuanță promițătoare în glas.

– Mo și doamna Laani sînt singurii care au accesul permis pe proprietate fără aprobarea mea prealabilă. Amîndoi știu că atunci cînd sînt singur pe plaja mea, cu o femeie, nu trebuie să-și facă apariția nicidecum.

Secretul

– Oh? Și cam de câte ori ai fost singur, cu o femeie, pe plaja ta?

– Acum e prima dată. Azi dimineată le-am pus în față o listă cu interdicții.

Arden se strădui să nu rîdă.

– Dar dacă trec ambarcațiuni? Dacă vreun iaht trece pe aici și ne vede... mă vede pe mine dezbrăcată...

– Noi o să fim primii care vedem vaporul și ne ascundem repede.

– Observ că te-ai gîndit la toate.

– La toate, spuse el vesel, privindu-o cu nerăbdare. Apropo, parcă ai spus da? Sau să înțeleg din sărutările tale că răspunsul a fost da? O cuprinse de talie, apoi îi deznodă șnurul de la gît, cu care era susținut sutienul costumului de baie; pe cînd vorbea reuși să-i desfacă legătura de la spate.

– Nu am spus da... După ce îi desfăcu sutienul, acesta rămase cîteva secunde peste sînii care-l susțineau cu forma lor, apoi vîntul îl smulse și-l duse mai departe, pe nisip. Dar, de vreme ce voi face asta... Tăcu, cînd îl văzu pe Drew ridicîndu-se, ca să-și dea jos pantalonii scurți. Rămase gol în fața ei, ca un Adam al perfecțiunii masculine; blond, puternic, sigur pe sine. Banderola din jurul capului îi dădea un aer primitiv, sălbatic;

Sandra Brown

se întinse la loc lângă ea... de vreme ce ne vom hîrjoni pe plajă. Ochii lui priveau cum prada se descoperă singură... goi... Drew merse în patru labe spre ea ca o felină la atac și se prăbușiră amîndoi pe spate. Cred că va trebui să devin soția ta.

Sărutările lui erau neobosite, imperative și fierbinți ca și elementele înconjurătoare – nisipul, vîntul, soarele – și la fel de primitive.

Capitolul 10

– A naibii lună de miere, bombăni Drew. Conducea mașina spre localitatea pitorească Lahaina.

– Mi se pare totul minunat, zise Arden rîzînd, îndreptîndu-i maieul lui Matt, trăgîndu-i pantalo-nașii pentru a suta oară.

– Ideea mea despre luna de miere era să te am goală în patul meu, unde să ne gîndim la tot felul de figuri erotice.

– Vom ajunge și la asta, șopti ea. Drew își întoarse brusc capul și o privi intens. Pentru moment, te rog, fii atent la drum.

De cum consimțise Arden, Drew nu mai pier-

Sandra Brown

duse nici o clipă pentru a face aranjamentele de cununie, rezolvînd totul în cîteva zile. Ceremonia avusese loc dimineață și se desfășurase într-un cadru intim. Zburaseră pînă la Honolulu, unde îi cununase un pastor pe care Drew îl cunoștea bine. Ca invitați nu fuseseră decît soția pastorului și doamna Laani. Matt, bineînțeles. La cererea lui Arden, Drew nu dăduse nimic publicității.

– Te rog, Drew, insistase ea. Nu vreau să fiu pe buzele tuturor. Vin cu tine în turneu. Voi fi acolo să-ți susțin moralul la fiecare meci, dar nu doresc să fiu fotografiată sau interviuată.

Își aminti cum fotografii se înghesuiseră în jurul lui Ellie și al lui cînd părăsiseră spitalul. Cum reușiseră ei oare să păstreze secretul că Ellie nu era mama naturală a copilului? Arden avea propriul ei secret, pe care trebuia să-l păstreze. Cel puțin o vreme. Se hotărîse să-i spună lui Drew că e mama lui Matt, dar numai după ce se va fi asigurat de dragostea lui pentru ea. Deocamdată cu cît mai puțini știau despre căsătoria lor, cu atît mai bine era. Dorea să stea în umbră încă o vreme.

– Dar sînt mîndru de tine, protestase el. De ce vrei să ascundem faptul că ne-am căsătorit?

– Nu vreau să-l ascundem, ci să nu-i facem publicitate. Arden căută repede o scuză plauzi-

Secretul

bilă. Din cauza... din cauza lui Ellie. Era o femeie atât de frumoasă, atât de legată de viața ta. Pînă ce nu voi învăța secretele vieții de turneu, nu vreau ca oamenii să mă compare cu ea.

– Dar nimeni nu face comparație, îi spuse el tandru, mîngîind-o pe păr.

– Unii s-ar putea să gîndească astfel și asta m-ar face să mă simt foarte incomod.

Drew protestase încă puțin, apoi se întoarseră la Maui după-amiază, pentru a-l culca pe Matt care, de oboseală, devenise năzuos.

– Trebuia să-l suni pe Gary pentru cîteva seturi.

– În ziua nunții mele? moșmăi Drew.

– Vrei să câștigi acest turneu sau nu?

Drew se întoarse către doamna Laani, întinse brațele în lături și zise disperat:

– Căsătoriți doar de cîteva ore și deja mă ci-călește. Arden prinse gluma și remarcă faptul că Drew se bucura de grija acordată carierei lui. Vii cu mine să mă urmărești, da?

– Nu aș rata ocazia.

Urcară ținîndu-se de mînă și intrară în dormitorul mare. Doamna Laani mutase deja lucrurile lui Arden în dulapul liber. Articolele de toaletă și machiaj fuseseră aranjate frumos pe polița din baie.

Sandra Brown

– Cum a reușit să facă totul atât de repede? întrebă Arden uluită.

– A primit dispoziții clare să-ți mute lucrurile aici foarte repede. Tu stabilizești regula aceea copilăreasă de a nu te culca în patul meu pînă ce nu vom fi căsătoriți. Drew se apropie de ea și o cuprinse de mijloc, mîngîind-o peste sîni, prin mătasea bluzei purtate sub deux-pieces-ul de la cununie. Arden simțea între pulpe nerăbdarea și urgența remarcii lui. Mi-e foame de tine, Arden, șopti cu buzele lipite de pieptul ei. De acum încolo, să te aștepti să devin nemilos.

Buzele li se contopiră ca după o îndelungă înfrînare a dorințelor. Drew îi desfăcu nasturii bluzei, apoi îi scoase fusta și o lăsă într-un furou subțire, de culoarea fildeşului. Își cufundă capul între sînii ei și, văzînd-o că-i răspunde, începu să o sărute prin materialul vaporos.

Arden făcu același lucru cu cămașa lui, scoțîndu-i-o, apoi îi desfăcu centura pantalonilor și Drew mișcă din picioare pînă ce îi simți căzînd la pămînt. Strecurîndu-și mîinile prin chiloții lui, Arden îi mîngîie fesele încordate. La rîndul său, Drew o mîngîia pe spate, pe coapse, pe pulpele acoperite cu ciorapi mătăsoși; coborî și-i masă ușor triunghiul dintre picioare, iar ea își înfipse degetele în părul său și-i trase capul, îndepăr-

Secretul

tîndu-i-l de pe piept, acolo unde o săruta cu pasiune.

– Trebuie să joci tenis, îi spuse gîfîind.

– Să-l ia naiba, mormăi el, trăgînd-o înapoi.

– Exact asta se va alege de jocul tău, dacă nu te antrenezi, zise ea amenințător. Drew mai bombăni ceva, apoi se duse să se schimbe. Arden începu să-și aranjeze lucrurile pe toaletă, prin sertare, încercînd să nu privească în direcția lui Drew, făcînd abstracție de goliciunea lui. Cu mișcări foarte degajate, complet gol, se plimba încolo și-ncoace prin cameră, căutînd cîte ceva, racheta, tricoul, șosetele. Arden recunoscua sincer că nu mai văzuse un bărbat atît de bine clădit ca Drew. Tocmai își pune suspendorul, cînd îi surprinse privirea timidă în oglindă. Cu insolență Drew își trase pe coapse marginile albe, apoi își aranjă organul în săculețul elastic. Făcîndu-i cu ochiul, o întrebă:

– Vezi ceva ce-ți place?

Arden roși instantaneu și împinse sertarul mai cu putere decît era necesar.

– Îmi place tot ce văd, recunoscua ea, privindu-l încă o dată în oglindă. Drew veni în spatele ei și îi ridică părul, apoi o sărută pe ceafă.

– Mă bucur.

După ce se echipă complet și-și luă cîteva

Sandra Brown

haine de schimb într-un sac de sport, o văzu pe Arden scotocind după ceva imaginar prin alt sertar.

– După ce mi-ai întrerupt preludiul romantic pe motiv că nu avem timp, acum vrei să întârziei le-nevind?

Arden se simți ca o școlăriță; stînd în fața lui în ciorapi, desculță.

– Ce-ar fi să mă aștepți jos? Vreau... sînt gata în cîteva minute.

– Dar ce s-a întîm... Drew se opri din întrebare. Se apropie de ea, o luă de umeri și o privi înțelegător: A trecut ceva timp de cînd nu ai mai împărțit o cameră cu un bărbat, nu-i așa? Arden dădu afirmativ din cap, înghiți în sec și avu senzația că arată ca o prostuță naivă. El o sărută pe obraz și-i spuse încurajator: Te aștept jos. Nu te grăbi.

Cînd îl văzu că iese, Arden îl opri.

– Drew? Mulțumesc, îi spuse, după ce el se întoarse cu fața spre ea.

Drew surse și lovi tocul ușii cu palma.

– Bine, lasă că mă gîndesc eu la o modalitate de a fi răsplătit. Îi făcu cu ochiul, apoi ieși.

Deși obiectase să joace tenis în ziua cununiei, Drew jucă bine.

Mai mulți oameni se adunaseră să urmărească

Secretul

partida și ei îi aplaudau entuziaști pe Drew de fiecare dată când îi reușea o pasă mai complicată. Era vesel, în elementul lui și savura fiecare clipă. Nu se uita prea des în direcția lui Arden, dar era conștient de sprijinul ei sufleteșc.

Intenționa s-o ducă pe Arden la o cină intimă, dar Matt începuse să protesteze când înțelese că vor să plece fără el.

– Nu putem să-l luăm și pe el, Drew? îl întrebase Arden, cu Matt în brațe.

– Arden, de azi de dimineață de când mi-am sărutat soția, am împărțit-o cu o mulțime de oameni. Acum te vreau numai pentru mine.

– Și eu te vreau, dar nu mă voi simți bine dacă-l lăsăm pe Matt plângînd astfel.

Drew făcu apel la inteligența ei.

– Știi că face asta ca să-ți atragă mila.

– Știu. Mai știu că va trebui să-l disciplinezi puțin, dar nu în seara asta.

După alte comentarii și proteste, Drew cedă.

– Dar să nu ai impresia că-l luăm să se culce cu noi, o avertiză pe când se aflau deja în mașină.

– Unde ne duci în această seară? îl întreabă Arden. Traficul pe drumul principal din Lahaina îi oprea să ruleze cu viteză.

– De vreme ce ai insistat să fie o ieșire în familie, o să trebuiască să-mi gătești tu cina.

Sandra Brown

- Cum? rîse ea surprinsă, apoi rîse nedumerită.

- Stai puțin. Ai răbdare și vei vedea.

Drew îi duse la *Hanul Pionierilor*, un hotel istoric, unde erau cazați marinarii pe vremea cînd Lahaina fusese un port special pentru pescuitul de balene. Hanul fusese ridicat în formă circulară, cu o curte interioară luminată de lămpi, torțe și plină cu plante tropicale.

- Îmi place, exclamă Arden în timp ce o tînără îi conducea spre masă.

- Mă bucur, dar nu glumeam cînd am spus că va trebui să ne pregătești cina. Uite. Îi făcu semn spre un grătar mare, aflat sub un acoperiș lateral. Pe perete era fixat un ceas pentru ca acela care pregătea mîncarea s-o poată menține pe foc cît timp considera de cuviință. Condimente de tot felul și sosuri stăteau aliniate pe o poliță deasupra grătarului.

- Sint o bună bucătăreasă, din întîmplare, se laudă ea. Cînd l-am născut pe Joey, îmi plăcea să inventez rețete. Apoi, după ce... Tăcu și se întristă. Nu m-a mai interesat.

Drew o strînse ușor de mînă.

- Dacă-ți place să gătești, poți s-o faci pentru mine și Matt oricînd vei dori. Chiar începînd din această seară.

Secretul

Se apropiară de grătar după ce comandaseră pentru Drew friptură à la New York, un hamburger lui Matt și *mahi* pentru Arden. Peștele era tăiat felii, marinat, apoi înfășurat în folie de aluminiu pentru copt. Arden primi numeroase sfaturi culinare în timp ce ținea țepușa de metal și spatula. Matt începea să țopăie de fiecare dată când flăcările se ridicau deasupra grătarului, sfîrîind. Când toate fură bine pătrunse, merșeră la masa lor și le mîncară cu multă salată și garnitură de fasole verde, specialitatea casei.

– Delicios, spuse Drew, dîndu-și ochii peste cap, lingîndu-și buzele și plescăind mulțumit. Matt încercă să-l imite, dar nu reuși.

Arden își simțea inima inundată de bucuria de a-i vedea împreună cu ea pe cei doi bărbați ai vieții ei. Chiar ea se temu să se simtă prea fericită; prea multă fericire o îngrozea.

Aranjamentele pentru călătorie erau o responsabilitate destul de mare. Doamna Laani și Matt stăteau într-o cameră, Drew și Arden în alta, iar Ham ocupa cea de-a treia cameră. Din fericire, managerul se ocupa cu aceste detalii. Cu ajutorul

Sandra Brown

doamnei Laani Arden învăță cu timpul cum se fac bagajele cu economie de spațiu, însă această activitate i se părea interminabilă.

Arden era puțin încordată fiindcă trebuia să-l cunoască pe Ham Davis. Era un bărbat scund, corpulent și în permanență mestecînd trabuc. Burta i se revărsa afară din centură și dădea mereu din mîinile-i durdulii și prea scurte. Oricum, era foarte hazliu. Arden îi plăcu felul său candid și direct.

Îi aștepta pe aeroportul internațional din Los Angeles. Le strînse mîinile la amîndoi, iar pe Arden o privi admirativ.

– Orice ați face pentru Drew, țineți-o așa, spuse ei, iar Arden înțelese că omul era întru totul de acord cu metodele ei de a-i susține moralul.

Managerul păru puțin descumpănit cînd Drew insistă asupra a două lucruri: primul era ca, la cererea lui Arden, să nu se facă publicitate despre soția lui, iar cel de-al doilea era că solicita cîteva zile libere pentru a o vizita pe mama lui Drew, în Oregon.

La cea de-a doua rugămintă și Arden rămase puțin descumpănită. Tot zborul spre Portland se agită și avu o stare de nervozitate inexplicabilă. Nu ar fi trebuit să-și facă probleme fiindcă doamna McCasslin era o femeie caldă și prietenoasă.

Secretul

După euforia revederii de la aeroport și stîngăcia cu care îi aranjă în camera lor pentru cele două nopți, ea și Arden avură cîteva clipe de singurătate.

Stăteau în bucătăria însorită, imaculată și primitoare, așteptînd să fiarbă apa în ceainic.

– Nu ești cum mă așteptasem, spuse Rose McCasslin în timp ce lua din dulap o cutie cu ceai aromat.

– Dar la ce vă așteptați? întrebă Arden curioasă. Ochii lui Rose erau ca ai fiului și nepotului ei.

– Nu știu prea bine. Poate la cineva eficient, foarte iute. La cineva care să fi preluat sarcina de a-l crește pe Matt și pe Drew să-l fi pus pe picioare sau să-l fi împins irevocabil să renunțe la băutură. În orice caz nu mă gîndeam la cineva atît de frumoasă sau... dulce.

– Mulțumesc, zise Arden. Drew s-a pus pe picioare înainte de a se căsători cu mine.

– De aceea îmi dau seama că ești potrivită pentru el. Lasă-l s-o facă. O privi cu capul ușor aplecat într-o parte. E foarte îndrăgostit de tine, să știi.

– Da, cred că este.

– Mă bucur. Sînt liniștită în același timp. Cînd am înmormîntat-o pe Ellie și el s-a mutat pe insula

Sandra Brown

aceea am crezut că acolo va putrezi tot restul vieții. Acum văd că e din nou fericit. Am o singură rugămintă.

– Care?

Bătrîna o privi cu o licărire în ochi.

– Fă-l să vă aducă pe tine și pe nepotul meu mai des în vizită.

Primul lor drum a fost la Phoenix, apoi la Houston, New Orleans, St. Petersburg, Dallas. Drew juca perfect și câștiga constant la meciurile de calificare, însă pierdea în finale. Nu era descurajat; nici Ham nu era. Își dădea silința.

În cele din urmă câștigă la Memphis, apoi la Atlanta și la Cincinnati. Cotațiile începuseră să crească.

Arden era obosită de atîtea călătorii, dar radia de fericire cînd Drew câștiga. Viața de turneu era dificilă, mai ales cînd avea un copil plin de energie și de curiozitate așa cum era Matt. Scrisese deja toate articolele pe care le avusese în contract, pînă să plece din Hawaii. Prin telegrame și telefoane interurbane aflase cu bucurie că ele urmau să fie publicate fără modificări. Deocamdată refu-

Secretul

zase alte teme.

– Ce faci toată ziua cînd eu mă antrenez? o întrebuse Drew într-o seară tîrziu, după ce făcuseră dragoste și stăteau îmbrățișați pe pat. Nu te plictisești?

– Să mă plictisesc? Cînd toată ziua trebuie să alerg după Matt? Cu greu. Se ghemui la pieptul lui. Mă gîndesc la meciurile tale și... visez cu ochii deschiși la... asta. Îl mîngîia cu palma sub buric. Drew scoase un geamăt prelung, simțindu-se cuprins.

– Doamne, Arden, vrei să mă omori pentru banii de asigurare? Azi am jucat un meci dur, cinci seturi din șapte și... am făcut dragoste... Cerule...

– Mie nu mi se pare deloc că ești terminat. Dimpotrivă... șopti ea mîngîindu-l în continuare cu mișcări prelungi.

– Cînd nu te concentrezi cum să-ți bagi mai repede bărbatul în mormînt, la ce te gîndești, ce faci? o tachină el.

– Scriu.

– Scrii? Nu, nu te opri... Da, așa... Oh, Doamne... Ce scrii?

– Lucruri. Notițe pentru un roman. Poezie.

– Poezie? Ce-mi faci tu acum se cheamă poezie.

Sandra Brown

Drew o așeză pe spate și se cuibărește în căldura trupului ei. Uite, acum poți scrie o mie de versuri...

Erau bucuroși că ajunseseră acasă. Ham devenise certăreț și pisălog. Încercase chiar s-o folosească pe Arden pentru a-l convinge pe Drew.

– Trebuie să joace în cât mai multe competiții, îi spuse el, accentuând fiecare cuvânt cu mîna în care ținea trabucul.

– Drew vrea să meargă acasă cîteva zile, Ham.

– Poate că-l convingi tu să nu meargă.

– Poate, dar nu vreau.

– M-am gîndit că așa vei spune. Scoase trabucul din gură, drăcu, apoi îi spuse că îi va conduce la aeroport.

Mo aerisise toată casa, pregătind totul pentru sosirea lor. În sfîrșit reveniră la rutina zilnică. Drew juca în fiecare zi tenis la club, cu Gary, insistînd pe loviturile slabe, după cum îl sfătuisese Ham. Arden se ocupa de Matt și făcea planurile pentru următorul turneu în Europa. Doar gîndul o epuiza. Cum să le comunice ea chelnerilor nevorbitori de limbă engleză că Matt prefera sandviciul cu unt de alune și jeleu, celor mai bune preparate din

Secretul

meniu? Pînă acum nu reușise să-i convingă nici măcar pe cei care vorbeau engleza.

Într-o după-amiază se odihnea în dormitor, ghemuită în fotoliul de lîngă fereastră, cînd intră Drew. Își lăsă geanta de tenis la ușă. Se privă de la distanță telegrafiindu-și în liniște dragostea și sentimentele inegalabile care-i legaseră și mai mult în ultimele săptămîni.

– Cît ești de frumoasă, cum stai acolo, Arden, îi spuse el calm. Soarele la apus îți dă părului reflexe roșiatice.

– Mulțumesc. Voiam să fiu gata îmbrăcată pînă te întorci tu, dar am fost ocupată să scriu ceva. Închise un carnetel în care notase ceva și-l puse pe masă.

Drew încuie ușa și se apropie de ea. Purta un halat vaporos, pe placul lui. La gît era foarte decoltat, lung pînă la glezne și-i înveșmînta corpul ca un nor albăstrui.

– Ai făcut baie de curînd, comentă el adîmtecînd în direcția ei.

Arden mirosea a spumant de baie și a femeie. Feminitatea ei pură îi ațîța bărbăția. Îngenunche lîngă fotoliul ei și își puse vîrfurile degetelor de o parte și de cealaltă a gîtului ei. Îi plăcea să-i simtă pulsul, accelerat cînd o atîngea acolo. Arden simboliza pentru el pacea căminului, dragostea,

toate lucrurile pe care numai sperase să le aibă vreodată. De fiecare dată cînd o revedea după o scurtă absență, era tot mai surprins de cît de mult o iubea; cum fuseseră ei – chiar de la început – atrași într-un întreg inexplicabil și de neînțeles.

– Ce ai scris?

– Nimic, zău, spuse ea în felul în care lui îi dădea de înțeles exact contrariul. Cine îi spusese vreodată că părerea ei nu era importantă? Soțul de care nu-i plăcea să amintească? Aproape în fiecare zi Drew îl condamna pe bărbatul acesta. Îi făcuse prea mult rău. Suferise teribil. Nu numai după moartea lui Joey. Urmările abuzurilor se vedeau încă, deși Arden nu vorbea despre trecutul ei niciodată. Chiar și dacă i-ar fi trebuit o viață de om, Drew intenționa s-o învețe cît de importantă era pentru el.

– Știu că ai scris ceva, nu-i așa?

Arden își ascunse privirea de ochii lui pătrunzători.

– E groaznic, știu, dar am vrut să scriu asta demult.

– Pot să citesc și eu?

– Nu e destul de bun pentru a fi citit.

– Nu te cred.

– Este foarte personal, spuse ea, umezindu-și buzele.

Secretul

- Nu voi insista dacă nu vrei să citesc.
- Mi-ar fi de mare ajutor opinia ta, spuse cu curaj.

Drew luă singur inițiativa și citi prima filă a cartelușului. Titlul era Joey. O privi pe Arden, dar ea se uită în altă direcție. Se ridică de lângă el și se duse la fereastră, rămânând acolo ca o siluetă conturată pe fundalul roșiatic al soarelui-apune.

Drew citi poezia pe cele patru pagini și, cu fiecare vers, inima i se încrîncena. Era clar că izvorul cuvintelor fusese chiar sufletul ei, care se chinuise mult pînă să le lase să iasă. Deși dureau, versurile nu erau siropoase; erau spirituale, dar nu pompoase. Ele exprimau durerea abisală a unui părinte care-și privește neputincios copilul murind încet. Ultimele versuri mărturiseau despre binecuvîntarea dăruită de acel copil. Ele trădau o rară și inestimabilă sensibilitate.

Cînd se ridică, Drew avea ochii umezi de lacrimi; puse carnetul pe fotoliu și se duse spre ea. O cuprinse de mijloc și se lipi cu pieptul de spattele ei, sprijinindu-și fruntea de umărul ei.

- E frumoasă, Arden.
- Chiar crezi asta, sau o spui doar așa?
- E frumoasă. E prea personală ca să o prezinți publicului?
- Adică s-o public?

Sandra Brown

– Da.

– Este destul de bună?

– Da, sigur că da. Cred că orice părinte care a trecut prin suferința pierderii unui copil ar găsi-o sublimă. Chiar și cei care au copii. Cred că ar trebui s-o publice. Poate că vei ajuta pe cineva care trece prin ce ai trecut tu.

Arden se întoarce și își rezemă capul pe pieptul lui. Ascultă bătăile constante, liniștitoare.

– Aș fi dorit să fiu lângă tine când ai avut nevoie de sprijin. Tu m-ai ajutat foarte mult ca să trec prin iadul meu, însă la tine situația a fost mai grea. Îmi pare foarte rău că ai fost singură, iubirea mea. Cuvintele lui o mângâie încet. Vino aici, îi zise, luînd-o de mînă și conducînd-o spre pat. Se așează și pe ea o ținu între genunchii depărtați. Arden îl privea, netezindu-i sprîncenele cu vîrfurile degetelor.

– Aș vrea ca prin iubirea mea să șterg orice urmă de suferință din sufletul tău. Se rezemă cu capul de abdomenul ei.

– Și eu aș dori să fac asta pentru tine, dar durerea va face parte din viața noastră. Poate că de aceea ne iubim mai mult; din pricina dezamăgirilor noastre.

– Eu nu știu decît că te iubesc mai mult decît îmi imaginam că e posibil să iubești. Răsulfarea

Secretul

lui fierbinte îi pătrundea pînă la piele. Drew își frecă ușor nasul de sînii ei. Arden, nu folosești pastile anticoncepționale, nu-i așa? o întrebă ridicîndu-și privirea spre ea.

– Nu, răspunse ea cu o voce stranutată de nelămurire.

– Bine. Hai să facem un copil. O mîngîie ușor peste sfîrcuri, pînă ce le văzu întărindu-se, apoi se lipi cu obrazii de ele.

– Vreau să am un copil cu tine. Arden îi cuprinse capul între palme și-l apăsă peste cutia toracică. Un copil care să fie doar al tău și al meu. Unul pe care să-i facem împreună.

Dacă Drew ar ști ce spune. Arden știa de ce nu simte el că Matt e copilul lui și al lui Ellie în exclusivitate. Oare nu era timpul să-i spună că aveau un copil împreună, un copil minunat? Putea să-i spună acum. Buzele lui ar mai continua s-o dezmiere? Sau va înceta s-o iubească, acuzînd-o că l-a manipulat, faptă greu de iertat?

Deschise gura să spună ceva, dar așteptase prea mult. Drew trecuse de la nostalgie la pasiune. Începuse să-i sărute pulpele prin material, adorînd-o cu buzele și cu cuvinte tandre. Îi ridicase poalele capotului și cînd tot materialul se strînsese la nivelul taliei, buzele lui luară contact cu pielea ei fină. Arden simți fiorul senzual, știind ce

Sandra Brown

urma, apoi îl strînse de umeri, lipindu-i mai mult de ea. Drew o săruta și printre sărutări, îi șoptea:

– Lasă-mă să-ți dăruiesc un copil. Lasă-mă să-ți fac cel mai frumos cadou, Arden. O învălui cu brațele peste fese, o ridică ușor și începu să-i sărute feminitatea.

– Drew, șopti ea pe nerăsuflăte. Nu poți să faci asta. Dar Drew putu și chiar făcu. Arden își simți trupul învăluit într-o dogoare nemaicunoscută pînă atunci. Gura lui îi trimitea parcă flăcări prin centrul ființei, pulsînd între pulpe, urcînd pînă la sufletul ei de femeie.

Îi răspundea involuntar la dezmierdări și se lăsă întinsă pe pat. Drew îi depărtă pulpele și îngenunche în fața ei.

– Te iubesc, Arden. Lasă-mă să-ți vindec suferința.

Gura lui era abilă; sărutările lui precipitate și buzele care sorbeau nășăture o subjugară. Limba lui perversă, dătătoare de plăceri, o aduse de cîteva ori la culmea extazului, apoi din nou, pînă ce o văzu istovită.

Arden uitase de sine și își înfipsese degetele în părul lui, implorîndu-l: -

– Fă dragoste cu mine. Acum, te rog.

Drew își desfăcu fermoarul șortului și, cu cîteva mișcări, se descotorosi de ei. Presiunea lui,

Secretul

concentrată într-un singur punct, o invadă. Se mișcă foarte sigur pe sine, altfel decît altădată, oprindu-se din cînd în cînd, pînă ce o văzu că-și pierde iar pur și simplu rațiunea în hățișul iubirii lui. Se cufunda adînc, apoi aștepta să-i vadă reacția, masîndu-i pîntecul și promițîndu-i că-l va umple cu esența vieții lui.

Arden pierde orice teamă și se lăsă pradă senzațiilor erotice.

Cînd Drew se retrase, Arden se simți parcă imobilizată, letargică, totuși trupul parcă sfida gravitatea, plutind. Se întinse alături de ea după ce-i scoase de pe umeri capotul deja transpirat.

Arden își adună rămășițele de energie rămase după acest act furtunos și-l întrebă:

– De ce ai făcut asta?

Drew o mîngîie pe abdomen, coborînd ușor palma spre triunghiul ei întunecat. Privirea îi urmărise mîna, apoi revenise la nivelul ochilor ei. Era ca un fanatic idolatrizîndu-și idolul; parcă sufletul îi era luminat de o flacără interioară.

– Ca să-ți arăt că dragostea mea nu are limite.

– M-ai secătuit de putere cu dragostea ta.

– Iar eu mă simt mai puternic, spuse el surîzînd. Își plecă ușor capul și buzele începură să sugă la pieptul încă excitat, apoi îl dezmiardă cu limba. Mă simt extraordinar că sînt bărbat.

Sandra Brown

Arden își trecu degetele prin părul lui blond, răvășit.

– Crezi că... acum am făcut un copil?

Drew chicoti. Cu capul în pernă, lingă al ei, o strânse mai aproape.

– O să tot încercăm, pînă ce vom reuși.

În cele din urmă, acoperiți doar de lumina palidă a crepusculului, adormiră adînc.

– Măscăricilor, le strigă Arden celor doi profesioniști ai rachetei de tenis.

Drew și Gary își trimiteau unul celuilalt mingea peste fileu cît de sus puteau; asta pentru a-l amuza pe Matt, care stătea la mijlocul terenului, aplaudînd. Cînd Drew trimise mingea printre picioarele micuțului, acesta începu să țopăie și să ridă cu poftă.

– Gata, spectacolul s-a terminat, zise Arden, pînă ce nu v-ați lovit. Nu aș dori să fiu pusă în situația de a-l anunța pe Ham că nu mai puteți juca, așa că vă iau publicul din teren. Poate că așa o să reușiți să jucați ca lumea.

– Ești o spărgătoare de petrecere, strigă Gary rîzînd, apoi se duse către ultima lui cucerire, care

Secretul

Îi adusese prosopul și un termos cu apă rece.

– Corect exprimat, spuse Drew ștergându-se cu prosopul la ceafă. Îi puse unul și lui Matt în jurul gâtului. Mămica ta e stăpînă de sclavi și nu-i place deloc sportul, îi spuse micuțului, apoi îl sărută pe frunte. Se îndreptă de spate și-i spuse lui Arden la ureche: Mai puțin în pat, unde este o petrecăreață pe cinste.

– Iar tu ești sufletul petrecerii, completă Arden zîmbind ștregărește. Aș dori să te sărut, spuse ea, frecîndu-și vîrfurile nasului de nasul lui, dar nu găsesc un loc uscat.

– Asta nu e o replică a lui Bette Davis?

– Nu. Ea spunea: „Aș dori să te sărut, dar mi-am spălat părul“.

– Ah, știam eu ceva. Bine, rămîi datoră cu un sărut. Chiar trebuie să pleci?

– Știi că Matt e un monstru dacă nu doarme la prînz. Cînd vei ajunge acasă, poate că mergem cu el la plajă.

– Și ne jucăm dezbrăcați.

– La altceva nu te mai gîndești?

– Ba da. Uneori îmi trece prin minte cum ar fi s-o facem îmbrăcați, răspunse el ofensat.

– Ești îngrozitor! strigă Arden, azvîrlindu-i prosopul în față. Să joci bine. Ne vedem acasă. Îl ridică pe Matt în brațe, luă geanta de umăr și

Sandra Brown

plecă spre parcare unde o aştepta maşina lui Drew. Era un *Seville*, pe care-l moştenise după ce Drew îşi cumpărase un jeep.

Fuseseră în Europa trei luni, călătorind dintr-o ţară într-alta, turneu după turneu şi reveniseră acasă în urmă cu o săptămână. Drew era deja cotate ca numărul cinci în tenisul mondial. Spera ca până anul viitor, la aceeaşi dată, să revină pe poziţia numărul unu.

- Atunci m-aş retrage.

- Şi vei face ce?

- Cum îţi s-ar părea să deschid un lanţ de magazine cu articole sportive? Accentul s-ar pune pe participarea întregii familii; adică pantofi de sport pentru tată şi fiu, rochii de tenis asortate, pentru mame şi fiice, jocuri de curte pentru întreaga familie. Chestii de genul ăsta.

- Sună grozav. Îmi place ideea.

- Şi mie. Vom fi primii.

- Vom.

- Da. Şi Ham vrea să se retragă. Spune că e prea bătrîn ca să reînceapă cu un club de tenis. Vrea să intre într-o afacere cu mine. Şi cu tine, adăugă, sărutînd-o. Desigur.

Poezia ei, *Joey* fusese publicată de o revistă pentru femei, apoi de *Reader's Digest*. Revista pentru femei o solicitase şi pentru alte contribuţii

Secretul

literare, cum ar fi o nuvelă sau povestiri scurte. Arden avea deja în gînd cîteva subiecte.

– Ți-a plăcut să te uiți la tăti cum joacă? Îi întrebă pe Matt, care își sărbătorise cea de-a doua aniversare la Paris. Era destul de greu pentru a fi dus în brațe, dar nu rata nici o ocazie să-l simtă aproape de inima ei. Micuțul îi spunea deja „mă-mico” și, de fiecare dată cînd Arden îi citea acest cuvînt de pe buzele umede, inima i se umplea de fericire, mai mereu venindu-i să plîngă.

– Nu-i așa că puștiul e grozav? Dar și tu ești influențată în privința lui, exact ca mine.

Arden nu-l văzu pe bărbatul din mașina parcată lîngă a ei, pînă ce acesta nu coborî. Se uită la el în timp ce deschidea portiera. Îngheță. Simți cum sîngele i se scurge în cîteva secunde, părăsindu-i venele, lăsînd-o într-o stare greu de descris. Plămîinii cereau aer, picioarele nu o mai ascultau. Inima parcă i se oprise în loc.

El se îngrășase cu zece kilograme. Părul i se rărise, încărungișe și îl purta tuns scurt, ciopîrțit parcă. Pielea avea un aspect flasc, palid, în comparație cu capilarele de pe nas, ieșite mult în

Sandra Brown

evidență din pricina băuturii. Parcă avea fâlcile umflate, atimînd ușor. Hainele păreau strîmte, uzate; pantofii îi erau stîlțiați. Singurul amănunt care îl asemăna cu bărbatul din trecut era zîmbetul lasciv, arogant și ochii răutăcioși. Păstraseră aceeași nuanță și spuneau răs-picat că are ceva împotriva ta și că nu se va da în lături de la nimic pentru a întoarce situația împotriva ta.

Arden simți că vomită. Înghiți saliva amară care îi bătea în gură și, instictiv, îl strînse pe Matt la piept.

– Bună, doamnă McCasslin. Cuvintele sunau ca o insultă de pe buzele lui.

Arden simți o senzație de repulsie și avu impulsul de a fugi cît de departe ar fi putut.

Îl privi cu ochi de gheață și cu ură nemascată.

– Bună, Ron.

Capitolul 11

O privi cu ochii aceia împăienjeniți, iar Arden se simți murdărită parcă. Nu voia să-l lase să vadă cât o înspăimînta și acesta era singurul lucru care o împiedica să strige.

– Arăți bine, o complimentă el, după examinarea atentă.

– Iar tu arăți ca naiba, răspunse ea, întrebîndu-se de unde adunase atîta curaj. Știa de unde; cutezanța era rezultatul iubirii pe care i-o purta Drew și a fericirii cunoscute alături de el.

Ron Lowery clipi de cîteva ori, nelămurit, stu-

Sandra Brown

pefiat de îndrăzneala ei. Zimbi cu şiretenie.

– Adevărat, dar asta fiindcă nu am căzut în picioare, ca tine, doamnă McCasslin.

Arden îl lăsă pe Matt să umble pe asfaltul par-cării. Piérduse interesul pentru conversaţia adul-ţilor şi acum începuse să dea din picioare, cerînd să fie lăsat liber. Arden era cu ochii pe el şi pe Ron.

– Nu da vina nici pe mine, nici pe altcineva pentru necazurile pe care le-ai avut, Ron. Ai avut pe o tavă de argint toate posibilităţile de a deveni un medic cunoscut. Sau să spun că ai avut pe verigheta de aur, prin cununie? Dacă ţi-ai bătut joc de aceste avantaje, atunci numai pe tine tre-buie să dai vina.

Ron strînse pumnii şi o privi ameninţător. Făcu un pas spre ea.

– Nu face pe superioara cu mine. Cu un sin-gur brînci pot să prăbuşesc tavanul lumii tale de vis, *doamnă McCasslin*. Cum l-ai găsit?

Arden se decise că singura ei apărare era ne-garea oricărei acuze aduse de Ron. Spuse cu capul ridicat, privindu-l de sus:

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ron o strînse de braţ şi îşi infipse degetele în carnea ei. O trase brusc spre el.

– Cum l-ai găsti pe McCasslin? Şi nu-ţi ima-

Secretul

gina că sînt atît de prost ca să te cred că ai devenit mireasa lui printr-o ciudată coincidență.

Arden înghiți cu greu și tresări asaltată de valuri de panică.

Acum vedea o latură a firii lui Ron pe care o știuse dintotdeauna că există în el, dar refuzase să recunoască. Era nemilos, crud și agresiv cînd trebuia să-și atingă scopul.

– Prin deducții logice, răspunse ea mai liniștită după ce degetele lui se încheștară pe brațul ei. L-am văzut pe el și pe soția lui în dimineața cînd au plecat de la spital.

– Atunci felicitări. Ți-a ieșit pasiența, nu-i așa? întrebă, privindu-l pe Matt într-un fel care ei îi îngheță sîngele în vene. E drăguț puștiul. Se vede că am făcut treabă bună.

Arden se simți cufundată într-un ocean de întrebări neclare; simți că-i vine să leșine. Peste cîteva secunde își reveni, dar nu-i venea să creadă că rămăsese în picioare.

– Tu? întrebă ea cu glas sugrumat.

Ron pufni pe nas ca un animal sălbatic.

– Ce s-a întîmplat, doamnă McCasslin? Crezi cumva că ai trecut prin atîtea chinuri degeaba? Bănuiești că te-ai măritat cu bărbatul care nu trebuia? Hmmm?

Răutățile lui o înverșunară și mai mult.

Sandra Brown

- Este sau nu copilul lui Drew? îl întrebă disperată.

Ron o privi pieziș, apoi începu să savureze fiecare clipă care trecea fără să-i dea nici un răspuns lui Arden.

- Sperma i-a aparținut lui, da, însă, după cum îți amintești, eu am făcut treaba mai grea.

Arden răsuflă ușurată și se sprijini de mașină. În câteva minute îi trecu și amețeala, iar lumea reveni cu picioarele în jos. Simțea în gură un gust acru și stomacul începuse să dea semne de neliniște. Bărbatul acesta era diabolic, era capabil de orice.

- Adevărul este că mi-ai făcut un mare serviciu măritându-te cu McCasslin, spuse el studiindu-și unghiile.

Arden nu intenționa să-i dea satisfacție, întrebându-l de ce făcuse această remarcă. Îl privi cu detașare.

- Trec printr-o perioadă grea, Arden. Știu că vei fi distrusă când vei afla că munca de-o viață a tatălui tău nu mai există.

- M-am despărțit de ea în clipa când am divorțat de tine, răspunse ea. Din acea clipă numai era munca tatălui meu, ci doar terenul tău de joacă. Nu mă mai interesează nimic din ce a fost al tău.

Secretul

- Bine... ridică el din umeri... oricum s-a dus, lucru care ne aduce la motivul vizitei mele. Se apropie de ea și-i șopti conspirativ: Mă vei ajuta să-mi recuperez o parte din pierderi.

- Ești nebun. Nici măcar nu aș scuipa pe tine dacă te-aș vedea că arzi. Cît despre vizita ta, află că ea s-a încheiat. Lasă-mă în pace. Cu aceste cuvinte, Arden se aplecă, în ciuda protestelor lui vehemente.

- Stai puțin, căteia, zise Ron, prinzînd-o iar de braț, înainte să se poată urca în mașină. Cum ți-ar plăcea dacă i-aș face o vizită soțiorului tău cel nou? Arden nu mai făcu nici o mișcare, ci rămase în fața lui, privindu-l fără replică. Văd că ai o părere cam proastă despre mine, dar ține minte că el și soția lui ștearsă m-au văzut ca pe un Dumnezeu. Cred că s-ar bucura să mă vadă. Să mă duc la el să stăm puțin la taifas? Arden intră în panică, dar speră că fostul ei soț nu va observa. După licărirea răutăcioasă din ochii lui, realizează că își dăduse seama. Exact asta credeam și eu, o înțepă el cu cuvintele. Domnul McCasslin nu știe cine este fostul tău soț, nu-i așa? Nu știe nici cu ce tîrfă scumpă s-a însurat. Curvăsăreală pe cincizeci de mii de dolari. Nu știe toate astea, nu? Ei bine, ce interesant! O împinse pe bancheta din față, iar Arden ateriză la volan cu o bufnitură care

Sandra Brown

o amuți. Ținem legătura.

Acest jurămint-amenințare îi răsună în minte tot drumul spre casă.

– Nu-ți pace escalopul de vițel?

Arden se opri din amestecatul bucăților de carne în sosul din farfurie și îi surîse aparent calmă soțului ei ușor îngrijorat de starea ei.

– Scuză-mă. Cred că nu prea am chef de aglomerație în seara asta.

leșiseră să ia cina singuri, într-unul din locurile lor preferate din Lahaina.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Puteam merge în altă parte, zise Drew strângînd-o ușor de mînă. O privi cu acea expresie bine cunoscută și senzuală. Sau puteam să rămînem acasă, să luăm cina în camera noastră și să ne distrăm cu adevărat.

Insinuările de dincolo de cuvintele lui și amințirea unor astfel de seri, dragostea emanată de privirea lui, toate o făcură pe Arden să ardă mocnit, retrăind sentimentul vinovăției...

Toată după-amiaza fusese foarte iritabilă, temătoare că l-ar putea vedea pe Ron undeva, în spatele ei. Prezența lui o bîntuia ca o fantomă. Îl

Secretul

ura. Era un om disprețuitor, odios, condamabil pentru egoismul lui. Totuși, ea era cu ceva mai bună decât el? Nu-l mainpulasă oare pe Drew McCasslin, aduncându-l acolo unde dorise? De ce nu-i spusese de la bun început cine era? De ce i se părea atât de greu să-i spună acum? Răspunsurile la aceste întrebări erau aceleași. Îl iubea prea mult. Din clipa când pusese ochii pe Drew, obiectivitatea ei pierise, fără ca să se mai întoarcă înapoi. Acum nu putea să-i spună că era mama lui Matt, la fel cum nu putuse în prima zi când își spusese rău ziua. Vinovăția cu care trăise de atunci devenise greu de suportat. O rodea precum cancerul. Nu dorea să se considere de aceeași teapă cu Ron Lowery.

– Iartă-mă că ți-am stricat seara, zise ea oftând; își dorea să se adăpostească în brațele lui ocrotitoare, unde să se ascundă de toate relele din afară.

– Nici o seară pe care am petrecut-o cu tine nu a fost stricată, spuse el. Zîmbi pieziș. Bine, poate câteva seri înainte de a ne căsători, când îmi doream să fiu în patul tău, iar tu făceai în așa fel încît să mă ții departe de el.

Arden rîse, deși nu se simțea prea veselă.

– Mă comportam ca o doamnă, atîta tot, zise ea ironizîndu-se.

Sandra Brown

- Erai ca o doamnă ce merita să fie bătută. Pun pariu că și tu... Drew se opri brusc și privi atent spre ceva care parcă-i luase graiul.

- Drew?

După câteva clipe, Drew redeveni atent la ea, dar tot părea că fusese afectat de ce văzuse.

- Am... poftim? Oh, scuză-mă. Ce spuneai?

- Tu-mi spuneai ceva, nu e?, răspunse Arden rîzînd, apoi se întoarse să vadă ce-i atrăsese atenția lui Drew. Rîsul i se opri în gît, cînd îl văzu pe Ron Lowery stînd singur la o masă, în colțul opus al localului, studiînd calm meniul. Prezența lui acolo nu era întîmplătoare, Arden era sigură de asta. Își întoarse brusc capul spre Drew, ca să vadă cum reacționează, dar el privea tot spre Ron.

- Îl cunoști pe bărbatul acela? îl întrebă ea ezitînd. În clipa aceea realizează că prefera în continuare să-și perpetueze minciuna. I se oferise ocazia perfectă să-i spună: „Drew, cred că-l cunoști pe fostul meu soț. Ai fost împreună cu Ellie la el la clinică, acum cîțiva ani. El a găsit o mamă de închiriat pentru copilul vostru. Eu am fost aceea femeie”. Dar nu, ea prefera să reziste adevărului. Nu putea pune la mezat dragostea lui Drew; era încă prea nouă și fragilă. Matt era mult prea neprețuit pentru ea. Nu putea să riște.

Secretul

- Ah, da, zise Drew. Îl urmărea din priviri pe Ron, care glumea cu chelnerița, în timp ce făcea comanda. Glasul lui Drew purta o umbră de amărăciune? Arden observă cum i se țuguiaseră buzele, așa cum se întâmpla când ceva nu-i era pe plac. Se părea că nu-l stimează pe Ron chiar atât de mult.

- El... el... Ellie și cu mine l-am cunoscut când locuiam pe continent. În trecut ne-a fost un bun prieten.

- Înțeleg, zise Arden, sorbind din apa cu gheață.

- Este medic. Ne-a făcut un serviciu deosebit pentru care a fost răsplătit cu mulți bani. Apoi a încercat să mă șantajeze cu mai mulți bani.

Arden simți cum mâncarea i se agita în stomac. Deci, după ce ea îl născuse pe Matt, Ron îl presase pe Drew pentru mai mulți bani. Oare omul acesta nu avea principii deloc?

- Cum pretinsese să-i mai dai, în afară de ce i-ai plătit? Întrebă ea, sperînd pe un ton obișnuit.

- Spunea că intrase în niște afaceri complicate, pe care nu le anticipase, răspunse Drew absent, privind fix în direcția lui Ron. Apoi, parcă dîndu-și seama că spusese mai mult decît trebuia, își concentră atenția asupra lui Arden. Surîse forțat. Ne-am înțeles pînă la urmă. Mă întreb

ce vînt îl aduce la Maui. Vacanța, sper.

– Fără îndoială, zise Arden, minunîndu-se cum de putea vorbi atît de calmă, cînd simțea că-i vine să strige.

– Dacă nu mai vrei să mutilezi bucata aceea de vițel, putem pleca.

– Nu. Am terminat.

Dumnezeule, oare cum va trece prin asta? se întrebă pe cînd Drew o conducea printre mesele din sală, spre ușă. Ca să iasă, trebuiau să treacă prin dreptul mesei unde ședea Ron. Arden știa că-i urmărise la restaurant. Era felul lui de a-i demonstra cît de serioasă fusese amenințarea lui. Voia ceva de la ea și s-ar fi ținut cu dinții ca un bulldog înrăit, pînă ce va obține. Arden știa că, pentru a-și salva existența alături de Drew și de Matt, va ceda.

Ron jucă scena cu dezinvoltura demnă de un Barrymore. Pur și simplu făcu ochii mari, surprinși cînd îl văzu pe Drew. Pe ea se făcu a nu o cunoaște. Arden își simțea inima precum un animal încolțit într-o cușcă strîmtă. Îl auzi strigînd:

– Drew McCasslin! Ce plăcere să te revăd după atîta timp!

Drew era aparent plăcut-surprins.

– Bună, doctore Lowry. Ce mai faci?

Își strînseră mîinile.

– Arăți grozav, Drew, zise Ron expansiv. Am citit în paginile sportive că de la o vreme joci fantastic. Miji ochii și adăugă pe un ton plin de înțelegere: Regret ce am auzit despre soția ta. Ce face puștiul?

Arden simți cum mușchii lui Drew se contractă, tensionați, însă reuși să-i răspundă pe un ton calm:

– Mulțumesc pentru condoleanțe. Matt a împlinit doi ani. E minunat.

– Ah, mă bucur că aud asta.

– Ah... zise Drew aducînd-o pe Arden în fața lui... ea este soția mea, Arden. Draga mea, doctorul Ron Lowery.

În aceste clipe Arden se gîndi că dramaturgii fac abuz de scene comice de acest fel, inspirîndu-se chiar din situații reale, dar se întrebă cum puteau fi considerate aceste momente amuzante. Ironia era prea crudă, ca să fie amuzantă. Criza de isterie care o amenințase toată ziua, era cît pe ce să izbucnească. Nu știa dacă va fi vorba un hohot de rîs sau un strigăt nebunesc. Reuși să se controleze la timp.

– Domnule Lowery, zise ea. Pentru nimic în lume nu ar fi întins mîna spre el.

– Doamnă McCasslin, zise el cu amabilitate. Privirea și surîsul lui lasciv o înfuriară. Nu dorea

Sandra Brown

decît să-l poată da în vileag pentru cît era de mișșav, dar, trădîndu-l pe el, s-ar fi trădat pe sine.

Cei doi schimbară cîteva cuvinte de politețe, Ron spunînd că era în vacanță pentru cîteva săptămîni, iar Drew îi ură ședere plăcută. Arden reuși să treacă peste momentele grele cu succes. Surîdea atît de artificial, încît se temea că obrajii i-ar putea crăpa în orice moment, dacă nu plecau mai repede.

– Mi-a părut bine că te-am revăzut, spuse Ron, iar Drew o luă pe Arden de mînă.

– Și mie, zise Drew din mers. Vacanță plăcută.

Odată ajunși în mașină, Drew porni motorul, dar nu acționă schimbătorul de viteze. Privea în gol spre tavanul mașinii.

– E ceva în neregulă? Îl întrebă ea.

– Nu, nu chiar. Era doar vorba de... Drew nu mai spuse nimic, iar Arden făcu efortul să-și păstreze calmul. Doctorul Lowery a fost foarte bun cu Ellie și cu mine. Ți-am spus că ea nu putea rămîne însărcinată. El... mă rog, datorită lui îl avem pe Matt. Îi sînt recunoscător pentru fiul meu, dar... ia naiba... nu pot să-ți explic, Arden. Dădu din cap ca și cînd, făcînd așa, și-ar aranja gîndurile tulburate, ordonîndu-le logic. Nu e vorba doar de faptul că ne-a mai cerut bani. Felul lui de-a fi mă deranjează și îmi slăbește încrederea în el. Nu știu

Secretul

ce să cred exact, dar, dintr-un anume motiv, m-a deranjat să-l întâlnesc în această seară. M-a răscolit. Nu l-am mai văzut de când s-a născut Matt și nici nu intenționez să-l mai văd vreodată. Drew surise ușor dezamăgit și intra în viteza întâi. Poate îți închipui să sînt nebun.

– Nu, zise ea, privind parbrizul. Nu cred că ești nebun. Nici mie nu-mi inspiră încredere.

– Acum, că am stins luminile, vrei să-mi spui ce te-a neliniștit toată ziua?

Arden se băgase deja în pat, iar acum Drew stinsese veioza de pe noptieră și venise lângă ea. Amîndoi erau dezbrăcați. Arden renunțase să mai poarte ceva noaptea. „Economisești timp”, îi spusese Drew cu un zîmbet lasciv încă din prima săptămînă de căsnicie. Acum Arden își dori să-și fi luat cămașa de noapte pe ea. Avea tendința să se ascundă, să se acopere cumva. Se ghemuise pe partea ei, spre marginea patului, cu spatele spre Drew.

– Nu mă neliniștește nimic, răspunse de-abia rostit, cu buzele lipite de pernă.

– Atunci ai suferit o schimbare de perso-

Sandra Brown

nalitate de cînd am plecat de la restaurant azi după-amiază. Ai fost ca un mănunchi de nervi întinși, nu ai mâncat nimic, ai tăcut tot drumul spre casă și aproape că ai uitat să-l săruți pe Matt la culcare. Spune-mi, ce naiba, s-a întîmplat ceva?

Toată neliniștea ei erupse, iar ea își vărsă năduful pe cel mai apropiat om: Drew.

– Doar fiindcă nu vreau să facem dragoste în seara aceasta, crezi că s-a întîmplat ceva. Poate că nu am chef, bine? Dumnezeuule, ai impresia că mă aprind și mă sting asemeni unui bec? Nu pot să am o noapte de liniște? spuse îmbufnată, aco-perindu-se pînă sub bărbie.

După cîteva minute de tăcere, Drew azvîrli cearceaful de pe el și țîșni jos din pat.

– Cred că te înșeală memoria. Nu-mi amintesc să te fi rugat să facem dragoste în această seară. Din trei pași, ajunse în capătul celălalt al camerei, iar Arden îi strigă:

– Drew! întinse brațele după ce se ridicase în șezut. Iartă-mă, iartă-mă, te rog. Vino în pat. Ține-mă în brațe.

Razele lunii pătrundeau prin ferestre și Drew îi văzu strălucind pe obraji două fire de lacrimi. Imediat veni la ea, cuprinzînd-o cu brațele, liniștind-o, mîngîind-o pe păr, apăsîndu-i obraji pe umărul lui.

Secretul

– Ce este, Arden? Ce s-a întâmplat? Am făcut eu ceva? Nu am făcut?

– Nu, nu, zise ea printre suspine, legănându-și capul în continuu. Nu ar fi trebuit să mă cert cu tine. Nu trebuia să...

– Ce? Spune-mi.

Căutînd în sufletul ei puțin curaj care să o susțină în a-i mărturisi despre Ron, despre Matt, nu găsi nimic. În acest moment era la fel de fîrvă ca și raza de lună care cădea pe părul lui Drew. Își trase nasul.

– Nu-i nimic. Zău. Doar că... nu m-am simțit „în formă” astăzi. Asta-i tot.

– Întinde-te, zise el calm, făcînd același lucru odată cu ea. Era destul de cald în cameră și nu aveau nevoie să se acopere; briza care pătrundea prin glasvand le răcorea pielea. Drew stătea în spatele ei, lipit de ea, înconjurînd-o protector cu brațele. Răsufllarea lui pătrundea prin părul ei și-i ajungea la ureche. Te iubesc, Arden.

– Și eu te iubesc, mărturisi, lipindu-se de el, simțindu-l excitat.

Drew începu să o mîngîie de sus în jos, insistînd pe linia curbă a mijlocului.

– Ești supărată că nu rămii însărcinată?

Arden fusese preocupată și de asta, dar nu spusese nimic pînă acum. Chiar din ziua cînd

Sandra Brown

Drew îi citise poezia, sperase să conceapă.

– Se va întâmpla curînd, spuse ea șoptit.

– Și eu sper, dar nu contează atît de mult dacă se întâmplă sau nu. Te iubesc. Pe tine. Nu vreau să-ți închipui că, dacă nu avem un copil făcut împreună, te voi iubi mai puțin.

Arden îi luă o mînă și i-o sărută.

– Sînt egoistă. Vreau să fiu totul pentru tine.

– Dar ești. Deja te simt ca o mamă pentru Matt. Cine vă vede împreună nici nu crede că nu-i al tău. Arden își înăbuși un suspin și se ghemui mai aproape. Nu merita această încredere oarbă. Dragostea lui. Cînd fac dragoste cu tine, Arden, să concepem un copil e cel mai îndepărtat gînd al meu. Tu îmi umpli mintea. Pe tine te iubesc. În exclusivitate.

Suspinele ei se transformară într-un geamăt surd, cînd mîna lui îi cuprinse sînul. Cuvintele pe care i le șoptea la ureche erau ca un cîntec de iubire.

– Mă gîndesc cît îți ador sînii perfecți. Îmi place forma lor generoasă. Îmi place să-i dezmierd, uite așa. Degetele lui îi mîngîiau acum sfîrcurile, deja ațîțate de cuvintele lui acaparatoare. Ești minunată, șopti continuînd să o mîngîie mai jos. Ai pielea moale și aromată. Acum o mîngîia pe abdomen. Cît îmi place să te sărut aici. Atît de bine

Secretul

mă simt cînd buzele ating locul acesta. Și acesta... Degetele lui ajunseseră între picioarele ei. Așa trebuie să fie o femeie. Explorarea se intensifică. Te iubesc aici. Arden era deja cufundată în extaz și singele i se înfierbîntase, pe măsură ce mîngîierile lui își atinseră scopul, excitînd-o. Atît de mult îmi place cînd mă ții captiv aici, înăuntru.

– Drew, șopti ea și-l sărută cu pasiune. Drew îi răspunse, plonjînd adînc cu limba.

– Nimic din ce-ai face nu slăbește iubirea mea pentru tine. Nu poți să-mi cîștigi dragostea, Arden. O ai deja. Liberă, necondiționată și eternă.

Arden se răsuci, apoi îi spuse din toată inima:

– M-am răzgîndit. Îmi doresc să facem dragoste chiar acum.

Surprins, Drew zîmbi, văzînd-o cum îl împinge pe spate. Se așeză cu un picior peste el, iar sînii îi ajunseră exact în dreptul ochilor. Drew gemu exatizat și așteptă să vadă pînă unde va merge cu aceste mișcări noi, îndrăznețe. Văzîndu-l că nu ia nici o inițiativă, Arden se arcui deasupra lui și-i spuse, invitîndu-l:

– Vrei să...?

El se ridică ușor și-i acoperi sînii cu ambele mîini, acceptîndu-i darul. Îi dezmierdă sfîrcurile cu limba, în sens circular, pînă ce o făcu să simtă vîrtejul pînă în intimitatea ei înfierbîntată. Chiar

Sandra Brown

cind Arden se aranjă într-o poziție care să-i permită să-l cuprindă, el trase adânc aer în piept și se pregăti de dansul iubirii.

Se legăna deasupra lui, încercuindu-l cu totul, absorbindu-l în fintina ei de lavă, lăsându-l fără aer.

– Ce dulce... gemu el, lăsându-se pe spate.

Arden își mișca ușor coapsele, ridicându-le și coborîndu-le, ajutată de el, susținută de talie; voia să-l simtă adânc, pînă în locul unde nimeni nu se putea îndoi că trupurile lor trebuiau să aparțină unul altuia. Trebuia să-și confirme legitimitatea căsniciei ei; trebuia să alunge orice îndoială.

Drew o mîngiie gîfîind, masîndu-i sînii, apoi strecurîndu-și mîna în locul unde cele două corpuri se contopeau; Arden se cutremură de plăcere, intervenția lui fiind culminantă, cunoscătoare și foarte abilă.

– Oh, Drew, așa, te rog. Oare îl ruga să continue sau să se oprească; nimeni nu putea spune. Drew însă știa. Continuă jocul degetelor pe intimitatea ei cotropită de tumultul pe care-l eliberă din trupul său. O cuprinse de coapse și trecură amîndoi, în același timp, prin vârtejul senzațiilor senzuale care-i contopi într-un singur trup.

Arden se prăbuși peste el, epuizată, gîfîind, trăgînd adânc aer în piept. Amîndoi erau trans-

Secretul

pirai, își simțeau mușchii amorțiți, însă inimile erau pline. Drew se întoarse pe-o parte și-i dădu la o parte câteva șuvițe de păr lipite de obraz.

– Dragostea noastră este cea mai pură, mai sinceră și mai bună din lume, Arden.

– Da, răspunse ea. De-abia după ce răsufflarea lui sacadată îi dădu de înțeles că a adormit începu să plîngă în taină.

– Stăpîna casei la aparat?

Arden strînse receptorul. Recunoscuse imediat vocea. De câteva zile aștepta îngrozită să o audă. Știa că Ron va telefona, însă nu bănuia cînd. Acum, că o contactase în sfîrșit, parcă se simțea mai liniștită. Cel puțin suspansul luase sfîrșit.

– Da, răspunse scurt.

– *Foaierul orhideelor.* Ora trei.

Legătura muri după acest mesaj. Arden puse receptorul în furcă, minată de un calm interior care parcă voia să-i confirme că are mintea întregă. Ron nu-i dăduse prea mult timp. Era trecut de ora două. Matt dormea, iar Drew era în birou, discutînd cu Ham la celălalt telefon. După ce se trezea Matt, intenționau să meargă pe plajă.

Sandra Brown

- Doamnă Laani, o strigă Arden pe menajeră, intrînd în bucătărie. Nu vreau să-l deranjez pe Drew cît vorbește la telefon. Vreți să-i spuneți că am hotărît să plec după cumpărături? Dacă vrea, poate să se ducă la plajă cu Matt, fără mine. Voi veni și eu mai tîrziu.

- Dar mîine, dacă vreți, pot să cumpăr eu ce aveți nevoie, se oferi menajera.

- Nu, mulțumesc. Am nevoie să cumpăr ceva pentru mine. Nu întîrzii mult.

Plec peste cîteva minute, îmbrăcată într-o fustă din poplin și un tricou simplu. În nici un caz nu dorea să se îmbrace frumos pentru Ron.

Știa că *Foaierul orhideelor* era într-un grup de clădiri dărăpănate de la periferia Lahainei. Tre-cuse pe acolo de multe ori, în drum spre oraș. Localul era mai rău decît bănuise; întunecat, plin de fum și miros de bere trezită.

După cîteva minute reuși să vadă mai bine în atmosfera sumbră, obscură și remarcă oripilată că era singura femeie din local. Perechi de ochi hămesii o studiau din colțurile cele mai întunecate. Își luă inima în dinți, merse către primul se- pareu din vinilin roșu și se așeză.

- Apă minerală, vă rog, îi spuse barmanului care venise prompt să ia comanda. Avea părul lucios de atîta gel fixativ și purta o cămașă în-

Secretul

florată, șifonată, largă și deloc curată.

– Da, doamnă, zise pe un ton răgușt; Arden simți cum i se ridică părul la ceafă. Se uită spre peretele opus, unde era un ceas și rămase cu ochii pironiți acolo, chiar și când se aduse paharul; nici măcar bufnitura sticlei direct pe masă, fără șervețel sau suport pentru pahare nu îi distrase atenția. Oricum nu avea de gând să-l bea, nici pentru tot aurul din lume. Ignoră privirile fugitive aruncate în direcția ei și nu se lăsă intimidată de risetele sinistre și comentariile slinoase.

Ron întârziase peste cincisprezece minute. Să-l ia naiba. Făcea asta intenționat, ca să o terorizeze, să o umilească măcar. Era exact genul de hărțuire psihologică de care îl știa capabil. Ei bine avea de gând să plece imediat din taverna îngălată. Tocmai când își luase poșeta și se ridica, Ron se așeză în fața ei.

– Unde te grăbești? o întrebă arțăgos.

– Nu sînt de acord cu preferințele tale în materie de baruri, îi spuse Arden înțepat. Ceilalți clienți se uitau la ei și rînjeau cu subînțeles. Se întîlnea cu iubitul ei, sau cu un client? Arden se cutremură la gîndul acesta.

– Nici nu trebuia să fii, zise Ron, chemîndu-l pe barman. Scotch, dublu. Sec. O fixă cu privirea lui de șarpe, drămîndu-i parcă zidul de apărare con-

Sandra Brown

struit de cîțiva ani. Am nevoie de douăzeci de mii de dolari.

Barmanul o întrebă dacă mai dorea ceva de băut, deși întrebarea era nelalocul ei, de vreme ce se vedea că nu atinsese nici primul pahar. Dădu din cap, fără măcar să-l privească. Îi amintea de un gîndac care se furișează prin întuneric.

Ron dădu pe gît jumătate de conținut, înghiți, închise ochii, apoi mai luă o sorbitură.

– Tu îmi vei face rost de ei.

– Du-te naibii. Nu vreau să fac așa ceva.

Ron își coborî privirea spre pieptul ei și schiță un zîmbet.

– Ba da, ai să vrei. Mai bău o înghițitură. Sînt urmărit, Arden. De oameni răi, măcelari. Le sînt dator pînă peste cap. Își vor banii înapoi.

– Asta este problema ta, nu a mea.

– Oh, ba este și a ta. Fiindcă eu vreau să fie așa. Acum ești măritată cu un sportiv bogat; un VIP. Tip mare. A-ntîia. Dacă nu eram eu, nici măcar nu-l cunoșteai. Îmi ești datoare.

Arden făcu un gest de care nu se credea în stare de față cu Ron. Rîse.

– Nebunie, îi spuse disprețuitoare. După tot ce ai făcut ca să mă vezi suferind, cerîndu-mi chiar să nasc un copil al altui bărbat, ai tupeul să-mi spui că eu ți sînt datoare?

Secretul

Ron ridică nepăsător din umeri.

– Nu are importanță. Vei face exact ce-ți spun, ca și altădată. Asta fiindcă ești o lașă lipsită de caracter, Arden.

– Nu-i adevărat! șuieră ea printre dinți.

– Nu? Întrebă el rînjind. Se uită peste umăr la bărbații care-i urmăreau cu interes. Nu ți-a fost puținel cam frică înainte să vin eu? Nu ți-a plăcut aici, nu-i așa? Cu atîția tipi care se uită la tine și le curg balele, întrebîndu-se ce-o fi sub fusta ta. Nu-i așa că asta te-a cam speriat? Ai? Nu erai deloc neliniștită? Pun pariu că între sîni îți șiroiește un fir de transpirație. Așa-i? Nu-i așa că țițele tale mari și frumoase au transpirat pe dedesbut?

– Termină.

– Și, presupun că ai transpirat nițel și între picioare. Hmmm? O vorbă să scot și pun pariu că oricare din tipii de aici ar sări să te controleze.

– Ron, te rog.

– Poftim? zise el surprins. Mi s-a părut mie sau ești puțin emoționată? Tonul tău a fost cumva rugător? Își încrucișă minile peste masă și se aplecă spre înainte. Așa te vreau, Arden. Supusă. Se rezemă la loc, bău tot conținutul paharului și mai comandă unul. Acum, să trecem la afaceri. După ce i se aduse încă un scotch, zise: Am nevoie de cinci mii imediat. Restul de cincispre-

Sandra Brown

zece mi-i poți da peste vreo două săptămîni.

- Ron, exclamă ea. Dar nu am atîția bani.

- În schimb ai un cont la bancă, știu foarte bine! strigă el, lovind cu pumnul în masă.

Arden tresări, deși era decisă să nu-și arate teama.

- Da, am un cont la bancă, spuse cît putu de calmă. Dar ce crezi că-i pot spune lui Drew, ca să mă creadă că am nevoie de atîția bani?

- Te privește. Dacă ai fost de vicleană cît să-l protestezi pe tip să te ia de nevastă, îți va fi ușor să inventezi ceva ca să faci rost de bani.

- Nu l-am prostit, protestă ea.

- Bine, dar el asta și-ar închipui, nu-i așa, dacă eu m-aș duce la el și i-aș spune pe cine am în-sămîntat cu sperma lui? o întrebă dînd din cap și privind-o compătimator. Nu. Și nici nu ar mai fi același mire îndrăgostit, dacă ar afla asta.

- Aș putea să neg totul. Aș spune că tu ai fost soțul meu, dar asta nu dovedește că Matt este copilul meu. Aș susține că ai mințit pentru a ne putea șantaja.

Ron făcu niște zgomote stranii cu limba între dinți.

- Arden, Arden, tot așa de naivă ai rămas? Îl mai ții minte pe avocatul de demult, iubito? E prieten cu mine. Are dosarul închis în sertarul lui.

Secretul

Nu trebuie decît să i-l arăt lui McCasslin. Mai ales că știi cît de mult mă apreciază fiindcă l-am ajutat să aibă copilul.

Acum era rîndul ei să pară sceptică:

– Să nu contezi pe asta, Ron. Mi-a spus cum ai încercat să storci bani de la el, din cauza unor complicații pe care le-ai avut după aceea. Nu are o părere mai bună despre tine decît am eu.

Ron rîse cu jumătate de gură.

– Fie cum spui tu, dar nu cred că ar dori să spun presei că știu cum s-a născut copilul acela. Ar arăta ca un prost în ochii tuturor, ca să nu mai vorbim de întinarea memoriei dragei lui soții decedate. Ia spune-mi, nu e cam mare înghesuială în patul vostru? Tu, tenismanul tău și fantoma soției lui?

Ron intenționase să o jignească și reușise. Fără să-și dea seama, poate, atinsese un punct vulnerabil al lui Arden.

– Nu e adevărat ce spui, îl contrazise ea.

– Nu? Era teribil de îndrăgostit de femeia aceea. Pînă și unul scîrbit de probleme de dragoste, așa cum sînt eu, putea să-și dea seama de asta. Doar nu vrei să cred că tu i-ai luat locul? Ții minte că am fost căsătorit cu tine, Arden? Poate că ești o gospodină desăvîrșită, mamă și bucătăreasă perfectă, dar ca amantă, ești de compătimit.

Sandra Brown

Arden se simți fulgerată de ură, dispreț și scîrbă într-un amestec exploziv. Ar fi dorit să-i dea cîteva detalii din viața ei sexuală cu Drew, să-i spună acestui măscărici cum făcea dragoste cu ea acest bărbat. Strînse pumnii și zise:

– El mă iubește. Eu îl iubesc. Vrem să avem un copil și...

Risul lui mitocănesc o întrerupse chiar în mijlocul frazei.

– Copil? rîse el cu poftă. Tu să mai faci un copil? De unde ți-a venit ideea greșită că mai poți da naștere unui copil?

Capitolul 12

- Ce... ce vrei să spui? întrebă ea cu glas sugrumat.

Simțea că nu mai poate răsufla. Se temea că va muri în Foaierul Orhideelor.

- Vreau să spun, doamnă McCasslin, că, atunci când ai născut copilul, te-am aranjat. Ai fost sterilizată.

- E imposibil, șopti ea. E imposibil.

- Ai fost anesteziată, mai ții minte?

- Dar... dar nu mi-ai făcut nici o incizie. Ca să faci o ligatură de trompe...

Sandra Brown

Ron făcu un semn evaziv, alungînd toate argumentele:

– Există metode moderne, care pot fi încercate. Cine poate fi un cobai mai bun pentru un ginecolog decît însăși soția lui? Mă temeam că mai tîrziu ai putea să regreti că ai renunțat la copil, mai ales după cîte i s-au întîmplat lui Joey. Dacă instinctele materne ar fi dat pe dinafară, nu voiam să mai faci un copil. Eu nu-mi doream unul, oricum. Joey m-a costat o avere cu tratamentele lui.

Arden scoase un țipăt înfundat, ca și cum ar fi fost lovită mortal. Cum putea să vorbească astfel despre Joey, propriul lui fiu? Acum, toate speranțele ei de a avea un copil fuseseră năruite de acest om crud și josnic.

Se simți cu adevărat înfrîntă; își luă poșeta de pe masă.

– De cît ai nevoie? De cinci mii? Îl întrebă.

Voia să-l scoată definitiv din viața ei. Dacă pentru a reuși trebuia să-l cumpere, îi va da orice sumă.

– Da, pentru început. Am nevoie de ei mîine.

– Mîine? Cum putea să-i procure o astfel de sumă într-un interval atît de scurt? Nu cred că pot face rost de atît, dar voi încerca, zise, apoi se ridică.

Secretul

O cuprinse amețeala și își pierdu echilibrul pentru câteva secunde. Ron o prinse de braț.

– Să-i aduci mîine, sau îi voi face o vizită drăguțului tău soț. Noi doi am avea multe de discutat.

Arden își smuci brațul, deși se simțea tot amețită. Cînd ieși afară, soarele o orbi. Sau nu mai vedea bine din cauza lacrimilor?

– Mîine? repetă Arden. Drew lansase bomba tocmai cînd ducea furculița spre gură, dar tacîmul rămase în aer. Puse furculița pe marginea farfuriei. Mîine plecăm spre California?

Mîine, mîine, mîine. Cuvîntul i se rostogolea în cap ca o bilă de ruletă. Ecoul lui o înnebuni toată ziua.

– Știu că e neplăcut, dar și eu am aflat vestea de-abia acum câteva minute. Drew venise în sufragerie. Vorbise din nou cu Ham la telefon. Matt, ca de obicei, era neastîmpărat și flămînd; Arden începuse să-l hrănească. Doamna Laani poate să-i facă bagajul lui Matt chiar în seara asta. Mîine la ora unu prindem avionul de Honolulu, iar noaptea îl luăm pe cel de Los Angeles.

Sandra Brown

- Dar de ce atîta grabă? întrebă Arden dezarmată.

Cum avea să-i dea banii lui Ron? De cînd se despărțise de el tot încercase să vină cu un motiv pentru clipa cînd trebuia să-i ceară lui Drew cinci mii de dolari.

- Folosește șervetul ca tăticul, Matt, îi zise Drew fiului său arătîndu-i cum să se șteargă la gură. Avem mai multe motive. Primul ar fi competițiile la care Ham spune că trebuie să particip. Vor juca puțini tenismeni buni, așa că am șanse să ocup un loc înalt. Un meci este la San Francisco, altul la San Diego și ultimul la Las Vegas. Vezi, nici nu vom călători prea departe. Între ele sînt doar cîteva zile. Ham și cu mine mai avem de aranjat și alte treburi.

Arden se uită în farfurie. Îi venise foarte greu să-l privească pe Drew în ochi de cînd se întorșese de la întrevvedere cu Ron. Acum avea două secrete de ascuns - că era mama lui Matt și că nu putea avea copii. Dacă Drew ar afla unul din ele, atunci ar avea motive s-o disprețuiască. Deocamdată era preocupată să găsească o cale de a obține bani pentru a-l liniști pe șantajist. Dumnezeu, în ce se amestecase?

Contrar părerii lui Ron, ea nu avea cont în bancă. Drew deschisese unul pe numele ei, unde

Secretul

păstra o rezervă considerabilă. În acest cont se duceau și banii pe care ea îi obținuse pe articolele și povestirile publicate.

– Este al tău și îl administrezi cum dorești, îi spusese Drew când făcuse depunerea inițială de capital. Doar să nu-i cheltuiești pe treburi gospodărești. Pentru asta avem alt cont. Ai contul acesta să te joci cu el.

Chiar în ziua aceea verificase extrasul de cont de la bancă și nicidecum nu număra douăzeci de mii. De fapt, îi mai trebuiau puțini bani chiar și pînă la cinci mii.

Arden știa că Ron nu ar ezita să-i spună lui Drew despre ea dacă nu ar face rost de bani. Pînă mîine. Mîine ei plecau pe continent.

Dădu din cap absentă cînd doamna Laani îl duse pe Matt sus, ca ea și Drew să poată cina în liniște, singuri. Îl sărută pe micuț pe obraz, dar mai tîrziu nici nu-și mai aminti. Se simțea adînc cufundată în problemele ei, detașată și imobilă, departe de viață.

– Vezi, continuă Drew după ce rămaseră singuri, Ham și cu mine avem șansa să cumpărăm o parte dintr-un lanț de magazine care vînd deja articole sportive. Este o afacere pe plan național. Ne gîndim că peste cîtiva ani vom putea cumpăra și părțile celorlalți parteneri și să facem ce vrem

cu magazinele.

- E minunat, Drew.

- Am cerut un credit la o bancă din Honolulu. S-ar putea să avem probleme cu banii lichizi încă vreo câteva luni, până ce încasez banii pe meciurile câștigate și obțin banii pe contractele înnoite. Crezi că vei rezista cu un buget restrâns?

Arden dori să zîmbească, dar cu greu schiță un suris slab. Chiar și dacă ar veni cu o minciună plauzibilă, Drew nu-i putea da deocamdată nici un ban. Voia să folosească toate lichiditățile pentru a cumpăra partea de afacere cu articole sportive pentru a-și asigura viitorul. Arden simțea că se sufocă; își vedea visurile topindu-se precum luminările de ceară, se vedea înghițită de dez-nădejde.

Drew părea șocat de neliniștea ei pentru plecarea precipitată; oricum fusese îngrijorat de câteva zile din pricina ei. Nici nu mai știa ce să creadă despre schimbările ei bruște de dispoziție. Nu mai fusese atât de refractară și încăpățînată pînă acum, iar de la o vreme pînă și cea mai mică provocare îi cauza fie crize de plîns, fie accese de furie.

Cînd nu vorbea uitîndu-se la ea, Arden privea în gol, total absentă la ce se petrecea în jurul ei. Chiar și cînd erau angrenați într-o conversație,

Secretul

ochii ei parcă nu puteau întâlni privirea lui, parcă nu-l asculta. Pînă și Matt, cu care avea mereu o răbdare fără margini, simțise starea ei.

La început, Drew crezuse că era din cauza ciclului lunar; bănuia că perioada anterioară o influențează negativ, dar constată că se înșeală. Apoi sperase că starea ei era cauzată de o sarcină, însă, cînd sugeră varianta aceasta, ea izbucnise în lacrimi și-l acuzase că persoana ei îl interesează doar în măsura în care poate să facă un copil. Atunci Drew făcuse eforturi de a se stăpîni să nu înjure și să nu iasă brusc din cameră. Se dusesse lîngă ea, o luase în brațe și o liniștise cu cuvinte prin care-și exprima dragostea nemărginită. Ea plînsese atunci și mai tare.

Nu mai știa ce să creadă; bănuia că e ceva în neregulă cu ea, dar nu știa ce. De ce nu îi mărturisea totul, de ce nu avea încredere în el? Poate că știa cum să o ajute. Știa că o poate ajuta, doar să-i spună ce are pe suflet. Își dorea înapoi soția, aceea cu care rîdea, cu care făcea dragoste și care era întotdeauna spontană și veselă ca o adolescentă.

Să fie neliniștea ei cauzată de vestea plecării? De ce? O îngrozeau călătoriile? I se păruse că făcea față splendid. Nimic nu păruse să o deranjeze. La naiba, ce era necurat la mijloc? El era

Sandra Brown

de vină? Era ea nefericită în căsnicie? Gîndul îi sfîșia pieptul.

- Nu... nu trebuie să vin și eu neapărat, nu? Întrebă ea umezindu-și buzele involuntar. Adică, mi se pare că te descurci mai bine fără mine.. fără noi toți pe capul tău. Vei avea întâlniri multe și ...

Drew o privea și nu-i venea să creadă ce aude.

- Niciodată nu te-am considerat pe tine și pe Matt că „îmi stați pe cap“. Vreau să fiți alături de mine. Cît despre cealaltă problemă, speram să iei și tu parte la întîlnirile de afaceri. Vreau să fii partener egal și vizibil în întreprinderea vieții mele. Fiindcă afacerea este foarte importantă pentru viitorul nostru, mă gîndeam că vrei să te implici în vreun fel. Drew o privi insistent. Mai am un motiv pentru care doresc foarte mult să vii. Mult mai important decît celelalte. Vreau să te vadă un doctor.

Ca să nu observe cum îi tremurau miinile, Arden strînse tăblia-scaunului pînă ce i se albiră încheieturile degetelor.

- D-dar e caraghios. Un doctor? De ce?

- Fiindcă am impresia că trebui să fii consultată de un specialist. Inșiști că nu s-a întîmplat nimic, dar eu vreau să aud părerea unui specialist.

Secretul

– Ce fel de specialist? întrebă ea cu sfială. Un psihiatru?

– Cred că putem merge la un generalist. O privi mai blînd. Arden, nu ești Femeia Minune. Ai un alt soț, un copil și trăiești în altă climă. Este normal ca trupul și psihicul tău să treacă printr-o perioadă de adaptare. Cred că ne vom liniști amîndoi după ce vei merge la un doctor.

Fără îndoială ce se va simți excelent cînd doctorul îi va spune soțului ei: „Soția dumneavoastră este perfect sănătoasă, dar e stearpă. Îmi pare rău, domnule McCasslin. Auzisem că vă mai doreați un copil.”

Ea ce putea face? Ce? Nu trebuia să facă nimic, pentru că a doua zi, după ce-i va da banii lui Ron, îi va spune lui Drew tot adevărul despre ea, apoi oricum totul va fi sfîrșit.

Nu va trebui să-și facă griji pentru consultația la doctor. Deocamdată nu trebuia să se opună. Ar consuma prea multă energie. Durerea din inimă și vinovăția care îi bîntuia spiritul o vlăguiseră.

– Bine, voi merge la doctor.

– Perfect. Ham îți va face o programare.

Drew nu făcu dragoste cu ea în acea noapte, ci își exprimă iubirea sărutînd-o întruna, îmbrățișînd-o și lipind-o strîns de căldura trupului său.

Sandra Brown

Chiar și așa, apărută, Arden tremură mai toată noaptea.

– Cum nu poți să-i aduci? tună vocea lui Ron.

Era disperat și amenințător în același timp.

– Exact cum ai auzit, șopti ea, de teamă să nu-i trezească pe cei din casă.

Era devreme în zori. Se strecurase din brațele lui Drew, luase în fugă capotul pe umeri și fugise jos. Sunase la numărul pe care i-l dăduse Ron. Nu știa unde se află telefonul și nici nu o interesa. El răspunsese la al doilea apel.

– Astăzi pot să-ți dau puțin peste trei mii. Atît am și mai mult nu pot să procur.

– Dar nu-mi ajunge! strigă el. Am nevoie de cinci.

– Nu am atît, răspunse ea enervată.

– Fă rost.

– Nu pot. Ron, mi-ai lăsat mai puțin de douăzeci și patru de ore. Fii rezonabil.

– Tipii care sînt pe urmele mele nu sînt rezonabili.

– Ar fi trebuit să te gîndești la asta înainte de a te fi înhăitat cu ei. Arden încercă să-și ascundă

Secretul

teama din glas. Plecăm pe continent. Poate că după ce ne întoarcem...

- Și când va fi asta?

- Peste trei săptămîni.

- Las-o baltă. Pînă atunci voi fi mort.

Arden nu-i putea mărturisi că pentru ea ar fi fost o ușurare, dar la asta se gîndea. Ron simți.

- Să nu crezi că moartea mea te-ar scăpa. Înainte de a-i lăsa să-mi zboare creierii, le-aș spune de unde să-și ia restul de bani și i-aș informa despre tine și proaspătul tău soț. Iubito, dacă mă crezi plictisitor, înseamnă că nu-ți dai seama cum sînt tipii aceștia. Îți este mult mai bine să tratezi afaceri cu mine, crede-mă.

- O să-ți fac rost de bani, zise ea plictisită. Va trebui să-ți mai amîni creditorii o vreme.

- Nu te tîrgui cu mine, Arden. Să fii la barul acela astăzi la prînz cu cinci mii în mînă sau, dacă nu, îți voi face o scenă de vis la aeroport.

Zise acestea, apoi închise.

Arden rămase privind spre ocean; după cîteva minute urcă. Parcă avea un lanț care-i lega mîinile de picioare, făcîndu-i fiecare pas un chin. Drew avea dreptate. Angoasa ei era ca o tortură fizică.

Auzi rîsete și chicoteli din dormitorul lor. Deschise ușa și-l văzu pe Matt în pat cu tatăl său. Se luptau, amîndoi goi-puşcă. Matt striga și rîdea cu

Sandra Brown

poftă, iar Drew îi gîdila, scoțînd sunete stridente, ciudate. Arden merse și se așeză pe marginea patului. Își simțea inima atît de plină de dragoste, încît îi cădură lacrimile. Cei doi erau tot ce avea ea pe lume. Ei o iubeau. Pînă în acea după-amiază, cînd se va înfățișa în fața lor ca o impositoare. Totuși, iubirea ei nu era falsă. Îi va spune lui Drew acum, dar se temea de minia și de neînțelegerea care puteau urma. Așteptase prea mult. Exista o șansă cît de mică să-l poată reduce la tăcere pe Ron. Poate că, dacă va merge la bar cu banii pe care-i avea în mînă, putea să mai cumpere timp. Fiecare zi alături de Drew și de fiul ei era prețioasă.

Drew îi făcu cu ochiul și-l așeză pe Matt cu burta în jos, pe pîntecul său musculos.

– E un puști pe cinste, nu-i așa?

– Da, zise ea cu glas stins.

Matt era bronzat frumos dar, față de pielea rumenă a tatălui său, avea o nuanță mult mai deschisă. Fundulețul lui era durduliu și avea gropițe. Pielea îi era curată la pulpe și la genunchi. Degetelele rotunde, scurte apăsau în pielea tatălui său. Stătea cu nerușinare și se lăsa admirat. La un moment dat se ridică pe fund, declară:

– Pi-pi.

Drew izbucni în hohote de rîs.

Secretul

- Da, se vede că știi terminologia, dar nu ai învățat partea practică. Se întoarse spre Arden, surizând cu mindrie paternă. Când îi văzu obraji scăldați în lacrimi, zimbetul i se stinse. Arden?

Ea încercă să pareze.

- Vă iubesc atât de mult pe amândoi. Atât de mult. Voi sintetiza lumea mea, viața mea, totul.

Drew însuși avea ochii împăienjeniți.

- Doamne, am așteptat zile la rând ca să-mi spui asta. Începusem să mă întreb dacă nu cumva crezi că ai făcut o alegere proastă. Arden îl mângâie pe piept, trecindu-și degetele deasupra perilor ondulați.

- Ba nu. Am primit mai mult decât speram.

- Să știi că pot lua parte la această orgie a cărnii mai mult de doi, îi sugeră el cu glas răgușit.

Poate că era nedrept față de el să facă dragoste chiar acum, când minciunile se adunaseră ca un șirag în jurul gâtului ei, dar se gândi că putea fi ultima dată când îi va simți mâinile, atingerea și buzele pe piele. Poate că era ultima dată când mai făceau dragoste cu pasiune. Închise ușor ochi și-l dezmierdă cu vîrfurile degetelor de jur împrejurul sfîrcurilor.

- Întodeauna am fost de părere că mai mult de doi sînt prea mulți pentru o orgie.

- Ai perfectă dreptate, zise Drew și se ridică,

Sandra Brown

dînd nas în nas cu Matt. Știi ce, amice? Îl întrebă luîndu-l de mină, apoi îl conduse spre ușă, îi dădu o palmă ușor peste fund și-i zise: Du-te și caut-o pe doamna Laani. Cred că ai fugit oricum de la baie.

Matt o luă la fugă pe hol, strigînd:

– Auni, Auni.

Drew încuie ușa pe dinăuntru, apoi veni repede în pat, cuibărindu-se lîngă Arden. O sărută cu patimă, fără să mai piardă vreo secundă, devastîndu-i buzele cu o foame teribilă. Imediat se descurcă cu halatul lui Arden, dîndu-i-l jos cu dibăcie și începu să-i exploreze contururile.

Arden își încurcă degetele prin părul lui, ținîndu-i capul pentru a-și modifica poziția față de buzele lui. Se arcui sub greutatea lui, mîngîindu-l în locurile care știa că-i plăcea cel mai mult să fie dezmierdate. Sfîrcurile îi produceau la rîndul lor senzațiile mult dorite. Desfăcu ușor picioarele pentru a-i face loc și își mai arcui o dată șoldurile în sus. Drew aștepta să fie primit; era dur, nemilos, nerăbdător.

– Doamne, cît de dor mi-a fost de tine, îi spuse disperat, de parcă ar fi fost plecat departe și abia acum s-ar fi întors acasă. Așa te-am dorit, nestăvilită, eliberată de orice te ținea încordată, Arden. Să nu te mai izolezi de mină, iubita mea.

Secretul

Mă sperii teribil. Nu pot să te pierd. Nu pot.

O mîngîie tandru pe gît și mușcă pielea fină cu buzele. Ea gemu la acest abuz și, cînd buzele lui se opriră asupra sfîrcului tare, începu să-i șoptească vorbe de neînțeles.

Mîinile îi alunecară pe mijlocul încordat, apăsînd ușor zona pubiană, pînă ce ajunse să-i pieptăne cu degetele părul aspru. La început căută timid, apoi prinse curaj și-l încercui în toată virilitatea lui debordantă, masîndu-l ușor. Îl anunță că era pregătită, frecîndu-l de coapsa ei, excitîndu-l la maximum.

– Dulce Arden, șopti el ca o melodie destinată numai urechilor ei.

Arden făcu o mișcare doar și îl primi acasă. Inimile și trupurile vibrau în același ritm. Drew se mișca lent, dar apăsător, apoi îndesi ritmul, îmboldit și de mișcările ei nerăbdătoare.

Disperarea ei se evaporase. Drew exorcizase toți demonii ei și îi dăduse dragostea sa binecîntată. Aceasta era o sărbătoare a vieții dinaintea morții; era cîntecul ei de lebedă, ultima dorință dinaintea execuției. Îi strigă numele cu un geamăt prelung cînd esența lui îi scaldă pîntecul, adînc.

După ce terminară amîndoi, Arden își încolăci picioarele pe spatele lui, memorînd toate senzațiile pulsatorii pentru vremea cînd va fi fără el.

Sandra Brown

Flămîndă după mîngîierile lui, flămîndă după aroma pielii lui după ce făceau dragoste și nesătulă de tăria lui îngropată adînc în căușul catifelat, îl ținu încătușat încă multe minute.

Geamătul lui Drew era exact acela al plăcerii pur animalice.

– Ghici ce?

– Ce?

Drew își relua mișcările lent, sacadat, profund.

– Să știi că nu am terminat cu tine.

– Dar,... Drew... ahh... ceasul...?

– Avem destul... Oh, da, dragostea mea... avem timp.

– Am de alergat puțin, spuse Arden după ce își făcu dușul, se îmbracă și coborî.

Drew și Matt luau micul dejun pregătit de doamna Laani: briose cu nuci.

– Acum? o întrebă Drew, ștergîndu-l pe Matt de firimituri la gură. Nu vrei să mănînci ceva?

– Nu, nu, zise ea grăbită. Trebuie să cumpăr ceva pentru drum.

– Bine, dar' să nu te uite Dumnezeu prin magazine. Ții mine ora la care decolează avionul?

Secretul

Ți-ai făcut deja bagajele?

– Da, mai am doar câteva detalii de pus la punct înainte de plecare.

Arden tocmai ieșea din cameră, când Drew o opri:

– Era să uit. Ai primit niște scrisori.

Drew se ridică și ieși din camera de zi. Arden se așeză lângă Matt și ciuguli puțin din brioșa pe care i-o oferise Drew, cu toate că nu putea înghiți mai nimic. Faptul că făcuseră dragoste o satisfăcuse pe deplin, fiind cel mai memorabil eveniment din ultima vreme. În felul ei, Arden își luase rămas-bun de la el. Acum îl privi pe Matt cu tandrețe în ochi. Îl mângâie pe păr, întrebându-se cum va putea supraviețui fără el.

– Poftim, zise Drew așezându-se pe scaun.

Îi dădu un plic. Era o scrisoare de la revista care îi publicase prima povestire. Alăturat scrisorii era un cec de două mii de dolari.

– Oh! exclamă ea cu lacrimi în ochi. Uitasem de asta.

Fără să-și dea seama, strânse cecul la piept. Drew începu să rîdă.

– Dar să știi că pari mai liniștită acum că l-ai primit. Credeai că eu nu pot să te întretin?

– Nu, nu, se bîlbîi ea. Inimă îi bătea cu putere. Sigur că poți să mă întreții, dar aseară spuneai

Sandra Brown

că... afacerea ta...

Drew surise din nou și o privi cu tandrețe;

- Iubito, doar pentru că am spus că vom face puțin economie, asta nu înseamnă că vom trăi ca niște amărâți. Ți-am dat eu de înțeles asta? Întrebă el mângâind-o pe mână. Poți să cheltuiești banii pe ce vrei. Sînt ai tăi. Eu mă ocup de bugetul familiei.

Inspirată, Arden se așeză și o rugă pe doamna Laani să-i aducă o cană cu cafea.

- Cred că pot să mai aștept și voi merge la cumpărături la Los Angeles, sau chiar la San Francisco. Vreau să iau micul dejun cu soțul și fiul meu.

Arden plecă de acasă la timp ca să poată încasa cecul și să retragă niște bani din contul ei. Puse cei cinci mii de dolari într-un plic și se opri ca să sune la *Foaierul orhideelor*. Ceru să vorbească unui anumit Ron Lowery fără să adauge nici o altă formulă de adresare înaintea numelui acestuia.

- Unde naiba ești? Ai întârziat o jumătate de oră.

- Nu vin. Îl lăsă să clocotească vreo câteva

Secretul

secunde, apoi continuă: Las banii în cutia noastră poștală când plecăm. O găsești pe drumul din-spre șosea și scrie numele tău pe ea.

– Ce încerci să faci? Am spus...

– Dacă vrei banii, acolo îi vei găsi. Plecăm la aeroport pe la două și jumătate. La revedere, Ron.

– Stai puțin! strigă el. Când primesc rata următoare?

– Când ne vom întoarce din turneu.

Arden închise înainte ca el să mai poată spune ceva. Nu se îndoia nici o clipă că va veni să-și ia banii din cutia poștală. Era îngrozit de rechinii cărora le datora bani; mai îngrozit decât era ea speriată de el.

În drum spre casă Arden se gândi bucuroasă că-i dăduse o parte din bani pe cont propriu, fără să fie nevoită să-i ceară lui Drew mințindu-l. Asta însemna o minciună mai puțin. Cum va face rost de următoarele cinci mii, încă nu știa, dar își mai cumpăraseră încă o lună de fericire.

Drew privea de pe pat cum soția lui își încheia la spate șiragul de perle. Degetele delicate, cu

Sandra Brown

unghii perfect manichiurate, îi tremurau. Trupul pe care-l adora, formele sinuoase care deveneau atât de maleabile sub mîinile lui, în pat, erau acum încordate precum coardele unui pian. Părea că, dacă o va atinge cineva, se va frînge în două.

Doamna Laani plecase mai devreme cu Matt. Drew îi spusese să-l distreze undeva, cîteva ore. Acum se ridică de pe pat, unde citise ziarul de dimineață, și veni spre Arden. Îi luă dintre degete încuietoearea delicată a șiragului și o închise ușor. O privi prin oglindă. Văzu aceeași teamă și slăbiciune ascunsă în ochii ei, exact cum se așteptase. De mai multe săptămîni îl chinuia. Acum se simțea și mai chinuit. De vreo cîteva zile fuseseră mai fericiți ca niciodată.

Drew cîștigase trei întreceri. Devenise al treilea în ierarhia mondială a tenisului. Puțini era cei care știuseră că se retrăsese din circuit timp de cîteva luni. Redevenise campion, iar Arden era alături de el, ca să sărbătorească împreună fiecare victorie. Dovedise tuturor că se poate întoarce în vîrfurile piramidei.

Din păcate, acum o simțea retrăgîndu-se în cochilia ei de nefericire, unde el nu putea pătrunde. La naiba, nu avea de gînd să o lase să alunece din nou în ea fără să lupte! O apucă de umeri și o strînse.

Secretul

– Faci prea mult caz pentru o simplă consultație, Arden.

– Tu faci, nu eu, răspunse ea.

– Acestea sînt prerogativele unui soț îngrijorat. Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi simțit la fel.

– Dar nu te-aș fi sîcîit.

– Ba da.

Da, l-ar fi sîcîit, recunoscuse ea. Problema era că se simțea bine! Atît și urma ca Drew să afle peste cîteva ore că ei doi nu vor avea niciodată copii. Își puse un cercel la ureche.

– Mă simt bine, Drew. Îți par cumva bolnavă?

– Nu, spuse el sincer.

Din ziua cînd plecaseră din Hawaii, Arden fusese tot ce putea spera un soț de la o femeie: mamă, gospodină și amantă.

Doar că, de cîteva zile, de cînd el insistase să meargă la un doctor – la Los Angeles contramandaseră deja două consultații – iar începuse să se poarte ciudat. Cînd vîrbea de întoarcerea acasă parcă devenea nemulțumită. Drew simți un junghi în stomac. Oare bănuia că suferă de ceva incurabil? Dureri? Noduli? Dumnezeuule, nu! Oare îi ascunsese ceva?

– Arden? zise el întorcînd-o cu fața. Ochii lui albaștri, pătrunzători, căutau semnele suferinței pe chipul ei. Nu ești... adică, nu te doare nimic,

Sandra Brown

nu-i așa? Iubito, dacă ai o îndoială că nu te simți bine, spune, să consultăm un specialist. Exact ceea ce nu...

Arden îi acoperi gura cu două degete.

- Ssst. Surise, iar inima i-o luă razna gândindu-se cât îl îngrijorase. Nu, dragul meu. Nu. Sînt perfect sănătoasă.

Drew se liniști vizibil. O luă de talie și o trase spre el. Cu cealaltă mîină îi mîngîie părul.

- Îți place casa noastră din Maui, Arden?

- Sigur că da, răspunse ea cu sinceritate, văzindu-l că o privea nelămurit și curios.

- Fiindcă, de fiecare dată cînd aduc vorba că mergem acasă, pari supărată. Dacă nu-ți place acolo, putem să ne mutăm. Am cumpărat-o ca pe un refugiu. Nu mai am nevoie de el. Acum nu am nevoie decît de tine. De Matt. Cu voi doi pot locui oriunde. Pentru unii oameni este cam greu să trăiască în locuri izolate...

- Dar eu nu sînt unii oameni. Îmi place casa ta; mi-a plăcut din prima clipă cînd am pășit în ea, iar acum este casa mea. Aș putea să trăiesc acolo o veșnicie cu tine și cu Matt.

Drew o strînse la piept. Îi cunoștea fiecare parte a trupului, fiecare pîrticică. De fiecare dată cînd o atingea, dezbrăcată sau îmbrăcată, se simțea mai puternic. Ea îl făcuse mai fericit decît

Secretul

se știuse vreodată, decît sperase să fie și nu putea suporta gîndul că nu era deplin fericită alături de el.

– Te iubesc, Arden. Ți-am spus asta azi?

– Nu-mi amintesc, zise ea cu obrajii lipiți de cămașa lui. „Doamne, s-ar simți atît de trădat dacă ar afla vreodată de Matt. Asta l-ar ucide.“ Pentru orice eventualitate, mai spune-mi o dată.

Drew o sărută drept răspuns. Limba se delecta cu buzele ei și cu o mîină îi dezmierda pieptul. La un moment dat o auzi gemînd. Își coborî ambele mîini și îi strîse fesele, lipindu-le de pulpele lui, depărtîndu-se și apropiindu-le încet de trupul său.

Arden se desprinsese din brațele lui alarmată.

– Drew, ai de gînd să...

– Mda, zise el rînjind ca un lup flămînd, apoi o trase din nou spre el.

– Nu putem. Oricum, nu pot face asta înainte de a merge la doctor.

– Of, la naiba, mormăi el. Uitasem.

Arden avu o idee inspirată. Se mulă pe trupul lui, unduindu-se ca o felină și își coborî mîna pe abdomenul lui, apoi mai jos, pînă ce ajunse în dreptul șlițului pantalonilor.

– Poate că nu are importanță, zise ea cuprinzînd în palmă locul mărit în volum.

Sandra Brown

– Ba nu. Nu face asta, zise Drew retrăgându-se. Știu la ce te gîndești, dar nu ține. Se întoarse cu spatele, împotriva voinței sale, apoi își luă haina. Ia-ți poșeta și hai să mergem pînă ce nu mă răzgîndesc. Sau pînă ce nu-mi pierd mințile cu totul.

– Sînteți sigur? îl întrebă Arden pe doctor nevenindu-i să creadă.

Slavă Domnului că Drew acceptase să consulte un doctor la San Francisco. Acela la care îi stabilise consultația Ham ar fi putut să o recunoască drept fosta doamnă Ron Lowery. Doctorul de aici era complet necunoscut dar, după ce-i dădu rezultatul consultației, Arden îl consideră mai mult ca pe un prieten.

– Sînteți absolut sigur?

Doctorul începu să rîdă.

– Sint absolut sigur că nu există nici un motiv medical sau fizic care v-ar opri să aveți un copil. Dacă-mi cereți o garanție că veți rămîne însărcinată, atunci mă tem că nu vă pot ajuta cu nimic. Doctorul remarcă uimirea lui Arden. De unde v-a venit ideea că ați fost sterilizată?

Arden își umezi buzele, încercînd să absoarbă

Secretul

informația că nu era sterilă și, în același timp, să-și înăbușe ura față de Ron Lowery. Aceasta fusese încă una din inegalabilele lui cruzimi de psihopat.

– Păi... păi... am... am avut o infecție și medicul care m-a consultat spunea că nu voi mai avea copii din această cauză.

Doctorul păru mai uimit decât ea.

– Dar nu am remarcat urmările vreunei infecții. Sînteți o femeie perfect sănătoasă, cu niște organe reproductive admirabile. Își strînse palmele pe birou și zise: Sînteți fericită cu soțul dumneavoastră? Îl iubiți?

– Da, răspunse ea imediat. Parcă simțea cum greutatea pe care o purta de cîteva săptămîni i se ridica de pe umeri. Da, repetă ea rîzînd fericită.

– Atunci, haideți să-i spunem și dînsului că sînteți în formă perfectă, îi zise doctorul luînd-o de braț. Relaxați-vă, doamnă McCasslin. Veți mai avea un copil.

Arden se simțea ușoară ca un fulg și bucurasă ca un copil cînd *Lincoln*-ul închiriat îi aducea înapoi la hotel. Practic ajunsese să stea pe genunchii lui Drew și-l ținea cu mîinile de gît. Cu fiecare ocazie îi fura cîte o sărutare, iar pe cînd el se străduia să găsească drumul pe străzile înclinate din San Francisco, ea îl ciupea de gît cu buzele, îl gîdila cu limba și-l sătura pe ureche.

Sandra Brown

- Pentru Dumnezeu, Arden, ce ți-a dat doctorul acela? Un tonic sau un afrodisiac? Mă înnebunești.

- Cît? îl întreabă ea strecurîndu-și degetele între puipele lui.

Atunci realizează cît de puțin mai avea Drew pînă la a-și pierde controlul.

- Ce ți-a făcut doctorul că te-a excitat în halul acesta?

- Ești crud. Arden îl pedepsi strîngîndu-l ușor, clipă în care Drew era gata să ajungă pe sensul opus. Sint excitată fiindcă am lîngă mine cel mai chipeș, mai deștept, mai sexy... Se opri și-și lipi buzele în spatele urechii lui. Și cel mai tare bărbat din lume.

După stropii de transpirație de pe fruntea lui, Drew recunoscuse cît era de agitat.

- Bine, dacă vrei să jucăm, atunci să jucăm amîndoi. Știai că, de fiecare dată cînd mă uit la sinii tăi, sint gata să fac dragoste pe loc? Ții minte petrecerea de la San Diego, după meci? Purtaai rochia aceea galbenă, pe sub care știam că nu aveai sutien. Tot timpul cît stăteam de vorbă cu o persoană nu mă gîdeam decît la plăcerea pe care aș fi avut-o dacă puteam să-mi strecor mîinile prin decolteul rochiei ca să-ți mîngîi pieptul.

- Drew, spuse ea pasional.

Secretul

Se trase mai lingă el și își lipi pieptul de brațul lui. Monologul lui avusese asupra ei efectul dorit.

– Sau în altă zi, când ne-am întâlnit cu Ham la prînz, la Debarcaderul Pescarului și purtai fusta aceea largă, cu sandale și fără ciorapi. Te urmărisem de dimineață, când te-ai îmbrăcat. Nu aveai pe dedesubt decît chilotul acela minuscul, cu o bucățică de dantelă în față. Nu mă puteam gîndi la altceva decît la ultima dată cînd l-ai purtat, iar eu te sărutam prin petecul de dantelă...

– Taci, zise ea rezemîndu-și capul de umărul lui. E o nebunie. Nu vom putea trece prin hol.

Era destul de aproape de adevăr. Cînd ajunseră, de-abia mai puteau să respire de nerăbdare. Drew atîrnă afară, pe clanță, cartonașul cu „NU DERANJAȚI” și încuie ușa. Se dezbracă de haină, scoase cravata peste cap, înnodată, azvîrlî pantofii din picioare, șosetele, dar Arden îl opri:

– Stai, lasă-mă pe mine.

Mai întîi se dezbracă de hainele ei, scoțîndu-le pe rînd, cu mișcări sinuoase, lente, ca o curtezana. Bluza avea foarte mulți nasturi, iar Drew privea absorbit cum materialul fin îi dezgolea umerii, brațele. Sîinii i se văzură prin sutienul dantelat, care dispăru și el, dar cu o încetineală ațîțitoare. Drew rămase cu privirea ațîțită asupra vîrfurilor trandafirii, după care se uită la ea cum își scoate

Sandra Brown

chilotul și ciorapii dintr-o singură mișcare, rămânând goală în fața lui.

Drew surse și dădu să-și deschidă nasturii de la cămașă, dar ea îl opri, împingându-l spre pat. Arden se așează și-l descheie la cămașă nasture cu nasture, foarte încet. Îi mângieie pieptul acoperit cu peri aspri, pipăindu-i mușchii, pielea întinsă pe formele puternice, apoi sfircurile mici, sensibile.

– Arden, te rog, o imploră el cu glas tremurat. Atunci ea îl dezbracă de cămașă, apoi își ridică privirea spre el. Lasă-mă să te iubesc.

– Lasă-mă pe mine să te iubesc.

După ce îi desfăcu centura de la pantaloni, îi coborî fermoarul, își strecură mâna pe sub materialul subțire și îi cuprinse în palme fesele încordate. Îl dezmierdă câteva secunde, după care îi scoase totul deodată, lăsând hainele să se prelingă peste genunchi. Drew făcu un pas, apoi altul, ca să scape din cătușele hainelor, iar Arden își lipi obrazul de pulpa lui, privindu-l în toată măreția lui.

– Te iubesc, șopti ea privind în sus; apoi buzele ei îl purtară pe aripile celei mai plăcute fan-tezii erotice.

Secretul

Capitolul 13

Foaierul orhideelor era la fel de mohorât și de urît mirositor ca și clientela lui. Mai mult de zece bărbați stăteau în grupuri de câte doi sau câte trei. Vorbeau încet. Atmosfera era grea de fum de țigară și de miros de bere stătută.

Arden nu fusese niciodată mai liniștită ca acum.

Călătoria înapoi de la San Francisco fusese excelentă. Drew era încă fericit după victoriile re-purtate în turneu, dar mai fericit era pentru că o vedea pe Arden mai bine dispusă. Din momentul

Sandra Brown

întoarcerii de la doctorul pe care-l consultase, Arden devenise o alta, tot ce păruse că o apăsase pe suflet parcă fusese șters. Inima lui Drew era încă sub impresia ultimei nopți cînd Arden făcuse dragoste cu el absolut fără inhibiții. Ar fi recomandat oricărui cuplu o noapte de sex așa cum făcuseră ei.

De unde pînă atunci Arden era îngrozită de întoarcerea acasă, acum se bucura. Parcă învăluită de succesul și iubirea lui Drew, pe tot parcursul zborului peste Pacific nu-și putuse ține mîinile departe de el. Prindea orice ocazie pentru a-l mîngîia așa cum știa numai ea, primind din partea lui răspunsul cu același gest.

Matt resimți bună-dispoziția părinților săi fiindcă era și el foarte vesel. Le fermecase pe toate stewardesele din avion pînă ce doamna Laani îl luă pe genunchi, unde Matt adormi cu căpșorul rezemat de pieptul ei moale și confortabil. Arden se adăposti la pieptul lui Drew ca să „tragă un pui de somn“, dar de nenumărate ori fu nevoită să se apere de mîna lui care pătrundea pe teritorii interzise.

A doua zi după întoarcerea lor, telefonă Ron:

– Era și timpul să răspunzi. Am mai sunat de două ori înainte și mi-a răspuns menajera. A trebuit să închid.

Secretul

- Îmi pare rău că te-am inoportunitat.
- Ce înțepată sîntem, nu-i așa? Ron chicoti sinistru. Să nu uiți termenele de plată.
- Unde și cînd?
- Același loc. Ora două.

Arden închise telefonul fără să mai spună ceva.

Acum stătea în același separeu de la bar, iar el întîrzia, ca de obicei. Refuzase invitația barmanului de a-i face cinste cu ceva de băut. Se așezase cu spatele la bar dar, în loc să evite privirile curioșilor, îi privi fix, pînă ce aceștia renunțară să o mai studieze.

– Te bucuri că ai venit acasă? o întrebă Ron strecurîndu-se pe bancheta din separeu. A fost frumoasă călătoria?

– Da, din toate punctele de vedere.

– Soțul tău urcă bine. Cred că ești mîndră că ai un soțior celebru.

– Aș fi mîndră oricum; celebru sau nu.

Ron își duse mîna la inimă.

– Atîta devotament al soției îmi face sete. Comandă ceva barmanului, apoi îi zise lui Arden: Nu te întrebi cît de mîndru ar fi dacă ar afla că ți-ai vîndut corpul pentru cincizeci de mii de dolari?

– Nu știu, dar vreau să aflu. Îi voi spune totul.

Ochii lui Ron străluciră malefic. Chiar și cînd i

Sandra Brown

se aduse băutura, nu se mișcă.

– Ticălosule, îi zise Arden calmă. Tonul ei reda disprețul mai mult decât ar fi făcut-o orice altă manieră de a-l jigni. Nu merita să-și consume energia strigându-i cuvinte dure. Nu mi-am închipuit că există un bărbat, fie el la fel de josnic cum ești tu, care să-și bată joc de cineva așa cum ai făcut-o tu cu mine.

Ron rânji cu insolență.

– Ai aflat că te-am mințit cu sterilizarea? Începu să rîdă și glasul lui părea venit din iad. Te-am speriat bine, nu-i așa?

– De ce mi-ai spus asta?

– Pentru că erai prea sigură pe tine. Credeai că te poți debarasa de mine ca de un vis urît? Voiam să știi că vorbeam despre afaceri serioase. Ca și acum.

– Bine. Îmi pare foarte rău că te dezamăgesc, Ron, dar afacerile noastre se încheie. Amenințările tale nu mă mai interesează. Dacă era ceva serios, nu te ascundeai așa și nu închideai telefonul cînd nu răspundeam eu. M-ai acuzat de lașitate, dar tu ești lașul. Ca să reușești în viață trebuie să fii bărbat cu adevărat, iar tu nu ai fost niciodată unul. Chiar cînd ai avut pe tavă toate avantajele, nici atunci nu ai putut fi nici doctor, nici soț, nici tată, nici bărbat. Se ridică în picioare: Nu

Secretul

mă mai sperii. Te-ai folosit de mine pentru ultima dată. Nu mai ai ce face ca să mă rănești. Du-te naibii.

Se întoarse cu spatele și plecă. Îi tremurau genunchii și gura i se uscaseră pînă ce ajunse la mașină. Reușise! Se eliberase de Ron Lowery pentru totdeauna. În seara aceasta avea de gînd să-i spună lui Drew toată povestea. Nu se mai temea că dragostea lor nu va supraviețui adevărului. Existențele lor erau prea dependente una de cealaltă ca să-i mai despartă ceva. Îi va spune totul, ca să desăvîrșească atmosfera care domnea între ei. Și, în sfîrșit, va fi liberă.

Arden era gata să scape din mină sticla de vin cînd intră în casă.

– Doamnă Laani, strigă ea veselă.

Într-o mină avea un buchet de flori pe care se strădui să nu-l strivească de tocul ușii cînd ridică de jos cutia căzută care conținea neglijé-ul cumpărat mai devreme.

Doamna Laani veni în grabă din spatele casei dar, cînd o văzu, Arden realiză că nu apelul ei o adusese pe menajeră alergînd.

Sandra Brown

– Doamnă McCasslin, cît mă bucur că ați ajuns.

– S-a întîmplat ceva?

Menajera privi îngrozită spre biroul lui Drew. Ușa era închisă.

– Domnul McCasslin dorește să vă vorbească imediat. A spus în momentul cînd ați intrat pe ușă.

Biata femeie, calmă de obicei, acum își frîngea mîinile.

– De ce? Ce s-a ... Arden o strînse de braț pe doamna Laani. Matt? S-a întîmplat ceva cu Matt?

– Nu. Stă cu mine în bucătărie. Ar fi bine să vă duceți la soțul dumneavoastră.

Menajera evita privirea curioasă a lui Arden.

Începu să raționeze. Se comportă normal, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, deși avea prezentimentul unei tragedii. Doamna Laani nu intra ușor în panică.

– Puneți vinul la rece, vă rog, și aranjați florile în dormitorul nostru. Diseară vom mînca friptură. Vă rog să îi pregătiți cina lui Matt mai devreme. Puneți cutia aceasta în dulapul meu.

– Da, doamnă McCasslin, zise menajera luînd totul din mîinile lui Arden, apoi dispăru.

Arden rămase șocată de chipul compătimitor al femeii cînd se uitase la ea. Își netezi fusta și constată cu uimire că avea palmele umede.

Secretul

Căută să-și învingă teama și intră în biroul lui Drew.

– Iubitule, voiam...

Primul lucru care îi atrase atenția fu o sticlă de coniac pe biroul lustruit. Se uită la ea câteva clipe, apoi văzu paharul bombat de lângă ea. O mână strângea forma rotundă; era mîna lui Drew.

De-abia atunci o izbi asocierea. Cînd își ridică ochii și îi întâlnește pe ai lui, ura împrăștiată de ei parcă o făcu să-și piardă echilibrul. Avea părul răvășit, parcă de niște gesturi mecanice, iraționale. Mușchii maxilarelor îi pulsau fiindcă scrișnea din dinți.

– Intră, doamnă McCasslin, îi spuse cu o voce pe care nu o mai auzise vreodată. Tonul era batjocoritor și sarcastic. Cred că-l cunoști pe oaspetele nostru.

Pentru prima dată Arden observă că pe fotoliul din fața lui Drew stătea un bărbat cufundat adînc în pernele confortabile. Cînd fotoliul se răsuci pe axul propriu, Arden văzu chipul sfidător al lui Ron Lowery. Genunchii îi cedară și se prăbuși cu spatele de ușă, căutînd sprijin.

Drew rîse forțat.

– Pari surprinsă să-l vezi pe fostul tău soț cînd, de fapt, Ron mi-a spus că v-ați văzut de cîteva ori în ultima vreme.

Sandra Brown

Arden simți cum sistemul nervos îi cedează, dar se forță să rămână lucidă. Trebuia să-i explice situația lui Drew.

– Drew, încercă ea să-l abordeze ridicînd mîna. Drew, ce ți-a spus?

– O întreagă poveste, răspunse deloc încîntat. Eu credeam că sînt regele păcătoșilor. Nu bănuiam să mă mai surprindă vreo formă de trădare omenească, dar te felicit pentru ingeniozitatea ta.

– Drew, te rog, îl imploră Arden avansînd spre el. Ascultă-mă. Nu știu ce ți-a spus el, dar...

– L-ai lăsat pe soțul tău să te fecundeze cu sperma mea și mi-ai purtat copilul nouă luni, ca apoi să-l dai... sau mai bine zis să-l vinzi... pentru jumătate din suta de mii de dolari pe care mi i-a cerut soțul tău? Ai făcut toate astea?

Lacrimile îi invadaseră obrajii cînd răspunse:

– Da, dar...

– Apoi, te-ai răzgîndit și ai venit în Hawaii ca să mi te strecoari în viață, să-mi ciștiți încrederea? Ai făcut asta?

– Nu am vrut să...

– Doamne, ce prost am fost!

Scaunul zbură înapoia lui cînd se ridică brusc. Bău tot paharul de coniac, apoi îl trînti pe birou. Se întoarse cu spatele spre cei doi, ca și cînd ar fi fost prea dezgustători privirii sale.

Secretul

– Nu a fost chiar așa, spuse Arden. Nu a fost. Ignorându-i rugămintea de a o asculta, se întoarse iar spre ea.

– Ce mai voiai să storci de la mine?

Pe ea o întreba, nu pe Ron.

– Nimic.

– Nimic! Nimic? Îmi voiai banii, fiul? Când ți-ar fi fost de ajuns? Pe soția mea ai terminat-o cu înșelătoria asta.

Arden înghiți cu greu încercând să-și adune gândurile. Nu putea raționa când Drew striga la ea privind-o cu niște ochi reci ca gheața.

– A luat legătura cu mine acum câteva săptămîni. A zis că-ți va spune cine sînt dacă... Se opri cînd îl văzu cum rîde ironic, apoi continuă: Dacă nu-i voi da douăzeci de mii de dolari. A pierdut totul la jocuri de noroc și era înglodat în datorii la rechini. De aceea a vrut bani atunci, cînd i-ai plătit pentru Matt. Și eu aveam nevoie de bani pentru Joey. Voiam să scap de Ron. Deznădăjduită, se șterse la frunte, iar Drew se așeză pe scaun. Toată ființa lui reflecta indiferență față de dilema ei. Trebuia să-l facă s-o înțeleagă! I-am plătit cinci mii de dolari înainte ca noi să plecăm pe continent. Erau banii mei, Drew, nu ai tăi. Ai mei, și aș fi dat de două ori pe atît numai ca să te scutesc de scena asta.

Sandra Brown

- Deci ai fi continuat să-i dai bani acestui gunci la nesfârșit numai ca să mă împiedici să aflu cu ce femeie ticăloasă m-am însurat. Grija pentru liniștea mea mă copleșește.

Arden plîngea cu suspine și dădea întruna din cap.

- Nu, Drew, nu. Voiam să-ți spun eu singură.

- Cînd? Cînd, Arden? Asta aș vrea să știu. Cînd Matt ar fi absolvit liceul? Cînd ar fi absolvit facultatea? Sau cînd ar fi urcat la altar, împreună cu mireasa lui? Atunci aveai de gînd să mă bați pe umăr și să-mi spui: „Oh, apropo, eu sînt femeia care l-a născut”. Atunci aveai de gînd să-mi spui?

Cuvintele lui și tonul disprețuitor îi bubuiau în cap precum niște ciocane uriașe.

- Nu mai puteam trăi cu acest secret. Te iubesc și îl iubesc pe Matt. Voiam să-ți spun... diseară.

Drew izbucni într-un rîs nervos, oribil de zgomotos.

- *Diseară!* Nu este emoționant? O privi tăios. Chiar crezi că înghit ce-mi spui acum, cînd m-ai mințit chiar de la început?

- Nu te-am mințit!

- Toată povestea asta a fost o minciună! urlă el. Se ridică iar de pe scaun. Cînd stau și mă

Secretul

gîndesc cum m-ai fraierit. Dădu din cap disperat, rîzînd de sine. Atît de frumos, de politicos, de duios, de... făcu cu mîna a lehamite. Gestul voia să spună că ea era o ființă de compătimit.

Atenția îi reveni asupra lui Ron, care ședea ca un vultur anticipînd prima picătură de singe care-l va invita la masă.

– leși afară, îl amenință Drew irevocabil.

Zîmbetul de pe chipul lui Ron dispăru.

– Stai puțin. Nu am discutat despre cum vom rezolva povestea asta.

– Ești nebun dacă mai crezi că vei pupa un cent de la mine, criminalule nebun. Dacă nu ieși de aici imediat, te omor în bătaie, apoi te dau pe mîna poliției.

Ron se ridică tremurînd de furie.

– O să cîntî altfel cînd voi spune ziarelor povestea ta șocantă; de cînd ai venit la mine cu soția ta lividă și m-ai rugat să găsesc o mamă pentru copilul tău. Astfel, fiul tău mult-iubit ar fi un gen de farsă. Ca să pui capac la toate, acum te-ai însurat cu mama naturală. Poate că nu le voi spune că am fecundat-o artificial pe Arden; aș putea să le dau de înțeles că Matt s-a născut în mod natural. Atunci puștiul ar fi chiar un bastard.

Arden începuse să tremure, iar Drew ridică din umeri cu un gest teatral.

Sandra Brown

- Cine crezi că-ți va crede povestea trasă de păr? Mai ales cînd aparține unui doctor care și-a pierdut cabinetul, respectul confracților, care este îndatorat inclusiv mafioților și care acum trăiește ca o cîrpă. Cui crezi tu că i-ar da crezare? Mie sau ție? Celebritățile de talia mea sînt victime permanente ale unor nebuni ca tine, flămînzi după cîțiva dolari. Presa știe asta. Toți îți vor rîde în nas, Lowery.

Arden vedea cum îl părăsea încrederea pe Ron, pe măsură ce îi transpira fruntea.

- Avocatul acela are actele mele. El mă va susține.

- Crezi? Dacă ai fi în locul lui, tu pe cine ai susține? Pe un tenisman celebru sau pe un nemernic care vrea să se răzbune fiindcă l-a părăsit nevasta? Nici un prieten de teapa ta nu ar fi chiar atît de idiot. Dacă ar fi, să zicem, l-aș plăti mai mult ca să-și țină gura decît l-ai putea plăti tu ca să vorbească. Ron se înroșise la față, iar Drew veni în fața lui și-i zise: Îți mai spun o dată să pleci și dacă-ți mai faci apariția în fața vreunui membru al familiei mele sau a personalului meu, vei sfîrși după gratii, acolo unde să te poată vizita amicii tăi mafioți. Și știi ce vor face cînd vor afla unde te afli.

- Nu vei scăpa chiar așa de ușor de mine, McCasslin.

Secretul

– Ba da, voi scăpa și o știi prea bine. De aceea puți de teamă.

Ron i se adresă lui Arden, privind-o cu ură:

– Măcar te-am ruinat și pe tine. Te disprețuiește, așa cum te-am disprețuit și eu dintotdeauna.

Ieși din cameră, iar peste câteva secunde se auzi ușa de la intrare trântindu-se furtunos.

Minutele treceau. Nici unul, nici celălalt nu se mișcau. Vălul tăcerii se așternuse peste amândoi. Drew privea pe fereastră mișcarea unduioasă a valurilor. Arden era atentă la spatele lui, întrebându-se cum ar fi putut să-l facă să înțeleagă îndeajuns cât să o ierte. De ce nu-i spusese pînă acum? De ce? Dacă ar mai avea zile cu el, i-ar spune totul. Și-l închipuia luînd-o în brațe și șoptindu-i că o înțelege. „Ai făcut ce trebuia să faci în acel moment”, ar fi spus el. „Nu te pot condamna pentru asta. Știu că te-ai căsătorit cu mine fiindcă mă iubești, nu fiindcă ai vrut să fii cu Matt. Știu. Te înțeleg.”

Dar nu; Drew era orgolios și furios în acele momente. Nici nu-i recunoscuse chipul cînd se întoarse spre ea.

– Mai ești aici? Credeam că vrei să pleci cu primul tău soț, ca să veдеți în ce aventură vă puteți avînta.

Sandra Brown

Arden își lăsă capul în jos.

– Nu a fost niciodată o aventură. Am făcut-o pentru Joey.

– Deci a existat și un Joey? Începusem să mă îndoiesc.

Arden își ridică privirea și-i replică tăios:

– Am făcut asta ca să-i prelungesc viața. Am făcut-o pentru că era singurul mod de a scăpa de o căsnicie insuportabilă cu un bărbat pe care-l disprețuiam mai mult cu fiecare zi care trecea. Când nu te vei mai compătimi numai pe tine însuși, poate că vei vedea mai clar lucrurile și vei înțelege ce a fost în sufletul meu.

– Mă compățimesc! strigă el mînios. Nu simt decît dispreț pentru prostia mea de neiertat. De fiecare dată cînd mă gîndesc cu cîtă teamă te priveam, cît de atent îmi pregăteam avansurile, ca un adolescent care iese la prima întîlnire, cum stăteam de vorbă cu tine ca un fraier, cu pantalonii explodîndu-mi între picioare, parcă-mi vine să vărs. Cum ai reușit să rămii serioasă atîta timp? Nu știu cum nu te-ai prăpădit de rîs pînă acum.

– Nu-i adevărat ce spui, Drew, protestă ea. La început, da, am vrut să te cunosc din cauza lui Matt. Voiam să-mi văd fiul! strigă ea disperată. Oare cu ce greșeam? Dar, odată ce te-am cunos-

Secretul

cut, te-am dorit la fel de mult și pe tine. Chiar mai mult decît mi-l doream pe Matt.

Această mărturisire o costă scump, dar era adevărată.

– Nu ai vrut decît să mă seduci.

– Să te seduc... repetă ea. Ți-ai pierdut memoria și rațiunea? Dacă la asta m-aș fi gîndit, aș fi făcut-o din prima seară.

– Oh, nu, nu tu. Ești o tipă mult prea inteligentă. Dacă te-ai fi culcat cu mine chiar de la început, poate că nu m-aș fi întors la tine. Nu, tu m-ai momit cu rezistența ta calculată. Pentru un bărbat care are mereu în preajmă femeii care-i cad la piciodare, aceasta este tentația cea mai mare.

– Da, știu că femeile se țineau lanț după tine, așa că nu mă considera o vînătoare de bărbați care te-a prins în capcană cu promisiunea unor nopți de sex pe care nu le-ai fi cunoscut cu altcineva. Arden începuse să capete curaj și glasul îi deveni mai puternic. Tu erai premiul pe care nu puteam conta. Obiectivul meu era să-ți devin prietenă sinceră, nu amantă. Apoi m-am îndrăgostit de tine și nu am mai avut curajul să-ți spun cine eram de teamă că vei reacționa exact ca acum. Orgoliul și temperamentul tău vulcanic te fac să nu mai judeci clar, Drew.

Arden își simțea pieptul tresăltându-i de emoție. Drew o privea cu patimă, dar își desprinsese ochii imediat și începu să înjure cu gura spre tavan. Chiar și acum, după câte aflate despre ea, tot îl mai atrăgea cum nu se mai simțise vreodată atras de o altă femeie. Era foarte frumoasă. În memorie îi apărură clipa în care o văzuse prima dată șezând la masă, sub umbrelă, pe terasă. Călmul de pe chipul ei îl atrăsese. Ar fi dorit atunci să se poată apropia de ea, să absoarbă pacea pe care o iradia. Oare cum putuse să-l păcălească? De ce nu fusese în stare să-i citească în ochi calculele meschine? Trebuie să fi fost și așa ceva, oricât de puternic ar nega ea acum. Pusese totul la cale cu mult înainte ca el s-o vadă. Bine, da, parte a miniei lui era cauzată de orgoliu. Dar cărui bărbat îi place să afle că a fost manipulat ca o marionetă, atras într-o căsătorie, după ce fusese făcut să se îndrăgostească? Ce bărbat cu o fărîmă de orgoliu ar fi tolerat această situație?

Își spunea întruna că o urăște. Atunci, de ce simțea nevoia să o sărute cu patimă, să-și epuizeze frustrarea care se balansa spre dorința de a o avea? De ce era încă nebun după căldura trupului ei, după rîsul ei sincer și după balsamul iubirii ei? Cel mult o ura pentru slăbiciunile pe care i le inducea.

Secretul

– Am încercat să-ți spun o dată, zise ea șoptit. Tu mi-ai zis că e mai bine să păstrăm secretele asupra trecutului nostru. Spuneai că ele nu pot afecta dragostea noastră și că trebuie să rămână nerostite.

– Arden, nu știam că secretul tău este de o asemenea gravitate.

Cuvintele fuseseră rostite pe tonul acela arogant, care-i răcea șira spinării, provocând-o să-i răspundă cu aceeași monedă.

– Dar secretul tău, Drew. Nu mi-ai spus niciodată că Matt nu a fost născut de Ellie, iubita ta soție, ci de o femeie pe care nu ai recunoaște-o dacă ai vedea-o pe stradă. Doreai să te însori cu mine fără să intenționezi să-mi spui asta, nu?

– Ce importanță ar fi avut?

– Nici una! strigă ea drept replică. Exact asta spuneam și eu. V-aș fi iubit pe amândoi chiar dacă nu aș fi fost mama lui.

– Oare, Arden?

Întrebarea lui avu impactul unei explozii în cameră. La câteva secunde după detunătură se lăsă o liniște mormântală.

– Da, Drew, spuse ea fără să ezite. Da.

Drew o săgetă cu privirea lui de gheață:

– Dar nu aș avea cum să aflu asta niciodată, nu-i așa? Cîndva ți-ai vîndut trupul de dragul fiului

Sandra Brown

tău. Nu ai făcut la fel și de data aceasta?

Arden îl privi disperată, iar el se apropie de birou și luă sticla de coniac. Merse la fereastra deschisă și vărsă conținutul afară, apoi azvîrlă sticla goală pe iarbă.

– Să fiu al naibii dacă-ți permit să-mi faci una ca asta, spuse el. Sînt din nou campion, am cîștigat și nu am de gînd să las pe nimeni, nici chiar pe tine, să-mi ia acest lucru.

– Faceți o greșeală.

Arden se întoarse brusc, ținînd în mînă bluza pe care o împăturise și se pregătea să o pună în valiză. Doamna Laani apăruse în pragul dormitorului. Avea un aer atît de domestic, liniștitor, cu prosopul de bucătărie azvîrlit peste umăr. Arden simțea nevoia să se ducă la ea, să-și sprijine capul pe pieptul ei matern și să dea drumul lacrimilor care-i mai rămăseseră de plîns. Plîngea de o săptămînă de cînd plecase Drew.

Fără un cuvînt sau un „la revedere”, ieșise din birou și apoi își făcuse valiza liniștit.

La scurt timp după aceea îl văzu afară, în fața casei, strigîndu-l pe Mo. „Du-mă la aeroport, te

Secretul

rog", îi spusese el șoferului.

De atunci sunase de trei ori să se intereseze de Matt, dar vorbi cu doamna Laani, niciodată cu ea. Era la Los Angeles, exersîndu-și serviciul și aranjînd cu Ham ultimele detalii ale afacerii lor.

– Nu cred că e o greșeală, zise Arden, după care se întoarse spre valiza desfăcută pe pat. Auzi pașii menajerei apropiindu-se de ea.

– E un bărbat încăpățînat, doamnă McCaslin. Orgolios. Poate, dacă aș fi fost surdă, nu auzeam discuția pe care ați avut-o cu dînsul, după ce a plecat omul acela oribil. Sînteți mama lui Matt. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Arden surîse.

– Mi-a fost ușor să intru în pielea personajului. De multe ori mă gîndeam că dragostea mea e atît de transparentă, încît dumneata..., sau Drew... veți ghici, dar... glăsul începu să-i tremure.

– A fost un șoc pentru domnul McCaslin, dar cînd se va gîndi mai calm, va realiza cît de puțin rezonabil a reacționat.

– A avut o săptămînă în care să se gîndească. Nu știu ce intenții are pentru noi doi, dar eu nu mai pot rămîne aici ca o condamnată care-și așteaptă execuția. Sînt o intrusă. Juca tenis la fel de bine și înainte să mă cunoască. Relația lui cu Matt e foarte strînsă. Nu mai au nevoie și de mine în

viața lor.

Doamna Laani se îndreptă de spate și-și încrucișă mâinile la piept.

- Deci veți face pe martira și vă veți strecura afară ca o lașă.

Arden se așeză pe marginea patului și privi direct în ochii femeii.

- Încercați să înțelegeți, doamnă Laani. Toată viața mea am fost o lașă. Am făcut ce mi-a cerut soțul meu, chiar dacă am știut că greșesc. Înainte de el, tata a avut grijă de mine și hotăra în numele meu. Oftă și începu să răsucească între degete marginea dantelată a chilotului pe care-l împătorea. Lui Drew îi plăcea nuanța de piersică. Remarca fiecare ocazie când o purta. O dată, în glumă, se prefăcu a mușca din sînul ei, mestecînd apoi cu poftă: „Cel mai copt fruct din pom”, spusese, apoi rîseră amîndoi de maimuțareala lui. Oare asemenea amintiri o vor hărțui în toți anii de singurătate care vor urma? Lucrul cel mai laș ar fi să rămîn și să suport privirile disprețuitoare ale lui Drew; să trăiesc cu ura lui, așa cum am trăit cu primul meu soț. Practic începuse să mă urască fiindcă mă transformase într-o cîrpă de șters pe picioare. Acum îmi dau seama de asta. Căuta moduri de a mă umili, poate în speranța că voi arăta că mai am o brumă de curaj și-i voi spune

Secretul

măcar o dată NU.

– Dar domnul McCasslin nu ar putea fi așa, protestă doamna Laani.

– Nu, știu că nu ar fi crud, dar an după an aş vedea cum pierde respectul lui pentru mine. Fiindcă m-aş teme să nu-l mai supăr cu ceva, aş face orice mi-ar cere. Aş fi tentată să-i înghit multe de teamă să nu-mi mai reproşeze pentru vreo altă greşeală. M-aş simţi obligată să-mi dovedesc dragostea prin a nu mă opune niciodată părerilor lui. Cît de curînd ar începe să mă urască, iar eu m-aş urî şi mai mult. O privi pe menajeră ca pe o prietenă. Nu aş mai putea trăi așa încă o dată. Dacă Drew nu şi-a dat seama pînă acum cît de mult îl iubesc, atunci nu am cum să-i demonstrez mai bine, ca să-l conving. Nu vreau să-mi petrec toată viaţa încercînd.

– Dar Matt? spuse doamna Laani cu ochii în lacrimi.

– Da, Matt. Arden surîse amintindu-şi de săptămîna cît fuseseră doar ei doi. În fiecare oră a zilei stătuse alături de ei, iar noaptea se ducea în camera lui, se așeza pe balansoarul de lîngă pătutul lui şi-l privea cum doarme. O durea deja inima pentru ce avea de gînd să facă. Sper ca Drew să-mi permită să-l văd din cînd în cînd. Nu aş fi atît de lipsită de conştiinţă ca să mă lupt cu

Sandra Brown

el pentru custodie. Matt cunoaște doar această viață. Nu l-aș putea desprinde de aici. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Se va schimba. Vor trece anii, iar eu voi pierde cea mai frumoasă perioadă din viața lui fără să-l văd cum se transformă.

– Vă rog, răzgândiți-vă, spuse doamna Laani, începînd și ea să plîngă. Arden îi invidie libertatea de a plînge. Îi iubiți pe amîndoi prea mult ca să puteți pleca.

– Îi iubesc prea mult ca să nu plec, răspunse Arden hotărît.

Seara, mai tîrziu, îi explică lui Matt aceleași lucruri, după ce micuțul adormise buștean.

– Nu știi ce-ți va spune tăticul tău despre mine. Sper ca într-o zi să afli cine sînt și să mă ierți fiindcă am renunțat la tine. Am încercat doar să salvez viața frățiorului tău, Matt. Schiță un zîmbet trist. Aș fi dorit să-l cunoști pe Joey. V-ați fi iubit. Lacrimile o împiedicau să mai vadă ceva. Tatăl tău este un sportiv bun, Matt. Nu poate să piardă fără o luptă onestă. Își aminti de meciul cu Gonzales. Fusese o înfrîngere dar Drew nu suferise pentru că jucase cinstit și cu toate puterile. Arden nu-l lăsase acum să joace cinstit. Trișase la un joc cinstit, fiindcă victoria fusese sigură. Drew fusese un pion în joc, nu participase; asta nu-i putea el ierta. Îl iubesc pe tatăl tău, Matt și nu

Secretul

vreau să vă părăsesc pe nici unul, dar nu ar fi o atmosferă sănătoasă în familie și nu ai crește cum se cuvine dacă el m-ar disprețui și eu l-aș urî pentru intoleranță. Într-o zi poate vei afla că dragostea nu poate exista acolo unde respectul de sine e sacrificat. Nu mai pot fi un obiect în viața unui bărbat, ceva care se ia odată cu casa, ceva fără voință, fără o părere care să merite a fi ascultată. Te rog să înțelegi de ce plec. Îi mângie bucele blonde, apoi obrăjorii bucălați și degetele grăsuțe. A trebuit să renunț la tine și mai demult, Matt. Atunci, ca și acum, nu a fost din cauză că nu te-aș fi iubit. Se ridică, merse spre ușă și stinse lumina. Nu se uită înapoi. Întunericul inundă camera, dar nu era atât de profund ca beznă din sufletul ei.

Sandra Brown

Capitolul 14

Camera de motel era destul de spațioasă. Se afla pe partea opusă străzii Kalakaua, dacă doreai să admiri Waikiki. Complexul fusese cândva frumos. Acum rămăsese doar un motel mic, umilit de progres și de arhitectura modernă. Oricum, pentru bugetul lui Arden era convenabil și se potriva stării ei sufletești.

Arden nu era complet fără ocupație. Se plimba pe plajă, se gîdea la Matt, întrebîndu-se ce face, dacă îi este dor de ea. Cînd se gîdea la Drew, scria. Nota impresii, gînduri și avea deja cîteva poezii noi. Se simțea mai liniștită dacă-și așternea

Secretul

sentimentele pe hirtie. Tocmai asta făcea în cea de-a patra zi, după ce plecase de la Maui. Muzele o abandonaseră și acum se uita fix la coala albă; la un moment dat își ridică ochii spre geam și-l văzu pe Drew afară.

Se priviră parcă o eternitate prin geamul murdar. Pe Arden o părăsi puterea de control. Degetele scăpară stiloul, care căzu pe masă, apoi se rostogoli pe jos. Drew veni la ușă.

Arden trebui să-și forțeze mușchii să reacționeze. Genunchii nu o mai ascultau. Cu gesturi mecanice, își netezi părul și trecu cu palmele peste blugii uzați cu care era îmbrăcată. Ciudat, dar îi părea rău că nu-și pusese sutienul pe sub tricoul îmbrăcat la repezeală de dimineață. Se simțea vulnerabilă, neprotejată; s-ar fi simțit mult mai confortabil sub armura de dantelă. Merse la ușă. Drew nu bătuse. Ușa se deschise.

Drew părea atât de răvășit, încât Arden avu impresia la început că băuse foarte mult. Dar, în ciuda cearcănelor de sub ochi, avea pupilele clare. Intră cu pașii lui de atlet desăvârșit. Părul îi mai crescuse. Purta un șort alb și un tricou galben. Pentru Arden arăta perfect. Ardea de dorința de a-l atinge.

După ce aruncă o privire de ansamblu prin camera sărăcăcioasă, Drew vorbi primul.

- – Bună.
- Bună.
- Ce mai faci?

Arden privi în pământ, apoi își ridică iar ochii spre ai lui, care așteptau un răspuns.

– Bine. Simțea cum tensiunea dintre ei devine explozivă. Căldura pe care o radia trupul lui o făcea să reacționeze. Emoția îi făcu pieptul să tresalte. Tu ce mai faci? Matt?

– De-abia azi de dimineată m-am întors.

– Oh.

– Nu am stat mult acasă, dar Matt era bine. Sănătos, adică. Doamna Laani a spus că a plîns mult în ultima vreme. Drew părea foarte interesat de palmierul din fața ferestrei și-l studia cu multă atenție. Cred că îi este dor de tine.

– Și mie îmi este dor de el, zise Arden privind în jos. O durere ascuțită îi pătrunse prin inimă. „Și mi-e dor de tine!” ar fi vrut să strige.

– Eu... nu știam că ai plecat de acasă. Tuși și își dresе glasul. M-am întors imediat la Honolulu.

Arden privi și ea pe fereastră. Inima îi bătea atât de tare, încît vocea i se părea de nerecunoscut cînd îl întrebă:

- Cum m-ai găsit?
- Cu o pungă de monede de un sfert.
- Poftim? întrebă ea surprinsă.

Secretul

– Am luat de la bancă un săculeț cu monede de un sfert, am căutat un telefon public și am început să dau telefoane.

– Oh, spuse Arden, apoi se întoarse cu fața la fereastră și zîmbi ușor. M-am decis să mai rămîn în Hawaii pînă ce voi rezolva ceva la Los Angeles. Cum... cum călătoria mea aici a fost cu bilet deschis, am renunțat la apartamentul din oraș înainte de a pleca. Acum aștept răspuns de la o prietenă care îmi caută altul.

– Deci te întorci? La Los Angeles, vreau să spun.

Să fie puțină îngrijorare în întrebarea lui? Arden nu îndrăzni să-l privească. Dacă glasul lui tremurat voia să simbolizeze ușurarea că scapă de ea?

– Da, cred că da, murmură ea. Era clar că nu avea de gînd să se împotrivească hotărîrii ei de a se despărți. O va lăsa să plece. O condamna la o existență sterilă, fără culori, fără viață. Scriu cînd mă simt doborîtă de sentimente, spuse ea pe un ton care se dorea relaxat. Arden auzi alte cîteva foi răsfoite dar, nici unul nu spuse nimic. În cele din urmă Drew o întrebă:

– Ce sentimente încercai cînd ai scris asta?

Privind dintr-o parte, Arden văzu o coală șifonată. O privi șocată, apoi se uită la Drew. Ochii

Sandra Brown

lui o pătrundeau cu insistența și intensitatea pe care o radiau. Recunoscu imediat că ea scrisese pe acea hîrtie mototolită. După ce citi primul rînd, își aminti că era o poezie pe care o schițase cu o lună în urmă. Ca orice alte poezii, și aceasta era datată în colțul din dreapta, sus. Fusesse la San Francisco. Doamna Laani îl luase pe Matt și mersese cu el la restaurant, pentru micul dejun. Ei doi rămăseseră în cameră și comandaseră ceva la serviciul de cameră. După ce luaseră micul dejun, făcuseră dragoste timp îndelungat. Cînd Drew plecase la antrenament, Arden rămăsese în pat și luase carnetelul, creionul și scrisese versurile, încă sub impresia extazului trăit cu Drew.

Poezia îi era dedicată lui, definea ce reprezintă el pentru existența ei. Ultimele două versuri sunau așa: *Acolo unde cîndva viața ta mi-a transformat trupul, / Dragostea ta îmi umple acum sufletul.*

Arden simți că e pe punctul de a izbucni în plîns; rîndurile îi fugeau din fața ochilor.

– Cred că poezia vorbește de la sine, reuși să spună, apoi, văzu că și el avea ochii umezi.

– Am găsit-o șifonată în colțul valizei mele.

– Uitasem ce am făcut cu ea.

– Cu cîteva zile în urmă eram convins că eram cel mai mare idiot din lume. Ai avut dreptate să mă urăști pentru cîte ți-am spus, ca să nu mai

Secretul

vorbesc de firea mea orgolioasă și de răbufnirile mele. Voiam să te implor să mă ierți, să-ți promit că niciodată, de acum încolo, nu te voi mai considera adversara mea. După ce am găsit asta, am căpătat curajul să vin acasă și să dau ochii cu tine. Mă gîndeam că, dacă și tu ai simțit vreodată la fel pentru mine, realizezi ce înseamnă să iubești pe cineva.

– Tu să-mi ceri iertare mie?

– Da. Fiindcă m-am purtat ca un idiot, ca un cretin care nu știe ce pierde.

– Dar, iubitule, mînia ta a fost justificată. Doar eu te-am atras în această căsătorie.

Erau foarte aproape unul de celălalt. Drew o trase spre el și o îmbrățișă.

– Nu ai făcut așa ceva. Te-am luat de soție fiindcă te iubesc. Doream să fii soția mea. Doresc și acum. Dumnezeuule, era să mor cînd doamna Laani mi-a spus că ai plecat. Nu mă părăsi, Arden.

– Nu am vrut să plec, strigă ea. Am făcut-o doar pentru că am crezut că nu mă mai poți vedea în fața ochilor. Nu puteam trăi zilnic cu această povară pe umeri. Trebuie să știu că înțelegi de ce am făcut gestul acela. Dacă situația ar fi din nou aceeași, aș face la fel, Drew. Nu pot să trăiesc o viață cu acuzații asupra mea.

Sandra Brown

– Vino aici, zise el, trăgînd-o spre pat, unde se așezară amîndoi. Ce ai făcut tu nu a fost o crimă, Arden. Cam neortodox, dar nû crimă. Cînd doctorul Lowery ne-a spus că a găsit o femeie sănătoasă, dispusă să ne poarte copilul, amîndoi am considerat-o în mințile noastre ca pe o zeiță. În ziua cînd Matt s-a născut, ne-am gîndit la ea ca fiind cea mai frumoasă femeie de pe pămînt. O mîngîie pe obraji, pe frunte, pe păr. Nu pot să-mi explic de ce am reacționat așa de urît cînd am aflat că tu ești femeia aceea. Poate că m-am simțit trădat, fiindcă nu-mi spuseseși de la început că ești mama lui Matt. M-a deranjat că nu ai avut destulă încredere în mine, ca să-mi mărturisești. Cînd am aflat, ar fi trebuit să fac exact ceea ce simțeam că trebuia să fac în clipa cînd mi-am văzut fiul: să fi căzut în genunchi și să-ți mulțumesc din toată inima.

– Nu mă desconsideri fiindcă mi-am vîndut copilul?

Drew îi răspunse în timp ce-i ștergea lacrimile cu vîrf degetului:

– Nu te-am desconsiderat înainte să știu cine ești. De ce aș face-o acum? Știu că ai încercat să-ți salvezi fiul. Dacă eu aș fi fost în locul tău și ar fi trebuit să-l salvez pe Matt de la o soartă atît de cruntă, aș fi făcut și o înțelegere cu diavolul.

Secretul

– Eu asta am făcut.

Drew surîse:

– După ce l-am cunoscut pe fostul tău soț, sînt întru totul de acord cu tine. Nu-mi vine să cred că într-o vreme l-am considerat făcător de miracole.

– Nu ți-e teamă că îți va face probleme?

– Nu cred. E un ticălos laș, care moare de frică.

– Ar fi trebuit să-mi dau și eu seama de asta cînd m-a abordat prima dată. Mă temeam de ce ar putea face; să-l răpească pe Matt. E în stare de orice.

– Are mai multe probleme pe cap decît noi doi. Dacă se întîmplă să facă vreo mișcare greșită, știu că pot face față oricui, atîta timp cît vă am pe tine și pe Matt alături de mine. O sărută în palmă. Vii cu mine acasă acum, da? Și nu mai pleci niciodată.

– Tu asta vrei?

– Asta am dorit de cînd te-am văzut prima dată. Drew o sărută tandru și se lăsară încet cu spatele pe pat. După ce îi gustă buzele de cîteva ori, limba își făcu loc printre ele. Arden simțea cum dorința i se trezește dintr-un somn pe care nu și-l dorise. Acum nu era timpul să cedeze dorințelor fizice; Arden era mulțumită că Drew își dă și el seama de același lucru și nu insistă. Se ridică

Sandra Brown

și privi în cameră:

– Doamne, ce loc deprimant! Hai să mergem acasă.

Matt era foarte bucuros să vadă în jurul său un public atât de impresionat. Părinții lui stăteau pe covorul oriental din sufragerie și îl aplaudau; Matt deveneau din ce în ce mai îndrăzneți. Sărea, țopăia și alerga în cerc, apoi făcu un salt și căzu pe spate, lovindu-și căpșorul de piciorul pianului, strigînd ca din gură de șarpe.

– Ar fi bine să-l culcați înainte de a nu se lovi în alte părți, îi avertiză doamna Laani. Cînd îl văzuse pe Drew și pe Arden intrînd pe ușă, ținîndu-se de mină, începuse să plîngă de fericire.

– Gata, șmecherule. Ai auzit glasul autorității. Drew îl ridică în brațe și-l liniști, ștergîndu-i lacrimile de pe obraji. Matt își înfipse degetele grăsuțe în părul tatălui său și se așeză în cîrca lui. Împreună cu Arden urcară spre dormitorul lui.

Era sigur că micuțul trebuia să se fi culcat mai devreme. Devenise agitat și dădea din picioare pe cînd Arden încerca să-i pună pijama.

– Pi-pi, repeta întruna.

Secretul

– Poate că nu e alarmă falsă, zise ea. Drew îl privi sceptic. Se întreba cât timp va mai trece pînă ce el și Arden vor ajunge în patul lor. Nu mai avea răbdare. Trupul îi ardea; simțea că explodează. Se hotărî repede. Îi scoase micuțului pijamaua, apoi scutecul cu care dormea noaptea; îl duse în baie și-l lăsă jos în fața oliței. Matt se așeză calm pe ea și își făcu nevoile, spre laudele mamei sale și spre surprinderea tatălui său. După ce începu să ridă, ridicînd brațele spre ei, fu recompensat cu sărutări pătimașe și felicitări însufleșite. Chiar și doamna Laani fusese chemată să sărbătorească evenimentul. Atît de multă adorație era obositoare. De îndată ce fu îmbrăcat pentru culcare, își luă ursulețul în brațe și adormi ghemuit.

– Am făcut un copil grozav, șopti Drew.

– Ai dreptate, confirmă ea, lipindu-se de el. Înainte de a-i da lui Ron cinci mii de dolari, el îmi spusese că mă sterilizase după nașterea lui Matt.

Drew înjură, apoi privi spre tavan.

– Nu-i de mirare că atîtea săptămîni umblai prin casă ca un zombie.

Arden se înfioră și-l cuprinse și ea de mijloc.

– De aceea nu voiam să merg la doctor. Nu voiam ca tu să afli. Îmi ajungea secretul celălalt pe care-l ascundeam de tine.

– Nu mai contează, Arden. Nu mai avem ne-

Sandra Brown

voie de un copil...

– Nu, șopti ea disperată. Mințea. Mi-a spus asta doar ca să mă terorizeze.

– Ticălosul, zise Drew înfuriat.

– De aceea am fost atât de veselă după ce am ieșit din cabinetul doctorului. Mai ții minte?

– Da, zise el, mângiind-o peste piept. Țin minte.

– Doctorul spunea că putem avea cîți copii ne dorim.

– Îi voi iubi pe toți, dacă vor veni, zise Drew sărutînd-o pe frunte. Dar nu-i nimic dacă nu vom avea alt copil. La anul voi ajunge sportivul numărul unu. După aceea pot să mă retrag. Am un fiu minunat și o soție pe care o iubesc la nebunie. Ce altceva îmi mai pot dori?

Îl mai sărutară o dată pe micuțul adormit și ieșiră din dormitorul lui. În hol amîndoi parcă deveniră emotivi. Drew îi spuse cu glas timid:

– De-abia aștept să te am din nou în patul meu dar știu că-ți place să fii curtată.

– Asta se întîmpla înainte să mă mărit cu tine, spuse ea cu ochii întredeschiși.

– Și acum?

– Acum vreau să fac dragoste cu soțul meu.

– Trebuie să mă spăl.

– Și eu.

– Mă duc în baia de jos. Cincisprezece minute?

Arden surse, bucuroasă că se putea pregăti

Secretul

în liniște pentru întâlnirea pe care de-abia o aștepta.

– Sau chiar mai puțin.

Făcu repede un duș, își spălă părul, se parfumă și-și dădu pe piele cu loțiune de corp. Neglijé-ul pe care-l cumpăraseră în ziua cînd lumea se năruise peste ea o aștepta în cutia din dulap. Se îmbracă în voalurile transparente, de culoare violet. Acoperămîntul atît de sumar îi puneă în evidență goliciunea de dedesubt.

Se așezase pe-o parte, cu cotul sprijinit pe o pernă, cînd Drew intră, înfășurat doar cu prosopul de baie în jurul coapselor. Alunecase foarte mult, ajungînd exact la hotarul dintre abdomen și șuvița de păr blond care cobora spre pata mai întunecată, dincolo de care Arden aștepta cu nerăbdare să privească. Îl studie de jos în sus, urcînd spre pieptul muscular. Drew veni spre pat privind-o fix. Ajunse în fața ei, apoi desfăcu marginile prosopului și-l lăsă să alunece în jos. Arden îl privi fără sfială.

– Este frumos, zise Drew admirînd veșmîntul. Ochii lui coborîră lent pe linia gîtului, apoi îi încercuiră sînii. Prin materialul ca pînza de păianjen i se vedeau sfîrcurile și mai jos, coapsele și pulpele îi erau reliefate de finețea voalului. Stătea cu picioarele încrucișate, ca o fecioară castă.

– Mulțumesc, zise ea.

Sandra Brown

- Îmi place cum îți vine culoarea.
 - Voi ține minte. Și mie îmi place culoarea ta.
- Drew surise provocator.

- Trebuie să mai fac puțină plajă. Pielea și-a pierdut din culoare de o săptămână. Se aplecă și își strecură mâna prin decolteul amplu, apoi privi înăuntru. Și tu mai trebuie să te bronzezi. Atinse ușor sînul din partea inimii, iar sfîrcul răspunse imediat. Arden privi mai întii cum degetele lui se plimbă pe pielea fină, apoi își înălță ochii spre el, făcîndu-l să se simtă electrizat. Arden, șopti el. Se întinse pe pat, cu capul rezemat pe coapsa ei. Te iubesc. Ce rău a fost fără tine. Să nu ne mai despărțim niciodată.

- Niciodată, repetă ea, mîngîindu-l pe păr.

Drew îndepărtă voalul fin și își lipi obrazul de pulpa ei.

- Miroși atît de frumos, murmură el. Se întinse și-i sărută buricul, tatonîndu-l cu limba. Fiul meu s-a născut de aici... zise, sărutînd-o acum pe abdomen, dezmiardîndu-i pielea sensibilă cu limba.

- Da, răspunse ea. Cum stăteau cu capul în sensuri opuse, Arden își lipi obrazul de trupul lui, inspirîndu-i aroma pielii. Perii fini îi gîdilau buzele pe cînd îl săruta la rîndul ei pe buric, explorîndu-i formele tari, musculoase.

- Doamne, Arden, zise el, apăsînd-i capul mai aproape de el.

Secretul

– De fiecare dată când simțeam copilul mișcând, mă gîndeam la tine, zise ea, mîngîindu-l pe coapsă. Mă întrebam cum arăți, mă rugam să fii un tată bun pentru copilul meu, mă gîndeam ce ți-aș spune dacă ne-am cunoaște vreodată.

– Și eu m-am gîndit la tine. Știam că ești sănătoasă, așa că nu realizam dacă ești slabă sau mai plinuță. Eram curios să te cunosc, să-ți știu personalitatea și motivul pentru care purtai copilul unui străin. Mă întrebam dacă te gîndești vreodată la mine.

Arden surîse; buzele îi erau foarte aproape de bărbăția lui.

– Da, mă gîndeam. Arden simți cum trupul lui Drew se încordează cînd buzele ei îl atinseră, apoi vîrfurile limbii se plimbă ușor pe conturul excitabil. Drew, murmură ea, cînd ai... adunat... știi... Nu putu să spună mai mult și nici nu dorea să vorbească despre Ellie acum. Nu acum. Nu cînd mîna lui îi trăgea pulpele mai aproape de buzele fierbinți.

– Eram singur sigur, zise el. Răsufierea lui îi încălzea intimitatea. Dacă te-aș fi cunoscut înainte, dacă te-aș fi văzut, gîndul la tine s-ar fi luptat cu gîndul la soția mea. O sărută pătimaș exact pe vîrfurile triumfului, acolo unde părul se rădea.

Jocul pasiunii continuă pînă ce dorința îi inunda în egală măsură, parcurgîndu-le trupurile ca

Sandra Brown

mierea caldă, groasă. Drew se întoarse cu fața spre ea, îngenunchind între coapsele ei, apoi le depărtă ușor. Îi ridică pulpele peste ale sale, apoi își introduse mâinile sub șalele ei și o ridică pînă ce o pătrunse din prima încercare. În tot acest răstimp nu-și dezlipi ochii de pe chipul ei.

Începu să-i maseze ușor spatele, se aplecă și-i pecetlui buzele cu o sărutare prelungă, care îi declara nevoia de a o avea lîngă el. Își aduse minile pe abdomenul ei, urcînd spre sini; îi mîngîie, încercuindu-i sfîrcurile, apăsînd ușor cu vîrfurile degetelor.

– Drew, vreau să faci ceea ce nu l-am simțit pe Matt făcînd.

El înțelese și, coborîndu-și ușor capul, cuprinse între buze vîrfurile întărit, dornic de a fi supt, trăgînd ușor. Apoi absorbi din ce în ce mai mult, făcînd-o să resimtă senzația între coapse, pînă ce Arden își contractă mușchii care-l rețineau în ea, eliberîndu-l apoi în convulsiile extazului. Simțînd-o, Drew o lăsă pe perne și, cu un ultim efort, se avîntă adînc, după care eliberă din el tot ce-i putea dărui mai de preț: dragostea lui vie.

Parcă pămîntul stătuse pe loc, timpul la fel, iar universul le dădea o clipă de răgaz. Le plăcea universul pe care-l creaseră cu ființele lor. Gelozia dispăruse și la fel toate relele care-i puteau despărți.

Secretul

– Arden, te iubesc, zise Drew sprijinindu-se într-un cot lângă ea.

– Și eu te iubesc. Din prima clipă. Irevocabil.

– Spune-mi totul. De la început. Dă-mi toate amănuntele vieții tale, tot ce nu știu, oricât de neînsemnat ar fi. Vreau să știu ce ai simțit când ai aflat că ești însărcinată. Ce ai simțit când ai aflat că eu sînt bărbatul cu care ai conceput copilul? Cum ai aflat de mine?

Arden căută în memorie și începu să-i istorisească totul, cu amănunte. Îi vorbi despre bucurii și suferințe. Glasul ei liniștit parcă era purtat de briza oceanului care pătrundea prin fereastra larg deschisă și le mîngîia trupurile goale, îngemănate de pasiune.

Din cînd în cînd buzele se căutau, iar cînd se regăseau își promiteau că următoarele capitole, cele mai bune, vor urma în anii care vor veni; promiteau o viață împreună.

Sfîrșit